AUTOAREA BESTSELLERELOR
PESTE CINCI ANI și *O VARĂ ITALIANĂ*

REBECCA SERLE

Iubire cu termen de valabilitate

NEMIRA FICTION

„O bijuterie romantică."
LAURA DAVE

REBECCA SERLE

Iubire cu termen de valabilitate

Traducere din limba engleză de
GABRIELA NEDELEA

NEMIRA

CAPITOLUL UNU

Foaia de hârtie e goală, în afară de un nume: *Jake.* Cele patru litere stau liniștite pe hârtia crem, fără nicio informație în plus, cu excepția unui chenar negru, gros. Are greutate biletul acesta. E important în mâinile mele.

Îl găsesc strecurat pe sub ușă, în drumul meu spre masa de seară. Cina unde, dacă acest petic de hârtie e de încredere, am să-l cunosc pe bărbatul alături de care îmi voi petrece restul vieții. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Dar, repet, nu e genul de lucru care să ți se întâmple de două ori.

Restaurantul e în West Hollywood, nu departe de casa mea. Îmi place să aleg locul ăsta. Dacă primesc biletul târziu, cum ar fi, să zicem, la desert – și scrie două ore – pot să-mi strâng repede catrafusele.

E seară, spre sfârșitul verii, în Los Angeles, iar temperatura în nopțile mai calde scade spre douăzeci și unu de grade. Vântul începe să se întețească – amintindu-ne tot ceea ce va aduce toamna. Îmi dau părul pe după ureche și mi-l las peste umeri, în timp ce urc scările și deschid ușa.

— Hei, Daphne!

Gazda de la Gracias Madre, un restaurant mexican vegan fără pretenții de pe Melrose, mă recunoaște imediat. O cheamă Marissa și știu că a fost barmaniță la The Pickey, pe bulevardul Sunset, înainte ca acesta să fie închis.

— Ai venit prima! Vrei să iei loc?

Locul e foarte frumos – zona barului se prelungește afară, pe o terasă laterală, mare și plină de viață. Peste tot în restaurant sunt pomi în ghivece, iar pe dușumelele din teracotă se revarsă o lumină galbenă, caldă, ca un fagure de miere.

Sunt agitată, iar eu nu sunt niciodată agitată. Port o bustieră neagră și o pereche de jeanși 501s. Pantofi neon, cu tocuri mici. Aș fi ales, probabil, o ținută diferită, poate ceva un pic mai romantic având în vedere că aceasta va fi ultima mea primă întâlnire, însă eram deja îmbrăcată, iar acum iată-ne aici.

— Sigur, îi spun. Îmi place salopeta ta!

Arăt spre salopeta din denim cu care e îmbrăcată. Mi-ar fi imposibil s-o port, dar ei îi stă al naibii de bine.

— E de la secondhandul de pe Melrose – m-am molipsit de la tine.

— Vintage, zic eu în timp ce mergem. Mișto!

Există mai multe locuri în West Hollywood unde se vând haine secondhand, dar Wasteland e cel mai bun dintre ele. N-am multe hobbyuri, dar zgârcenia e cu siguranță unul dintre ele.

Îmi arată masa – sunt în partea din spate a restaurantului, de unde am o vedere completă asupra întregului spațiu – și îmi scot telefonul.

Am un mesaj de la mama, Debra. Iubito, te-ai uitat la fotografiile pe care ți le-am trimis? E fotografă în devenire, concentrată, în principal, pe – nu glumesc deloc – mezuze.

Răspunsul este nu.

Unul de la proprietarul clădirii în care stau, Mike, care vrea să știe dacă vin grădinarii astăzi. Îi trântesc un emoji. Tot nu. O rafală de bipuri pe un grup căruia îi oprisem notificările – prieteni din facultate, ceva despre petrecerea burlăcițelor dată de Morgan. Pe jumătate dintre ei nu i-am mai văzut de vreo zece ani, mă surprinde că mă includ și pe mine.

Și unul de la Hugo – fostul meu iubit (ajungem și la el): Ei bine?

N-a venit încă, îi răspund eu. Apoi: Abia m-am așezat.

Mă gândesc să-i spun că de data asta, pentru prima oară, foaia de hârtie era goală, apoi mă răzgândesc. *Sunt pe cale să-mi întâlnesc sufletul pereche* sună mai degrabă ca ceva de spus față-n față sau, măcar, la telefon. În ziua de azi spunem prea multe lucruri importante în prea puține cuvinte.

Bem ceva după? Mă întâlnesc cu Natalie la Craig's, termin pe la 20:00.

Încerc să-mi amintesc cine e Natalie. Să fie fata pe care a cunoscut-o la Bikram? Sau cea de pe Bumble? Habar n-am.

Poate.

Îmi pun telefonul pe masă, cu fața în jos.

Trec cinci minute, apoi zece. Comand ceva de băut – o rețetă specială de *margarita*. Ceva cu agave și

jalapeno afumat. Sosește și se dovedește a fi sărată și picantă.

Întârzie, îmi spun. Nu e grozav, dar merge. Cu vreo cinci ani în urmă, cam pe vremea când eu și Hugo am hotărât să ne despărțim, mi-am promis să încep să vin la timp la toate întâlnirile. Și mi-a mers foarte bine. În pofida traficului din Los Angeles. Totul e să înveți ritmurile orașului tău. Nu încerca să mergi după-amiaza din Brentwood în WeHo. Mereu se construiește câte ceva pe Wilshire pe bulevardul Westwood; ia-o pe Sunset. San Vicente spre Seventh Street ce duce la autostrada Pacific Coast e calea cea mai anevoioasă ca să ajungi în Malibu, dar e cea mai frumoasă.

Îmi vibrează telefonul. Alt mesaj de la mama: ?

Părinții mei locuiesc în Palisades, de cealaltă parte a autostrăzii 405, din Los Angeles. Palisades e ca Pleasantville – toate casele noi țin de Cape Cod și există un centru comercial care ia puțin prea în serios sărbătorile. E cel mai îndepărtat punct pe care îl poți considera încă parte din același oraș.

Superbe! Îi răspund eu, fără măcar să deschid emailul. Săptămâna trecută mi-a trimis un întreg fișier cu rabinul ei în diverse stadii de dezbrăcare, în curtea din spate. Mă gândesc serios să-i explic că doar pentru că iubește iudaismul și fotografia, nu înseamnă că pozele ei trebuie să aibă influență evreiască sau că identitatea ei evreiască trebuie să fie vizibilă în toată munca ei, dar mă răzgândesc. Mi-ar lua mai mult de două mesaje, iar acum vreau să fiu prezentă aici.

Prezentă.

Treizeci și trei de ani, șase relații importante, patruzeci și două de prime întâlniri, un weekend lung la Paris.

Iar acum, uite unde am ajuns! Prima și ultima foaie goală.

— Daphne?

Îmi ridic privirea și văd un bărbat puțin mai înalt decât mine, cu părul castaniu, grizonant și cu ochii brun-verzui. Poartă cămașă și blugi, și ține în mână un singur trandafir.

— Bună! zic eu.

Fac o mișcare, să mă ridic să… Ce? Să-l iau în brațe? Mă așez la loc.

Îmi dă trandafirul. Începe să vorbească, iar glasul îi e plăcut, familiar.

— Era cineva la intrare care vindea trandafiri și m-am gândit că ar trebui să mă revanșez pentru că am întârziat cincisprezece minute.

Când zâmbește, i se încrețesc ridurile din jurul ochilor.

— Pe bună dreptate, zic eu. Iau trandafirul. De ce ți-a luat atâta?

Clatină din cap, ca și când ar fi zis: *Oh, Doamne!*

— Cât timp avem la dispoziție? mă întreabă Jake.

Îl măsor cu privirea. Real, în carne și oase, vizavi de mine, acum. Are un semn din naștere sub maxilar, un pistrui lângă ochiul stâng. Toate aceste detalii precise care alcătuiesc un om, care alcătuiesc *acest* om, omul meu.

— Mult, îi zic. Avem o grămadă de timp.

— Mă bucur.

Zâmbește.

— Așadar, cum e slujba ta?

Jake e la a doua *margarita* și i s-au îmbujorat ușor obrajii. E adorabil. A trecut ceva vreme de când n-am mai întâlnit un bărbat care nu ține la băutură.

Treaba mea are un pic din toate. E haotică, uneori toxică, distractivă, enervantă și, ceea ce e cel mai important, flexibilă. Și exact la fel aș caracteriza-o pe șefa mea.

— Irina e cam dusă cu capul, zic eu. Dar îmi place de ea. Sau, mai bine zis, o înțeleg.

— Kendra mi-a spus că, o dată, a pus-o să aleagă doar arahidele dintr-un amestec de nuci. De ce nu-și cumpără doar arahide?

Ridic din umeri.

— Îi place gustul celor din mix. N-ai cum să spui că n-au gust diferit.

— Tu îi alegi arahidele?

Râd.

— Nici vorbă! zic eu. Kendra face asta!

Ca să fiu cinstită, nimic din toate astea nu mi se pare așa nebunesc. În ultimii trei ani, eu și Irina și ne-am sincronizat. Știam cum bea cafeaua de la fiecare lanț de cafenele de pe planetă (misto cu lapte de ovăz la Starbucks, flat white cu lapte de ovăz la Coffee Bean, cafea neagră cu spumă de lapte de ovăz la Peet's), că toate alimentele pe care le consuma trebuiau să fie organice, dar dacă nu erau, nu-i păsa, de fapt. Că-i plăcea să folosească punctele strânse la companiile aeriene ca să obțină un upgrade, dar dacă nu-i puteai

garanta un upgrade, trebuia să rezervi la clasa întâi. Că n-aveai decât să programezi întâlniri dimineața, însă nu ieșeau niciodată bine, și că fiecare hotel la care stătea trebuia să aibă sală de sport. În schimb, nu era nicio problemă dacă aveam nevoie de o vineri liberă sau dacă în unele zile de luni veneam la unsprezece.

Aveam o relație foarte rar întâlnită la Hollywood: una funcțională, între două femei cu o dinamică puternică.

— E pur și simplu mai aparte. Dar nu suntem toți?

Jake pare să ia lucrurile mai în serios decât e cazul.

— Nu cred că eu sunt așa aparte, zice într-un final.

— Chiar așa.

— Mă judeci.

Iau un chips de porumb și pun niște salsa deasupra.

— Nu, nu te judec.

— Ba da, zice el. Faci chestia aia cu sprâncenele.

— Ce chestie?

— E o chestie, zice el. Arată cu degetul spre spațiul de deasupra sprâncenelor și le mișcă.

Izbucnesc în râs și mă înec cu salsa. Iau o înghițitură mare de apă.

— Te judec, zic eu după ce înghit.

— Știu. Dar nu mă deranjează atât de tare pe cât îți închipui.

— Cum așa?

Se sprijină cu coatele direct pe masă și se apleacă.

— Cred că ești pe cale să-mi dai voie să te cunosc.

Mă gândesc la foaia goală de hârtie din geantă.

— Nu mi-ai spus de ce-ai întârziat.

— Mi s-a stricat mașina, zice el.

— Nu-ți face probleme, îi spun. E prietenul meu cel mai bun. Mă sună să mă întrebe cum a mers seara.

Jake îmi dă replica în timp ce-i face semn unui chelner.

— Și ce-ai de gând să-i spui?

Aștept până se întoarce iar spre mine ca să-i răspund.

— „Mult potențial. Are un fetiș pentru încălțări. Merită continuarea evaluării.“

Clipește alene și simt că se desface ceva în mine, ca atunci când îți cade un colier de la gât. Nu e o senzație prea confortabilă într-o seară atât de agreabilă.

— Mă bucur că prietena ta ne-a făcut cunoștință, zice el. Nu întâlnesc multe femei care să pară atât de stăpâne pe sine, ca tine.

— Mi se pare că ăsta-i un compliment pentru mine și o insultă pentru genul meu.

— Absolut deloc, zice Jake.

E-atât de sincer, aproape șocant.

— Pur și simplu nu mă întâlnesc cu multe femei.

Îmi stăpânesc râsul când chelnerul ne dă nota. Jake își duce mâna la buzunarul din spate și scoate un card. Dau să-mi scot portofelul și mă oprește, punându-și mâna pe a mea.

— Te rog, zice el. Fac cinste.

Mă gândesc să fac o glumă, așa cum obișnuiesc. Ceva despre valoarea companiei mele. În schimb, îi mulțumesc.

Jake mă conduce până la mașină – un Audi 2012 argintiu, căreia îi zic, cu afecțiune, Sullivan. L-am luat de la o actriță care făcea un sitcom lung la Fox, după care s-a mutat înapoi în Canada când a fost anulat.

— Chiar așa? Asta nici măcar nu-i ceva real.

— Că mașinile se strică? Te asigur că se întâmplă mereu.

— Cum ar fi o pană de cauciuc?

— Cum ar fi carburatorul.

— Nu știu ce-i aia.

Brusc, Jake pare stânjenit și mă întreb dacă nu cumva merg prea departe pe un teren pe care n-ar trebui să pășesc. E limpede că mașina e o scuză. Datorită informației pe care o am, simt o familiaritate care s-ar putea să nu fie potrivită încă. E doar o primă întâlnire.

Trebuie să mă uit în trecut. Știu ce va însemna cineva pentru mine înaintea persoanei respective, înainte să fie cazul. Oricum, cui îi pasă de mașina lui?

— Nu contează, zic. Măcar ai carnet de șofer. Am impresia că mai nou toată lumea folosește Uber în Los Angeles. Îmi place ideea, dar mă face să am rău de mașină.

Jake surâde.

— Ar trebui să stai pe locul din față.

— Nu mă dau în vânt după conversațiile de complezență.

— Nici eu, zice el. Dar până la urmă ajung să fiu nepoliticos și să vorbesc la telefon, pe locul din spate.

— Mi-e greu să cred!

Nici n-apuc bine să spun asta, că mobilul meu începe să vibreze pe masă. Îl opresc și îl bag în geantă, dar văd că mă sună Hugo. S-a făcut deja nouă? Ce repede au trecut două ore!

— Cer nota de plată, zice Jake.

Păşind alături de el, îmi dau seama că Jake e un pic mai înalt decât mi s-a părut mai devreme. Sau poate e doar atitudinea lui. Are o anumită căldură ce-l face mai mare sau mai impunător. Din felul în care îmi trage scaunul, în care ţine uşa deschisă, din blândeţea cu care îmi atinge spatele cu mâna când traversăm strada, spre maşina care aşteaptă.

Ajungem la aparatul de taxat din parcare. În jur noaptea e ameţitoare – limpede, şi caldă, şi răcoroasă – toate în acelaşi timp.

— Aici e maşina mea, Sullivan.

Jake cercetează maşina.

— Pot s-o numesc Sully?

— *Să-l*, îl corectez eu.

Jake se apără.

— Nu-mi place să fac presupuneri.

Apoi îmi cuprinde cotul cu mâna.

— Ai vrea să ne mai întâlnim? mă întreabă.

Dau din cap.

— Mi-ar plăcea.

Nu ezită – se apleacă şi mă sărută pe obraz. Are buze moi, ca toate buzele, dacă mă gândesc mai bine.

— Ai grijă cum conduci, zice el.

— Fără carburatoare stricate.

Îşi dă ochii peste cap.

— În regulă! Noapte bună!

Îl urmăresc cum se asigură din ambele părţi, după care traversează în fugă în sus pe stradă, apoi urc în maşină. Deschid geanta. Bineînţeles, două apeluri pierdute de la Hugo şi un mesaj: *Tre' să fie bine. Sunt la Laurel. Vii?*

După care scot foaia de hârtie. Îmi trece prin minte că nu trebuia s-o mototolesc în poșetă. Trebuia să-o păstrez întreagă. La urma urmei, e ultimul bilețel. Cel pe care l-am așteptat atât de mult. N-ar trebui să fie îndoit sau șifonat.

Din fericire, e în stare bună. Doar niște firimituri de granola. Le scutur.

Scrie *Jake*. Nici mai mult, nici mai puțin.

Tocmai am terminat, scriu. *Ajung în douăzeci de minute.*

Vreau să spun cuiva, iar el e singurul cu care pot vorbi despre asta. Daphne Bell și-a găsit, în sfârșit, perechea.

CAPITOLUL TREI

Hugo, trei luni

Ne-am întâlnit la un curs de actorie sau, mai bine zis, în fața ușii unei clase de actorie. Niciunul din noi nu era acolo să joace. Venisem să iau un actor tânăr care fusese angajat de curând pentru un spectacol nou, la trustul la care lucram ca asistentă. Trebuia să ne întoarcem pe platoul de la Warner Bros. Studio în cincisprezece minute, iar cursul se apropia de sfârșit. Așadar, dacă plecam în momentul ăla, întârziam zece minute.

Stăteam în fața ușii studioului de la Hollywood, mutându-mă de pe un picior pe altul și uitându-mă la ceas, când s-a ivit lângă mine un tip ce arăta de parcă dădea audiții pentru a-l repune în scenă pe James Dean.

— Ai întârziat, i-am zis. Cursul e aproape gata.

Venise într-un Porsche decapotabil. Din întâmplare, era parcat alături de Sullivan.

— Am venit să iau pe cineva, a zis. Nu sunt actor.

Am râs. Sinceră să fiu, nu mai văzusem pe nimeni să semene atât de mult cu un actor. Iar pe vremea aceea viața mea consta, în principal, în derularea înregistrărilor de la audiții de dimineața până seara.

Nu-și lua ochii de la mine.

— Încerc să nu mă simt jignit, a zis el.

— Porți cămașă albă și geacă de piele.

Și-a coborât privirea spre piept, privindu-se cu atenție.

— Trebuia să vezi cu ce-am fost îmbrăcat înainte de asta!

Mi-a sărit în ochi statura lui, cât era de înalt. Nu sunt o femeie scundă, am peste un metru șaptezeci când stau dreaptă, dar el era cât un turn. Genul în fața căruia trebuie să-ți dai capul pe spate și să te uiți în sus.

— Și tu?

— Nici eu nu sunt actriță.

Mi-a zâmbit. Avea gropițe adânci.

— M-am prins, a zis el. Am văzut cât dispreț ai pentru această profesie.

— N-am spus asta.

Și-a ridicat scurt privirea din pământ înspre mine.

— Nici nu era nevoie. Apropo, mă cheamă Hugo.

Mi-a întins mâna.

— Daphne.

Avea degetele lungi și reci, și un inel de argint pe arătător.

Apoi, toate ușile s-au deschis deodată și întreaga clasă a ieșit afară.

Actorul meu, Dionte, conducea trupa. Un pușți de douăzeci de ani care mă făcea să mă simt vag bătrână.

— Suntem în întârziere, știu. N-a vrut nicicum să ne dea drumul înainte de studiul de scenă.

Dionte m-a prins de cot și a început să mă conducă înapoi, la mașină. Nu înainte să văd, însă, o brunetă subțirică aruncându-se în brațele lui Hugo.

Evident, mi-am zis.

Am dat iar peste el, cinci săptămâni mai târziu. În momentul acela devenisem un fel de stâlp în circuitul Speiser/Sturges. Dionte nu conducea – tatăl lui murise într-un accident de motocicletă când el avea doisprezece ani, iar asta l-a ținut departe volan. Așa că, în fiecare marți și joi, îl luam de la curs și îl duceam înapoi pe platou.

Era pe la începutul lui iunie, iar vremea din L.A. ne făcea să trecem de la jeanși cu tricou, la bustieră, pantaloni scurți și o sticlă cu apă.

Când am ajuns în parcare, Hugo era deja acolo. De data aceasta purta o cămașă albastră cu alb și o pereche de mocasini. Parcă era Clooney.

Nu eram sigură că avea să mă recunoască, dar de cum am ieșit din automobil, mi-a făcut cu mâna.

— Daphne, bună!

— Hugo, nu?

A zâmbit larg.

— Încă n-am ajuns actor. Deși am început să vorbesc în loc să trimit mesaje, dacă se pune.

Ridică mâna.

— Tunel carpian.

— Beteșugul modern. Mi-am agățat geanta de umăr și m-am îndreptat spre ușă.

— Pentru cine-ai venit?

— Pentru un actor.

A părut amuzat.

— Trebuie să-l duc la muncă. Sunt asistentă la CBS. El joacă într-o nouă dramă.

Hugo a aprobat din cap. Nu l-am întrebat despre motivele pentru care a venit; erau evidente.

— Îți place?

— Să-l iau?

Hugo a tușit râzând.

— Nu, spectacolul.

— Nu l-am văzut.

Încă o dată, s-au deschis ușile. Dionte a pășit afară, la fel de îngrijorat din cauza întârzierii. L-am lăsat să urce în mașină și m-am întors încet. Tocmai deschideam portiera, când am văzut o fată aruncându-și brațele în jurul gâtului lui Hugo. Nu era aceeași cu cea pe care am văzut-o cu cinci săptămâni în urmă. Aceasta avea părul blond. Și cercel în buric.

— Am întârziat? m-a întrebat Dionte de pe locul pasagerului.

— Da, dar vestea bună e că de data asta poți da vina pe mine, i-am spus. De-aia sunt aici. Pavăza ta temporală.

Marțea următoare Porsche-ul lui Hugo era frumos parcat la locul lui, iar el stătea pe capotă. Jeanși, tricou negru cu guler, cu un picior proptit pe roată, celălalt bălăngănindu-se.

— Iei toată clasa la rând? l-am întrebat.

— Bună, a zis el. Părea fericit că mă vede, dar pe de altă parte, așa era chipul lui în general. Mereu expresiv

– se vedea cât de repede îi mergea mintea după cum i se citeau emoțiile pe față. Ce vrei să spui?

— Actrițele de la cursul ăsta par să fie genul tău.

Se uită la ușă, apoi iar la mine.

— Poate eu sunt genul actrițelor de la cursul ăsta.

— Replica asta e fumată, am zis eu încuind mașina.

— Jack Nicholson, a zis el. Știu.

Spre enervarea mea, am simțit cum mi se strânge stomacul. O știa pe Nancy Meyers.

— Încep să mă simt de parcă suntem niște părinți care așteaptă pe banda de urgență, am zis.

— Întâi și întâi, chiar mi-aș dori să nu mă distribui într-un rol paternal aici. Doi, n-am venit să iau pe nimeni astăzi. De fapt, trebuie să-mi iau tălpășița înainte să se termine cursul. Cassandra mă urăște al naibii de tare acum.

— Glumești, m-am prefăcut eu.

— Ești amuzantă.

— Atunci, de ce-ai venit?

Hugo și-a dat piciorul de pe roată și s-a ridicat.

— Ca să te văd pe tine.

Am pufnit. Hugo a făcut ochii mari.

— Nu se poate!

Hugo a dat din cap.

— Ba se poate!

Era atrăgător. Înalt, brunet, chipeș. Bine îmbrăcat, de un succes evident. Dar era și arogant, asta se simțea la fel de limpede ca valurile de parfum ce mă asaltau dinspre el. Iar aroganța tindea să degenereze rapid în răutate. Nu eram interesată.

În plus, nu primisem niciun bilet. Niciun nume, nicio durată de timp.

— M-aș putea simți flatată, dar nu sunt genul tău, i-am spus.

— Cum așa?

— Crede-mă pe cuvânt!

— Ooo, te cred, dar sunt curios.

Dionte a ieșit. Era singur.

— Studiul de scenă continuă, dar Tracy mi-a spus că pot să plec.

S-a uitat la Hugo.

— Salut!

— Bună!

— N-am vrut să-i fac să aștepte. Lui Julie nu-i place deloc când întârzii.

Dionte s-a răsucit spre Sullivan.

Hugo s-a apropiat să-mi deschidă ușa. Am intrat, iar el a închis portiera folosindu-se de geamul lateral.

— Cred că ești amuzantă. Și sexy, a spus el aplecându-se.

Am simțit cum mă înroșesc, dar am ignorat senzația.

— Poți să-mi dai numărul tău de telefon?

Își tot agita telefonul înainte și înapoi prin fereastră.

Am aruncat o privire spre Dionte, pe locul pasagerului, făcându-și de lucru cu un scenariu, prefăcându-se că nu aude absolut nimic.

— Nu sunt ca alți oameni, i-am spus.

Hugo a mijit ochii la mine.

— Știu.

Am pornit motorul, iar Hugo s-a depărtat de mașină.

— Hei! a strigat el. Stai un pic! Căcat! Se pare că ai primit o amendă.

A smuls foaia de hârtie de pe parbriz și mi-a dat-o.

Am deschis-o, ferind-o cu propriu-mi trup, ca să nu se vadă ce scria: *Hugo, trei luni.*

Nu știam dacă eram ușurată sau furioasă. Ultima relație pe care o avusesem fusese cu patru ani în urmă – vreme de șase luni – și, de-atunci încolo, nu m-am mai confruntat decât cu weekenduri lungi.

Dar iată-ne aici! La începutul a nouăzeci de zile!

Am arătat spre telefonul lui.

— Dă-l încoace! am zis.

CAPITOLUL PATRU

Când ajung, Hugo stă la masa lui din colțul grădinii. Mă strecor în Laurel Hardware de pe Santa Monica, îi fac cu mâna fetei de la intrare și cobor scările spre terasa din spate. E un loc frumos – mese risipite peste tot și lumini agățate deasupra, în pomi. Relaxat, plăcut, iar mâncarea e bună. „Acadele“ de varză de Bruxelles, orez cu rață friptă și cel mai bun somon la tigaie pe care l-am mâncat vreodată.

Mă aștept s-o văd pe Natalie lângă el, dar în locul ei văd trei tipi la masă, dintre care îl recunosc pe unul ca fiind chiar managerul acestui local.

— Ai ajuns, zice Hugo. Incredibil!

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Daph, ei sunt Sergio și Irwin; pe Paul îl știi…

Face semn cu capul spre manager. Îi fac un semn vag cu mâna.

— Și, băieți, ea e Daphne!

Mă așez. Hugo îmi înmânează o tequila cu apă minerală. Băutura mea preferată de după muncă. Văd că acum o bea și el.

— O luăm din loc, zice Irwin. Dar fii atent, Hugo, dacă vorbești cu Alexandra și e de acord, atunci ne mai gândim.

Hugo aprobă din cap.

— Chiar cred că e o ocazie nemaipomenită.

— Doar să ne anunți, zice Sergio.

Se întoarce spre mine.

— Mi-a făcut plăcere!

— Și mie.

Cei doi pleacă, iar Paul se întoarce la muncă.

— Tipii ăia vorbesc despre Sunset 820?

— Mda. Au mai rămas o noapte, ca să facă astăzi încă un tur. Am anulat cina cu Natalie. O să mă omoare, futu-i!

— Ce mai e nou?

Hugo mă străpunge cu privirea.

— Nu începe. Am avut o zi...

Mi s-a părut că sunt vești bune. Arăt în direcția tipilor, spre locul prin care tocmai au intrat.

— Alexandra n-o să fie niciodată de acord. E de părere că piața imobiliară e moartă, iar ei știu asta. Se joacă cu mine.

Alexandra e partenera de afaceri a lui Hugo. Am întâlnit-o de câteva ori. E fost ofițer de marină devenită expert financiar și, cum-necum, are timp pentru trei copii, pe deasupra. Din ce înțeleg despre ceea ce face Hugo, el e cel care îi convinge pe bogătași (precum Sergio și Irwin) să investească în clădiri foarte scumpe, în speranța că piața imobiliară va fi în continuă creștere. Sunset 820 e noul lor trofeu.

— Așadar, zice el, cum a fost?

Iau o gură din paharul meu. E tare. De obicei nu mă îmbăt ușor. Am băut două cocktailuri și mă simt doar plăcut amețită.

— Diferit, zic eu.

Hugo se lasă pe spate și se sprijină cu un braț de spătarul scaunului gol de lângă el.

— *Asta* ce-nseamnă?

— Hugo, zic eu. Hârtia a fost albă.

Hugo e singurul care știe despre ciudățenia asta a vieții mele sentimentale, despre această anomalie bizară a universului cu care mă confrunt.

— Prostii!

— Vorbesc serios.

Simt cum îmi bubuie pulsul în urechi. Nu mi-am permis să mă gândesc la ce înseamnă asta, nu chiar, nu pe de-a-ntregul. Nu încă.

Văd o reacție pe chipul lui Hugo. De la surpriză la confuzie, apoi la ceva ce nu-mi doresc să identific.

— Măi să fie!

— Mda, zic eu. Măi să fie. Pare nemaipomenit! Îl cheamă Jake. E director la Warner Brothers.

— Bineînțeles că e! Hugo crede că toți cei care lucrează în divertisment sunt „mocăiți". *E o industrie plină de oameni care sunt disponibili doar pe jumătate, de la unsprezece la patru, și au impresia că aduc pacea în lume.*

— Hei, zic eu. Întind degetul spre el. Potolește-te!

— Ce crezi că-nseamnă?

Ridic din umeri.

— Nu poate însemna decât un singur lucru, nu?

Hugo dă din cap.

— M-am gândit că, dacă e să se întâmple ar scrie, să zicem, patruzeci de ani.

Mai dau pe gât niște tequila.

— Presupun că nu se pune problema de a doua căsătorie aici.

— Foaie goală, zice el. Adică pentru totdeauna?

Îmi dreg glasul.

— Sau până îmi expiră timpul. Depinde cum privești lucrurile.

— Ce înălțător!

Hugo se apleacă. Ridică paharul.

Bea scotch sau whiskey – n-am știut niciodată diferența dintre ele.

— Daph, îți place de el? Vreau să spun, e cel pe care ți l-ai imaginat

pentru tine?

Mă gândesc la întrebare. Nu mi-am dat seama că exista un tipar al bilețelelor până târziu, în liceu. După cel de-al treilea, a devenit limpede – ce voiau să zică, ce-mi transmiteau. Am privit înapoi în timp și mi-am zis: *Hmm*, apoi, *Oh.* Dar încă visam la iubirea eternă. Încă îmi doream perechea perfectă, soțul meu zâmbitor. Îmi imaginam rochia albă de tul și voalul de dantelă, și un bărbat care să fie drăguț, și atrăgător, și pe care părinții mei să-l iubească – de ce nu?

Dar, pe măsură ce a trecut vremea, fantezia mea s-a perimat. Am încercat s-o actualizez, s-o păstrez proaspătă. Uneori evadam pe stâncile din Capri. Alteori ne duceam în Vegas, iar eu purtam o rochie albă, mini. Iar bărbatul evolua de la a fi destul de nedefinit, la a fi concret, detaliat. Mariah Carey și Frank Sinatra înlocuiseră melodiile din filmele Disney, apoi am virat spre pe Van Morrison. Ce să spun? Voiam o poveste de iubire *cântată.*

Stând aici cu Hugo, vorbind despre Jake, n-am cum să nu simt că e un pic depășit, că aparține unei Daphne care nu prea-și înțelegea încă viața. Sau care cerea, poate, mai mult decât are dreptul orice femeie de treizeci și trei de ani să ceară.

— E foarte drăguț, zic eu.

Hugo pufnește.

— E *drăguț!*

— *Drăguț* e un cuvânt subestimat.

— S-ar putea să ai dreptate, spune lăsând paharul jos. Mă rog, uite care-i treaba, mă bucur pentru tine. Când o să vă mai vedeți?

— Ar trebui să mergem la o a doua întâlnire.

— Adică, înainte să-i dai marea veste că el e sufletul tău pereche și că cel mai bun prieten al tău arată așa?

Hugo face un gest de-a lungul pieptului.

— Exact, ceva de genul acesta.

Îi sună telefonul.

— E *ea*.

— Răspunde-i.

— Bună, iubito! Ce faci?

O aud prin difuzor. Nu-i disting cuvintele, dar tonul e clar – nu-i deloc fericită.

— Știu, ascultă. Hei, hei!

Glasul i se înmoaie.

— Iartă-mă! Ascultă!

Se întoarce cu spatele la mine și acoperă receptorul cu mâna, deși nu contează, aud fiecare cuvânt.

— O să mă revanșez, îți promit.

Se oprește.

— Da. Știu, iubito, știu. Bine, bine, pa!

— A mers bine.

Hugo scutură din cap și dă pe gât restul de băutură.

— Nu știu. În ultima vreme, munca mea e atât de stresantă și de haotică! Simt că n-am timp nici măcar să respir.

— Ție îți place așa!

Hugo se uită la mine peste masă.

— Chiar așa?

— Iartă-mă, dar insinuezi că ai prefera să fii acasă cu Natalie în momentul ăsta, decât să-ncerci să-i farmeci pe Tanda și pe Manda să cumpere o clădire de două sute de milioane de dolari?

Hugo rânjește.

— Ai dreptate.

Ridic paharul spre el.

— Pentru viitorul tău! zic.

— Și pentru al tău! Pare strălucitor.

Mă gândesc la Jake. La sărutul lui pe obraz.

— Strălucitor sau radioactiv?

Hugo reflectează la vorbele mele.

— O viață întreagă alături de tine nu poate însemna decât un singur lucru.

CAPITOLUL CINCI

La prima noastră întâlnire, Hugo m-a dus la Tower Bar, un restaurant faimos dintr-un hotel *faimos* de pe Sunset Boulevard. Hotelul e de modă veche și cu reputație proastă – scena tihnită a celebrităților ce iau cina târziu și a întâlnirilor editorilor de la *Vogue* care se află în trecere. Irina e un oaspete frecvent. Dimitri Dimitrov era manager de mai bine de zece ani – s-au publicat articole despre pensionarea lui în 2018. Știa numele fiecărui client, masa preferată, comanda de băuturi. Îmi amintesc că mi-am zis că Hugo era, cu siguranță, unul dintre clienții fideli.

Ne-am așezat la o masă afară, chiar pe marginea piscinei. Curtea e frumoasă, cu lumini deasupra capului și, de multe ori, sâmbăta, cânta o trupă de jazz, Sinatra și Bing Crosby.

— Romantic, i-am spus când ne-am așezat.

Era aproape ora 20:00, iar soarele scăpăta, farmecul locului prindea viață în întunericul ce se lăsa.

— E unul dintre locurile mele preferate, mi-a spus Hugo. Vin aici de zece ani; nu îmbătrânește niciodată. Când oamenii spun că L.A. nu are aceeași magie ca New Yorkul, îi aduc aici.

În momentul ăla m-am gândit prima dată la vârsta lui Hugo. Aveam tendința să nu mă întâlnesc decât cu bărbați de vârsta mea sau mai tineri – îmi plăcea nonșalanța lor, felul în care nu aveau în minte un model de partener la înălțimea căruia încercai tot timpul să te ridici, dar Hugo era cu cel puțin cinci ani mai mare decât mine. De fapt, cu șapte, după cum s-a dovedit. Știam că nu sunt genul de femeie cu care se întâlnea în mod normal, iar asta mă făcea să fiu nesigură – sau, mai generos spus, mă irita.

— E frumos.

Dincolo de piscină, se zărea conturul Los Angelesului pe cer, un oraș plutitor printre nori. Palmieri și turnuri și case, unele lângă altele. Aceasta e frumusețea L.A.-ului – se împrăștie, explorează, un platou de experiențe. In New York totul se întâmplă peste altceva – energie și așteptare, stivuite ca plăcuțele de domino. Aici trebuie să vânezi ceea ce urmează.

Odată ce primeam biletul, mi se întâmpla mereu același lucru – mă resemnam. Știam ce urma. Uneori, mă simțeam de parcă fentasem sistemul. Oare impredictibilul nu e partea cea mai grea atunci când ți se frânge inima? Cum e ca într-o clipă să te simți cum nu se poate mai legat de o persoană – ca doi porumbei într-un tablou – și în următoarea să fiți doi străini? Prietenele mele povesteau mereu că nu-și dăduseră seama de ce avea să urmeze. Dar eu știam. Nu era nevoie să mă arunc cu capul înainte, ca apoi să-mi dau seama că nu aveam nicio șansă. Știam când să investesc și pentru câtă vreme. Iar când venea sfârșitul,

uneori era greu, adesea dezamăgitor. Dar nu puteam spune niciodată că nu mă așteptasem. Nu puteam spune că nu știusem.

Hugo era îmbrăcat cu o bluză Henley neagră și jeanși de culoare închisă. Purta un colier de piele, de care atârna un pandantiv despre care am aflat mai târziu că era o cheie de la prima clădire pe care a cumpărat-o – una mică, de două etaje, pe Pico, care era acum restaurant.

— E o afacere de familie, iar Pico a fost prima lor extindere, cea de-a doua locație.

Era limpede că Hugo era mândru de munca lui. Vorbea cu pasiune despre ea – aproape ca un copil căruia nu-i venea să creadă c-a dat norocul peste el.

Și-a făcut apariția un chelner de douăzeci și ceva de ani.

— Calvin, ce mai faci? l-a întrebat Hugo.

— Nu mare lucru, bătrâne; tu ce faci?

— Bine, bine!

Hugo mi-a zâmbit.

— Ea e Daphne.

Calvin s-a înclinat ușor.

— Încântat de cunoștință!

— Bună!

— Beți ceva?

Hugo a întins mâna spre mine.

— Doamnele mai întâi.

— O tequila cu sifon, am zis eu. Cu limetă, dacă aveți.

— Imediat!

Hugo a dat din cap.

— Pentru mine, un scotch, de care ai.

Calvin a plecat, iar Hugo s-a întors spre mine.

— Calvin a avut un accident urât, acum câțiva ani. A dat un bou peste el, pe Mulholland. N-a mai putut lucra aproape trei luni și, până la urmă, a aterizat la mine câteva săptămâni.

— În apartamentul tău?

— În casa mea, a zis Hugo.

Și-a dat seama că eram surprinsă.

— Nu prea stau pe-acolo.

M-am uitat atentă la el.

— Așadar, ești un soi de binefăcător?

— Trebuie să-mi echilibrez cumva karma, a spus dând din cap. Ei, e băiat bun.

Îmi amintesc că la cina aceea Hugo a fost sincer. Ceea ce a fost surprinzător și m-a făcut să mă simt un pic ciudat – de parcă și eu mă îndrăgosteam. De parcă nu mi-aș fi dat seama de diferența dintre prefăcătorie și onestitate. Mă simțisem atât de diferită în parcare, dar poate eram aceeași. Poate n-a fost nevoie decât de un restaurant select și de o poveste despre cum a salvat el pe cineva.

— Cu pușiul cum merge treaba? m-a întrebat Hugo.

— Cu Dionte? Bine. Deși nu mi se spune cine știe ce. Nu prea sunt la curent. Pare că e încântat de curs.

— Și Cassandra era.

— Dar bruneta?

Hugo mi-a zâmbit.

— Ai impresia că sunt ușor de anticipat.

Am luat o gură de tequila.

— Știu sigur că ești.

S-a aplecat spre mine.

— Asta-i o provocare?

— Nu cred că ar putea fi, am zis. Nu cred că-ți dorești premiul.

Hugo s-a lăsat dramatic pe spătarul scaunului, de parcă l-aș fi lovit. Nu a vorbit imediat. A lăsat să curgă o clipă. N-am intervenit.

— Ba da, a zis el într-un final. Cel puțin, cred că vreau.

Trei luni erau de-ajuns să mă lămuresc și să nu rămân cu ochii-n soare. N-avusesem decât două despărțiri neplăcute și nu puteam spune că au fost chiar rele – au fost dureroase. Majoritatea s-au terminat cordial, dacă nu chiar prietenește. E greu să te desparți atunci când unul dintre parteneri nu e furios. Foaia aceea de hârtie făcea ca lucrurile să nu fie personale. Când m-a înșelat Ben Hutchinson, în al doilea an de facultate, nici măcar nu m-am înfuriat pe el. Era normal, doar trecuseră patru luni și jumătate.

— Sunt două afirmații diferite, am zis eu.

S-a uitat la mine. Când a vorbit din nou, a sunat de parcă mi-a făcut o confesiune.

— Știu.

Am comandat – pentru mine cotlet, iar pentru el somon la grătar. Încă un rând de băuturi, cartofi prăjiți și spanac sotat. Hugo a mâncat cu îmbucături mici, tăind bucățele de somon cu spanac, punându-și-le grijuliu pe dosul furculiței.

— Cum de mănânci tot ce ai acolo? m-a întrebat Hugo arătând spre farfuria mea. Ești slabă.

— Metabolism bun, am zis.

Conversațiile despre greutate mă plictiseau. Existau mult mai multe lucruri interesante despre care puteai vorbi, altele decât formele corpului cuiva.

Hugo și-a dat seama că mă pierduse.

— Pot măcar să spun că te găsesc foarte plăcută? a zis după o clipă.

Am luat un cartof prăjit și l-am înmuiat în ketchup.

— Sunt flatată.

— Nu cred că ești, a zis el. Dar nu contează, chiar îmi placi.

Mi-am desfăcut și apoi mi-am reîncrucișat picioarele, la gleznă.

— Mulțumesc.

Ceea ce simțeam era: *Uf-oh.*

Pe când aveam douăzeci și patru de ani, am locuit, pentru scurtă vreme, în San Francisco. M-am mutat acolo pentru un internship la o firmă care a dat faliment la șase luni după ce am început să muncesc. San Francisco era un oraș bizar – cu tot conformismul din D.C., cu dealurile luxuriante, verzi, ale gândirii libere din nord-vestul Pacificului. Și totuși în California!

Acolo am cunoscut un bărbat pe nume Noah, care își dădea doctoratul în meteorologie. Mi-am dat seama încă de la prima întâlnire că urma să-mi facă necazuri, iar când a apărut biletul, scria: *cinci săptămâni.* Îmi amintesc că mi-am zis: *Cam mult.*

Ceea ce voiam să spun: *Nu e destul timp.*

Era din Texas, cu accentul ușor tărăgănat, cu păr pe față fix atât cât trebuia și cu ochi albaștri cu care te străpungea atunci când se uita la tine. Noah mi-a arătat

Golden Gate la răsărit și Haight în septembrie, precum și cel mai bun local indian din tot orașul ăla afurisit. Cinci săptămâni mai târziu, nu voiam să se termine, dar a primit un telefon: o bursă în Islanda. Era într-o vineri. A plecat în următoarea marți.

N-aș putea spune că am fost surprinsă. Există unele experiențe prin care chiar trebuie să treci.

Când eu și Hugo am terminat de mâncat, el s-a ridicat de la masă și s-a dus la chitarist.

L-am văzut negociind; i-a strecurat o bancnotă în mână și s-a întors la masă. L-am privit întrebător; a ridicat din umeri.

Și-atunci a început o melodie. Primele note plăpânde ale cântecului „Ribbons in the Sky“ a lui Stevie Wonder: *Oh, atât m-am rugat în seara asta să te călăuzească o stea spre mine...*

Hugo se uita cu atenție la chitarist. Apoi și-a întors privirea spre mine.

— Prea mult?

Voiam să-i spun: *Da, desigur, e ridicol* (ochi dați peste cap). *Pe cine impresionează așa ceva?*

În schimb, am clătinat din cap.

— Te-aș invita la dans, dar pare jenant.

— Încearcă.

Hugo și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat, întinzând mâna spre mine. I-am luat-o.

Purtam o rochie neagră, strânsă pe bust, largă spre glezne. Și-a pus mâna de-a lungul cusăturii de pe spatele meu.

Am zărit cu coada ochiului cum se uitau la noi cei de la mesele vecine. Am presimțit ceva ce nu-mi era

familiar, începutul a ceva neașteptat.

— Îmi place cum miroși, a zis Hugo.

Și mie îmi plăcea cum mirosea. Parfumul lui își schimbase notele. Îmi venea să-mi îngrop nasul în scobitura gâtului său.

Și-a plimbat jucăuș degetele pe spatele meu.

— Ce zici? mi-a șoptit. Facem o piruetă?

Am făcut un pas în spate și l-am privit. Zâmbea.

— Da, am zis eu. De ce nu?

Mi-a ridicat brațul și m-a învârtit.

CAPITOLUL ȘASE

Îl las pe Hugo în fața casei lui în stil spaniol, cu trei camere, pe strada Ashcroft, străjuită de trandafiri, între West Hollywood și Beverly Hills. Când am plecat, trecuse mai bine de-o oră de când nu mai băusem nimic, așa că mă simțeam al naibii de trează, realitatea serii stând alături de mine precum un alt pasager.

Hugo locuiește cam la opt minute de mine, însă casa lui e din altă lume. E clasică, fermecătoare, cu un ușor aer istoric – și întreținută perfect. Pe unul dintre zidurile exterioare crește mușchi verde strălucitor, iar pe altul, iederă. Verdeața încadrează ferestrele mari, de sticlă.

— Vrei să intri la un pahar? mă întreabă el.

— Mă trezesc devreme, zic eu.

Brusc, mă simt epuizată.

— Și trebuie să mă întorc la Murph.

Mașina lui Hugo stă pe alee, sub o arcadă acoperită cu iederă. Alături e parcată o motocicletă, de al cărei ghidon atârnă o cască. Dovada unei vieți în mișcare, oricât de impecabilă ar fi părut ea.

Însă e ceva ciudat la casa lui Hugo, ceva ce n-am putut niciodată să identific cu exactitate. E frumoasă și, în interior, impecabil aranjată – are mult mai multă

personalitate decât mă așteptasem prima oară când am venit aici. Îmi amintesc că mă așteptam la multă sticlă și crom; în schimb, m-au întâmpinat fotolii mari, de pluș, materiale vechi, texturate, și o bucătărie zugrăvită în albastru. Era caldă și primitoare, dar tot îmi dădea oarecum senzația de goliciune. De parcă dacă aș fi deschis un sertar la întâmplare în bucătărie, m-aș trezit în fața unui spațiu gol. Odată, când Hugo era la duș, m-am apropiat de biblioteca lui și am pus mâna pe cotorul unui exemplar din *Lumea de sub noi,* de Robert Macfarlane, doar să mă asigur că paginile nu sunt goale. Nu doar că nu erau goale, dar am găsit și adnotări cu cerneală albastră – notițele și însemnările lui Hugo.

„Nimic din toate astea nu-i ales de mine“, mi-a spus odată, însă pe măsură ce trecea timpul, eram din ce în ce mai puțin convinsă că era adevărat.

Acum știu sigur că nu era. Hugo iubește tot ce e frumos. Am fost cu el la Saks, pe Wilshire, să luăm costume noi. Are un asistent personal pentru cumpărăturile pe care le face la Brioni, un croitor care îl anunță despre ultimele tendințe în modă la Prada. Îi place să arate bine și îi place ca totul în jurul lui să fie la fel.

Hugo se apleacă peste scaunul din față și mă îmbrățișează scurt.

— Ne vedem, scumpo! Și mă bucur pentru tine.

— Mulțumesc! Vorbim mâine.

Îl urmăresc cum închide portiera și urcă treptele din față. Senzorul simte mișcare și luminile încep să

pâlpâie, luminând ușa din lemn și alamă, tencuiala albă a casei.

Îi fac semn cu mâna și plec.

Îmi ia șapte minute să ajung acasă, însă când ajung înăuntru, e douăsprezece și douăsprezece minute. Câinele meu, Murphy, nu se sinchisește să se trezească atunci când intru, se mișcă doar un pic, ca să mă anunțe că i-am deranjat somnul. L-am plimbat mai devreme, așa că nu va avea probleme până mâine dimineață.

L-am luat pe Murphy la cea de-a douăzeci și șasea mea aniversare, de la Bark n' Bitches, de pe Fairfax, un loc care, din păcate, s-a închis între timp. E o corcitură de terrier. E mai mare decât majoritatea terrierilor, cu blana mai moale.

Murphy n-a fost niciodată interesat de vreo activitate canină. Cred cu tărie că e un bancher din anii '40, blestemat cândva de o vrăjitoare să trăiască în trup de câine. Nu amușină aproape nimic și urăște să-mi aducă înapoi lucrurile aruncate. *Vrei să prind mingea? Cu gura?* mi-l imaginez spunând. *Ce sălbatic!*

— Salut, amice! zic eu.

Mă apropii de el și îi scarpin urechile. Dă cordial din cap, apoi adoarme din nou. Îmi dau jos pantofii cu toc și îmi relaxez degetele de la picioare, întinzându-le pe dușumeaua de lemn. E rece pe jos – clădirile din Los Angeles nu au absolut nicio izolație, iar noaptea îngheți, mai ales în lunile de iarnă. Chiar am nevoie de un covor. Și poate și de un radiator electric.

Locuiesc într-un bloc mic, pe North Gardner, aproape de Sunset. Sunt cinci blocuri și o curte

comună între ele. Fiecare apartament are intrare proprie – al meu se întâmplă să fie cu fața spre stradă.

Apartamentul e mare – mai mare decât s-ar cuveni pentru cât plătesc. Mike nu mi-a mărit chiria de aproape patru ani, lucru nemaiauzit în zona asta a orașului. Are un living deschis, o bucătărie spațioasă – deși marmura e învechită și dulapurile se cojesc – și un dormitor în spate, cu dressing. La început, când m-am mutat, am zugrăvit holul și livingul în verde-gri. Apartamentul e decorat fără nicio logică – printuri, culori neutre, lemn, pânze de in, câteva lămpi portocalii vintage pe care le-am achiziționat de la piața de vechituri Rose Bowl. Și perdele de la Pottery Barn. Am prea multe lucruri.

Mă prăbușesc pe canapea. Știu că ar trebui să mă pun în mișcare – spălat pe dinți, pijama, pat. Să nu mă opresc până nu mă întind. Însă până și baia mi se pare prea departe în momentul acesta. Îmi ghemuiesc picioarele înghețate sub mine.

Pe măsuța de cafea e un exemplar din *For the Love of Shakespeare,* un dar de la Irina, reprezentativ pentru o glumă care circula la muncă, de care nu-mi amintesc acum. Oricum, îmi place, fără nicio ironie.

Pasiunile ei nu sunt făcute din nimic altceva decât iubire pură.

Ăsta-i adevărul: vreau iubire. O caut, oarecum, dintotdeauna. Iubirea adevărată, cea care te face să *vrei* să îmbătrânești împreună cu celălalt; nu doar să fii relaxat în ceea ce privește tot acel timp petrecut alături de o anumită persoană, ci să fii extaziat de acel gând.

Am presupus, la un moment dat, că bilețelele vor înceta să apară. Dar nu așteptam cu nerăbdare ziua aceea, cel puțin nu chiar. O parte din mine voia o mișcare continuă. Dacă nu te oprești niciodată destul de mult cât să prinzi rădăcini undeva, atunci locul acela nu te poate distruge. Chestia e că-i mai ușor să ieși dintr-o piscină, decât dintr-un puț.

Nimic din toate astea nu e neapărat special sau revelator. Trăim într-o epocă idilică; poți să alegi dintre mii de străini de pe internet. Toată lumea se teme să facă o alegere. Și totuși…

Mă urnesc de pe canapea, îmboldită de deshidratare și îmi umplu un pahar cu apă tulbure de la robinet. În Los Angeles se recomandă numai apa filtrată, dar n-am folosit cana Brita decât vreo săptămână după ce am cumpărat-o. Oricum, chestia aia n-are cum să purifice ceva. Singura schimbare pe care am văzut-o a fost înmulțirea punctelor negre de pe recipient – ceea ce nu părea o mare îmbunătățire.

Chiar îmi lipsește ceea ce nu am. E o senzație ciudată, să-ți dorești ceva ce n-ai cunoscut niciodată. Dar asta-i iubirea, nu? Credința în ceva ce nu poți vedea sau atinge sau măcar explica. La fel ca inima însăși, știm, pur și simplu, că e acolo.

Mă duc spre ușa din spate și mă uit afară, în curte. E goală și cuprinsă de liniște. Deasupra, cerul e îngreunat de norii din miez de noapte.

Mă întreb dacă-mi va fi dor. Sentimentul deschiderii. Revelația, fie ea și îngropată adânc, că orice se putea întâmpla. Că puteam să dau peste cineva la aeroport sau la coadă la farmacie. Că bărbatul aflat la trei

scaune distanță de mine la bar m-ar putea duce acasă diseară. Că următoarea mea mare aventură era doar la o foaie de hârtie distanță.

Atunci când ești singur e ca atunci când joci la loterie. De cele mai multe ori, după ce te duci la băcănie, nu te alegi din banii ăia decât cu o pungă de chipsuri și un bax de bere. Și totuși, există o șansă. Există totdeauna o șansă, cât de mică, ca doar cu o foaie de hârtie să câștigi totul.

CAPITOLUL ȘAPTE

Martin, trei zile

Coboram scările în fugă ca să prind metroul, fiind deja în întârziere – o navetă de treizeci de minute din zona de Paris în care fusesem aruncată. Eram acolo de trei săptămâni, asistând la o filmare pentru șefa mea nou-nouță, Irina. O înlocuisem pe Kendra exact cu zece zile înainte să plecăm în Franța, iar acum mă jucam de-a prinselea, la jumătatea drumului din jurul lumii.

— Ce părere ai despre mutarea într-o țară străină timp de o lună, așa, din senin? mă întrebase Irina la interviul de angajare.

M-am uitat la părul ei negru, tuns impecabil, la pantalonii ei tip țigaretă, cu dungă perfectă, până la jumătatea piciorului și la cămașa albă, apretată, cu nasturi la gulerul ușor ridicat. Dacă femeia asta atât de artistic construită putea fi spontană, de ce să nu fi fost și eu?

— Aș zice c-ar fi excelent, îi spusesem eu. M-am gândit la Murph, dar el îi iubea pe părinții mei, așa că

știam că va fi în regulă.

Și iată-ne aici.

— *Excusez-moi! Excusez-moi!* M-am oprit brusc și-am văzut o femeie de vreo cincizeci de ani, cu o tunsoare bob perfectă, arătând spre o scrisoare pe jos. Doamne, franțuzoaicele chiar știau cum să se pună la punct.

— *C'est le tien!*[1] a continuat ea.

Am ridicat plicul. Înăuntru era un bilet: *Martin, trei zile.*

În mod normal, aș fi fost intrigată. Trei zile într-o țară străină suna promițător, dar din nefericire, eram tot în întârziere și habar n-aveam cine era Martin.

M-am strecurat în vagonul metroului chiar când se închideau ușile. Pentru că filmul avea un buget restrâns (filmele au mereu un buget restrâns, chiar și atunci când se ridică la două sute de milioane de dolari), m-au cazat în arondismentul șaisprezece, departe de locul unde stăteau restul distribuției și membrii importanți ai echipei. Nu-mi păsa. Nu mai fusesem în Paris și mă descurcam ușor cu cititul hărților. Aveam simțul orientării încă din clasa a doua – să-i zicem veșnica mea nevoie să ies din Palisades. Tata m-a ajutat să transform asta într-o aventură, iar atunci când treceam cu mașina spre o plajă pe lângă Point Dume, sau pe lângă o nouă gelaterie, îmi desfășuram harta în poală și mă holbam la L.A.-ul care se întindea înaintea mea.

Am ieșit din metrou la stația Tuilerie/Pyramides și-am luat-o la fugă peste stradă. Astăzi filmam lângă Ritz Paris, în Place Vendôme, chiar în fața legendarului hotel cu același nume. Emblematic. Ori de câte ori mă

uitam în jur la piatra cenușie, netedă, și la francezii șic și ascultam limba frumoasă, șoptită, nu-mi venea să cred c-am avut un asemenea noroc. Iată-mă pe un platou de filmare, în metropola care era deja cel mai vestit platou de filmare din lume.

Filmul era o nouă versiune a *Parisului zgomotos*, cel din 1964, în care juca Audrey Hepburn. Cei de la studio încercaseră să folosească o hologramă a lui Audrey, dar Irina îi convinsese că ar fi mai bine cu o starletă în carne și oase: „E nevoie de cineva pentru turneul de promovare. Ce-o să faceți, o să proiectați fum în încăpere și o să-i lăsați pe cei de la *Variety* să vă asalteze cu întrebările?“ Dar, așa cum se întâmplă adesea, starleta nu s-a ridicat la nivelul stafiei lui Audrey. Dacă m-ar fi întrebat pe mine (ceea ce, bineînțeles, n-a făcut nimeni), aș fi zis „Le duh“.

Am luat-o rapid pe Rue de Rivoli și am intrat câteva minute într-un Starbucks, la șase străzi distanță. Toată lumea de pe platou voia cafea și toată lumea o voia de la Starbucks. Parisul e un oraș care disprețuiește americanii, dar iubește brandurile americane. Cred că parizienilor le plac toate variantele – lapte de ovăz cu scorțișoară și stevia? Perfect!

Am ajuns în față și mi-am prezentat lista. Una dintre asistente o tipărise în franceză și o luam cu mine în fiecare zi. Înainte să punem acest sistem la punct, îmi lua o jumătate de oră să fac comanda.

Cum casierița avea să mă anunțe când e gata, mi-am folosit timpul să-mi verific telefonul. Erau două mesaje: unul de la Irina, care mă întreba pe unde umblu și altul de la Marguerite, asistenta regizorului,

întrebându-mă dacă aș putea adăuga un espresso triplu la comandă. Am făcut un semn spre barista și i-am îndeplinit dorința.

Când am ajuns pe platou, Irina era plină de nervi. Avea tendința să stea jos când era relaxată, și să stea în picioare când voia să arunce cu ceva în tine, învățasem deja. Când am ajuns, se plimba de colo-colo.

— În sfârșit! a zis ea.

A făcut cu mâna un gest de *hai, dă-mi* și i-am pasat cafeaua ei cu lapte de ovăz. Marguerite, o franțuzoaică palidă ce nu părea nicicum trecută de optsprezece ani, dar care avea de fapt treizeci și unu, mi le-a luat pe celelalte din mâini și le-a distribuit celorlalți.

— Cât e ceasul? m-a întrebat Irina

Mi-am scos telefonul și m-am uitat la ecran.

— Opt treizeci și cinci.

— Și la ce oră trebuia să vii?

M-am uitat lung la ea; părea redundant să-i răspund.

— Îmi pare rău, am zis. O să plec mai devreme de-acasă.

Vedeam cum îmi dă un avertisment din priviri, apoi cum i se schimbă comportamentul din punitiv, în empatic.

— În regulă, a zis ea. Du-te și ia-ți un pahar cu apă sau fă ceva. Nu-mi place să te văd așa de roșie; e insuportabil!

Mi-am pus cafeaua pe scaunul gol din spatele ei și m-am dus spre bufet, câteva mese lungi unde sunt puse toate gustările și mâncărurile pentru ziua respectivă. Pentru că filmam afară, ridicaseră un mic cort, ca să acopere zona cu pricina, la cincisprezece metri de

machiajul sau să urle în rulotă la soțul lui brazilian, Lucas.

Dublura semăna cu Jacques din profil și din spate, dar din față era mai rotund, iar trăsăturile îi erau mai proeminente, mai puțin cizelate. De asemenea, avea o barbă deasă. Îl chema, bineînțeles, Martin.

Am hotărât să las lucrurile să se întâmple de la sine. De obicei, atunci când primeam biletul, mă simțeam obligată, chemată să acționez – un complot spontan. Îmi desfășuram forțele. Aveam un rol. De data aceasta, am vrut să văd ce avea să se întâmple dacă nu făceam nimic – dacă păream un pic potrivnică, poate. N-aș putea spune că eram atrasă în mod special de Martin. Nu vorbea prea mult, dar repet, era dublură.

Ziua a trecut fără prea multe evenimente notabile. Scenele din curte au fost frumoase. Exterioarele Parisului rămân neschimbate de-a lungul anilor – se pare că sunt mai multe norme și reglementări urbanistice decât oriunde în lume – creând un efect liniștitor, unitar. Pietre cenușii și bej asamblate pentru a forma o metropolă de o neutralitate rece. Nu văzusem niciodată ceva atât de organizat care să arate atât de frumos.

Contrastând pe paleta de nuanțe cenușii, Lily, starul filmului, purta un costum fucsia. Strâns pe talie, cu o pălărie asortată, costumul se presupunea a fi o replică a costumului verde-limetă pe care l-a purtat cândva Audrey în filmul original. Copia avea să se numească, absolut întâmplător: *Când e zgomot.*

Lily arăta incredibil.

centrul de comandă – de unde toți mahării, inclusiv Irina și regizorul, urmăreau scenele din ziua respectivă. Irina aranjase să am și eu un scaun acolo, și ori de câte ori îl aduceau pentru ea, îl puneau și pe al meu, chiar în spatele ei.

Bufetul de la filmările din America are mai ales gustări tradiționale – batoane de granola, platouri cu fructe, popcorn și pungi cu chipsuri. În funcție de buget, sunt tot felul de chestii de pus pe pâine, pentru prânz și cină – salate și sendvișuri, dar doar lucruri banale. În Franța e cu totul altă poveste. În prima zi de filmare am avut la prânz somon gătit în vin, o salată proaspătă de legume și verdețuri, cremă din opt brânzeturi și *crème brûlée* la desert.

Toate filmările din Franța au și vin la bufet, dar producțiile americane nu permit așa ceva.

Am găsit o sticlă cu apă la temperatura camerei deasupra unui răcitor și am dat-o pe gât cu poftă.

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut la automatul de cafea pe actorul care îl înlocuia pe William Holden, de care era interesat personajul jucat de Audrey Hepburn.

A dat din cap spre mine; am făcut și eu la fel. Îl chema Jacques, un actor francez care jucase într-un film Marvel cu optsprezece luni în urmă, iar acum urmărea să dea lovitura.

Apoi a apărut și dublura lui.

De fiecare dată când scena trebuia să fie blocată sau luminată, omul acesta îi lua locul, în timp ce Jacques se ducea să se schimbe sau să-și aranjeze părul sau

Jacques a apărut îmbrăcat într-un sacou Prada cu o croială ce urmărea linia corpului și o batistă fucsia în buzunarul de la piept. Privindu-i cum mergeau agale prin curte, a fost ca atunci când vezi prima tușă îndrăzneață de culoare roșie azvârlită pe o pânză albă.

Artă, mi-am zis. N-am mai văzut ceva atât de viu până acum.

Soarele scăpăta când am încheiat socotelile cu ziua aceea, iar asta însemna că era trecut de ora nouă. Vara, în Franța, era lumină până aproape de zece seara – orașul se scălda în toate culorile pastelate înainte de culcare. O trecere molcomă prin toate nuanțele de galben până la roz, la violet, la azuriu. Gluma de pe platou era că treaba cea mai ușoară în cinematografia franceză o aveau cei de la lumini.

Am văzut-o pe Marguerite cărând niște cutii la o mașină care aștepta.

— Mai ai nevoie de ceva? am întrebat-o pe Irina. Am făcut semn spre Marguerite, care se chinuia în mod vizibil. Dacă nu, cred c-am să mă duc s-o ajut.

Irina i-a aruncat o privire.

— Nu vreau să ridici chestiile alea, a zis ea.

S-a uitat la mine, studiindu-mă.

— Dacă te lovești cumva și mâine nu mai poți face nimic?

Am aruncat iar o privire spre Marguerite. Venise și Martin, iar acum încărcau cutiile împreună.

— Vezi? a zis Irina. Apelează la un bărbat. În felul acesta, demonstrează că sunt și ei buni la ceva.

Am început să discutăm despre programul de a doua zi, apoi i-am urat noapte bună și mi-am pus rucsacul în

spate, pregătindu-mă s-o iau spre metrou. Seara era caldă și nu mă deranja să merg pe jos, însă când am socotit câte transferuri (trei) trebuia să fac înainte să ajung la ușa mea, mi-a părut destul de neplăcut.

— Vrei să te duc eu?

Martin s-a oprit lângă mine, pe o Vespa. Credeam că e francez, dar când l-am auzit vorbind, nu avea accent. Era și el american.

M-am gândit la cât de greu e rucsacul meu și la numeroasele trepte de la metrou.

— Te rog, i-am spus și m-am suit.

1 „E a ta!“, în lb. franceză, în original (n. red.).

CAPITOLUL OPT

Martin m-a dus la o cafenea, aproape de apartamentul meu, să mâncăm clătite, cartofi prăjiți și să bem câteva pahare de bere.

Mi-a povestit că se dusese la Sorbona pentru actorie și că rămăsese la Paris cu o viză de muncă. Avea douăzeci și cinci de ani, cu patru ani mai tânăr decât mine. În timp ce vorbea, am simțit din partea lui o căldură familiară, de tăietor de lemne aterizat pe străzile Parisului.

— Ce ți-ar plăcea să faci? m-a întrebat el. Eram deja după câteva beri.

— Abia am început să lucrez pentru Irina, i-am răspuns. Cam asta, pentru moment.

Adevărul e că, atunci când venea vorba de cariera mea, mă simțeam ca frunza-n vânt. Nu pentru că n-aș fi fost ambițioasă – am muncit din greu; eram de nădejde și plină de resurse. Nu mă deranjau orele suplimentare sau munca asiduă. Îmi plăcea să fiu ocupată. Însă nu-mi dădeam seama în ce direcție să canalizez toată acea energie. Simțeam c-o tot iau pe ocolite, în loc să mă apuc serios de ceva. Până acum, fusesem asistentă în trei domenii diferite, iar la Hollywood, în două roluri, fără nicio legătură unul cu

altul. Simțeam că trebuia să țintesc mai sus sau, cel puțin, să avansez. Însă, îmi plăcea mult ceea ce făceam, atât cât știam eu despre asta. Îmi plăcea mult că trebuia să fiu harnică, clipă de clipă. Îmi plăcea că trebuia să fiu promptă și prezentă.

— Am mai fost asistentă într-o rețea, dar era prea corporatistă pentru mine. Șeful meu era grozav, dar nu prea m-am putut adapta la politicile de birou.

— Pe platou sunt o mulțime de politici, a zis Martin. O nebunie! Până și cortul de video are o diagramă cu scaunele pe care să stai. E o ierarhie și la comanda de cafele!

— Vorbești din punctul de vedere al celui care comandă cafeaua! am zis. Frumos din partea ta!

Martin a luat o gură de bere. Am lăsat să se prelungească momentul.

— Cred că-mi place să fiu acolo unde există acțiune, am zis. Și nu mă preocupă prea tare ce treabă fac, în aceste condiții. Știu că sunt pe cea mai de jos treaptă, dar cui îi pasă? Aici *trebuie* să fiu. Am făcut un gest arătând împrejur… spre cafeneaua plină de viață, spre cuplurile vesele, spre fumul de țigară, spre fețele de masă cu pătrățele. Spre mirosul și pulsul acestui oraș străin și familiar.

A mai luat o gură.

— Un răspuns cinstit.

— De când ești la Paris?

— De aproape șase ani, a zis el. După ce am absolvit, a trebuit pentru o vreme, să plec de aici din trei în trei luni, însă acum e mult mai ușor.

— Te-ai căsătorit sau ce?

Îmi zâmbește.

— De fapt, da. Cu prietena mea cea mai bună, Fiora. Nu locuim și nu suntem împreună; are o iubită, dar autoritățile franceze par să considere asta perfect rezonabil.

— Da, am auzit asta despre francezi.

— Te deranjează?

Mi-am dat seama că până în acel moment nu existase cine știe ce atmosferă romantică. Datorită biletului, am presupus că era ceva între noi, dar, de fapt, dacă n-aș fi știut, m-aș fi gândit că eram doi colegi ce ieșiseră după muncă la un pahar.

— Nu văd de ce, am zis.

Martin a aprobat.

— Ai mai fost la Paris până acum?

Am clătinat din cap.

— N-am mai fost în Europa până acum.

A chicotit.

— Cât de mult ții la somnul tău? m-a întrebat el.

— Deloc.

— Excelent!

În decurs de un weekend, Martin m-a scos peste tot. Toate locurile relevante – sus, în Turnul Eiffel, la Notre-Dame și în Montparnasse, să mâncăm la o cafenea și să ne uităm la tot ceea ce-i inspirase pe artiștii din anii ’20. Am explorat catedrala gotică a Bazilicii Saint-Denis și ne-am plimbat de-a lungul Senei, până când am rămas fără talpa unuia dintre tenișii.

— Te duc eu, mi-a zis Martin luându-mă în spate.

De-abia după un timp am făcut semn unui taxi, în vreme ce râdeam isteric de încălțările mele cu talpa fluturând.

Sexul nu m-a dat pe spate, dar nici nu era nevoie. A fost bine, iar eu eram fericită că s-a întâmplat, că aveam parte de experiența aia, piele pe piele, în acest oraș mai presus de toate orașele.

Obișnuiam să cred că sexul mă disocia, de parcă deveneam altcineva sau că, pur și simplu, părăseam locul după ce renunțam la haine. Nu că nu-mi plăcea, însă mă bucuram mai mult de ideea de sex decât de acțiunea în sine. Era ca și cum mă priveam de la distanță – partea sexy era faptul că se întâmpla – sex! La Paris! – nu întotdeauna actul fizic, senzația, înghionteala și bufnitura a două trupuri. Îmi plăcea narațiunea, povestea pe care aveam s-o relatez despre ceea ce se întâmplase.

După, am fumat împreună o țigară pe balconul lui. Martin locuia la periferie, la etajul al șaptesprezecelea, cu vedere spre Montmartre. Eram îmbrăcată cu cămașa lui – albastră, brodată cu DODGERS, cu alb.

— Ți-e vreodată dor de America? l-am întrebat.

S-a oprit și a tras aer în piept. Purta pantaloni de trening și un tricou simplu. M-am întrebat dacă-și cumpărase măcar *o* haină în șase ani sau dacă tot ce-avea la Paris erau bulendre din altă viață.

— Uneori, a zis el. Cum ar fi când vreau să ies la cină duminica, sau să mă uit la fotbal american sau ceva de genul. Poate uneori mi-e dor de cât de eficiente sunt lucrurile în SUA. De cum funcționează ușile batante.

I-am aruncat o privire.

— E ridicol să ai unele uși care se deschid spre interior și altele spre exterior, a zis el. A făcut o demonstrație cu mâinile. Nu-mi dau seama de ce ăsta-i standardul aici.

— Asta-i tot?

Martin a expirat. Am simțit miros de fum. Proaspăt și nou și îmbătător.

— Nu, mi-e dor de multe. Dar toate mă așteaptă acolo. Mă voi întoarce cândva, iar ușile se vor deschide tot în ambele sensuri.

A zâmbit. N-am zis nimic, iar el a continuat:

— Sper să întâlnesc pe cineva ca tine când mă voi întoarce. Faci ca totul să fie bine, Daphne. Foarte bine.

A pășit spre mine și mi-a cuprins talia cu mâinile. S-a aplecat, iar eu l-am sărutat ușor, apoi i-am simțit capul pe umărul meu. M-am uitat la apartamentul lui, cearșafurile mototolite, caserolele de la mâncarea indiană pe care o comandasem – curry roșu și verde, mango chutney, un pliant de la Musée d'Orsay. Cât de multe se întâmplaseră în acele trei zile!

— O să-mi fie dor de tine, i-am spus.

I-am simțit dorul de casă – sau să fi fost al meu? – pulsând prin amândoi, ca bătaia unei inimi și mi-am dat seama că și asta îmi va lipsi. Senzația aceea că ai douăzeci și ceva de ani și rătăcești prin Paris împreună cu cineva.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi, mă sună Jake. Murphy stă drept, lângă măsuța de cafea, uitându-se la televizorul fără sonor de parcă ar vrea să se schimbe canalul. Cred și eu, rulează *House Hunters.*

Telefonul sună la trei fix, chiar la mijlocul zilei.

— Hei, zice el când răspund. Ce faci?

— Bine, zic eu. La muncă.

E doar pe jumătate adevărat. Sunt acasă, dar mă uit peste un buget pentru următorul proiect al Irinei. Produce o reclamă străină, lucru pe care îl face ocazional, ca să câștige repede un ban. Nu e cine știe ce, dar îl vrea gata până la sfârșitul zilei.

— Așa e, desigur, scuză-mă! Nu te țin mult.

— Nicio problemă. Mă bucur să te aud.

Și asta-i adevărat. Glasul lui răsună cald prin telefon.

— Excelent! Ascultă, te sun pentru că am bilete la o comedie diseară. E afară, în Hollywood. O să fie ceva de genul ăla, știi tu, cineva în trecere prin oraș vine și își face numărul. Nu se știe niciodată cine-o să fie acolo. Se zvonește că diseară s-ar putea să vină Seinfeld.

Zâmbesc.

— Chiar așa?

— Vrei să vii cu mine?

— Da, zic eu. Cu siguranță!

Am ceva planuri să mergem la cină cu Kendra, dar ea o să fie în al nouălea cer. Întâi, că mă văd iar cu Jake. Doi, de obicei ea e cea care anulează planurile, în orice caz, în mai bine de jumătate din cazuri.

— Pot să vin să te iau, zice Jake. Dacă vrei. Sau ne putem întâlni acolo. Cum vrei tu.

— Hai să mergem împreună, zic eu. Voi avea șansa să-ți evaluez talentele de șofer.

Râde. Din toată inima.

— Bine, atunci. Trimite-mi un mesaj cu adresa ta și vin să te iau la șapte. În regulă?

— În regulă, zic eu.

Vine la șapte fără cinci minute.

Bate la ușă de două ori, cu mișcări rapide. Sunt cu un picior într-o pereche de blugi și, în același timp, mă dau cu mascara. Murphy nu se sinchisește să coboare din pat.

— Imediat! strig eu.

De ce a venit mai devreme? Toată lumea știe că se trebuie să ajungi la timp la restaurant și să întârzii un pic când te duci la cineva acasă. Simt cum mă trece o văpaie la baza pieptului și mă opresc să-mi potolesc respirația.

Îmi închei blugii, îmi trag puloverul scurt oranj și o iau lipa-lipa spre ușă, desculță.

Jake stă în fața ușii în blugi și un pulover bleumarin. Ține mâinile la spate și poartă ochelari – ceva nou. Arată bine și mai în vârstă decât la Gracias Madre. Mai obosit, poate. În orice caz, e atrăgător.

— Bună, îi spun.

— Bună, răspunde el. Împinge ușa ca s-o deschidă mai mult. Arăți minunat.

— Mulțumesc! Poftim, iartă-mă, intră!

Țin ușa deschisă, iar Jake trece pe lângă mine. O las apoi să se închidă cu un clinchet urmat de o pală de aer răcoros.

— Numai o secundă, îi zic. Imediat sunt gata!

Jake se uită în jur. E ordine – am făcut un pic de curățenie, așteptându-mă să intre, însă grămada de lucruri pe care am acumulat-o de când stau aici face locul ăsta greu de aranjat. Pur și simplu am prea multe lucruri pentru un asemenea spațiu.

— Îmi place, zice Jake dintr-odată. Se simte că e casa ta.

Râd.

— Chiar e!

Mă duc în dormitor și îmi găsesc pantofii – platforme maro, din piele. Treaba bună cu L.A.-ul e că simți că e vară până în decembrie. Numai că în seara asta pare să fie ciudat de răcoare. Sunt închiși în față.

— Te servesc cu ceva? îi strig eu.

— Nu, mulțumesc, răspunde. Ar trebui să plecăm de îndată ce ești gata.

Arunc rapid un luciu de buze, un card și buletinul în geantă, revin în living, îmi înșfac cheile de pe blat și-i fac semn să mă urmeze afară.

Ne îndreptăm spre mașina lui. E un BMW negru ce pare să n-aibă nicio zgârietură.

— Pare că a revenit la forma ei cea mai bună, zic eu.

El surâde.

— Am lăsat-o pe Marigold acasă.

— Marigold?

— Spre deosebire de tine, sunt feminist. Automobilele mele sunt femei. Îmi zâmbește. Am un Chevrolet vintage, se strică mereu.

— Aaaa!

Jake îmi deschide portiera și urc. Mașina miroase a pin și îmi ridic privirea la oglinda retrovizoare de care atârnă un brăduț odorizant. Îi dau un bobârnac în timp ce el se face comod în locul șoferului.

— Chiar nu știam că se mai fac din astea.

— Ei, și tu acum! face el. Sunt un băiat din nord-vestul Pacificului. Îmi place să duc cu mine un pic de pădure oriunde merg.

— Din Portland? îl întreb.

— Din Seattle, zice el.

— N-am fost niciodată acolo, îi spun. Tot ce știu e ce-am văzut în *Cincizeci de umbre ale lui Grey.*

Mă privește fix.

— Cea mai exactă reprezentare a orașului la care mă pot gândi. O treabă nemaipomenită!

Jake pornește și o luăm spre Sunset, apoi spre Hollywood Boulevard.

După părerea mea, Hollywood e partea cea mai rea a Los Angelesului. De-o parte și de alta a străzii, sunt plăci memoriale de-ale starurilor, de obicei colcăie de turiști și e locul unde se găsesc Madame Tussauds și Hard Rock Cafe. În seara asta, sunt cohorte de adolescenți și câteva familii îmbrăcate cu tricouri asortate pe care scrie FAMILIA STEWART ÎN VACANȚĂ. Un cuplu stă la poză așezându-se pe vine,

arătând spre un star, nu-mi dau seama cum se numește. Dolly Parton e o atracție majoră. Îi spun asta lui Jake.

— Știi că are două stele pe Walk of Fame? zice el. Nu multă lume știe.

— Eu una habar n-aveam, zic. Tot ce știu e că Hollywoodul e Time Square al L.A.-ului.

— Așa e, zice el. Deși nu prea știu mare lucru despre New York. N-am fost acolo decât de câteva ori și în ultimele vizite n-am stat decât în Brooklyn.

— Îmi place Brooklyn, zic. Voiam să mă mut acolo, dar n-am reușit nicicum.

— Nu le putem avea pe toate, nu?

Trece pe altă bandă.

— Cum a fost să crești aici?

Reflectez asupra acestei întrebări. Unii tind să creadă că dacă ai crescut în Los Angeles e ca și cum ai copilărit în Hawaii – sau ca într-un episod nesfârșit din *Beverly Hills 90210*. Zile petrecute făcând cumpărături pe străzile străjuite de palmieri din Beverly Hills, nopți în jurul focurilor de tabără, pe plajă. E drept, au existat ambele, dar atunci când trăiești aici, Beverly Hills e doar suburbia, iar plaja, locul unde ai cele mai mici șanse să dai de bucluc din cauza băuturii.

— Părinții mei locuiesc în Palisades, zic eu făcând un gest cu mâna în spate. Am făcut școala în Brentwood. Cum era normal, cred. Părinții mei au muncit din greu ca să pară că așa era normal. Dar era, totuși, un oraș plin de copii bogați, fără doar și poate.

— Ai fost un copil bogat?

Jake se uită peste umăr, apoi o ia spre stânga, pe Fountain. Îmi dau seama că întrebarea nu e retorică și

că e chiar curios.

— Nu, deloc! Vreau să spun că nu am dus-o greu. Din câte știu, părinții mei își permiteau să plătească facturile. Însă plecam cu mașina în vacanță și nu-mi dăruiau genți Prada când luam un zece, dacă la asta te referi.

Jake zâmbește, dar nu spune nimic.

— Nu c-ar fi făcut-o, chiar dac-ar fi fost mai bogați. Nu sunt oameni prea sofisticați; presupun că i-am moștenit.

— Nu ești o persoană sofisticată?

— Când mi se termină gelul de duș, mă spăl cu detergent de vase.

— N-aș crede că asta-i mai puțin sofisticat, zice Jake. Dar cred că e ceva serios în neregulă cu tine.

Îmi aruncă o privire, iar eu mă las pe spate și mă sprijin de tetieră.

— Dar tu? îl întreb.

— Tata a fost inginer. O vreme, a lucrat la Amazon și a pornit câteva afaceri. S-a descurcat destul de bine și s-a pensionat cu câțiva ani în urmă. Iar mama are un magazin în Madison Park. Vinde ceramică și bijuterii și are o linie de produse cu CBD care dispar de pe rafturi cât ai zice pește.

— Ce frumos! zic eu. De când are magazinul?

— De mai bine de douăzeci de ani. A avut diverse profiluri. La un moment dat a fost magazin alimentar.

Jake cotește iar la stânga, apoi ne oprim să intrăm într-o parcare. E coadă și mă uit în jur. E plin de lume – fete în jeanși mulați negri, maiouri și căciulițe mișună în cete. Din dreapta, un bărbat în pantaloni

cargo ne înmânează un tichet și ne direcționează să parcăm cu fața într-un spațiu ce pare menit unei motociclete. În mod miraculos, Jake reușește.

— OK, am înțeles. Ești un șofer excelent.

Pe ceea ce pare a fi o alee printre clădiri, a fost amenajat un club de comedie. În centru e o scenă înconjurată de șiruri circulare de mese și scaune. De-o parte și de alta se înalță ziduri de cărămidă, iar deasupra e un cort alb de mătase, pe care sunt proiectate stele.

— Chiar că-i foarte tare, îi spun lui Jake. Îmi place mult!

El zâmbește.

— Da, nu-i așa? N-am mai fost până acum, dar toți colegii mei au trecut pe-aici în timpul liber și de-atunci îmi povestesc nonstop ce mișto e. E nemaipomenit ce-au putut să facă din spațiul acesta!

De fiecare dată când merg într-un loc pentru prima oară, îmi reamintesc câte minuni ascunse există în Los Angeles. Ce cultură neașteptată se ascunde la o aruncătură de băț. Uneori ai impresia că orașul ăsta funcționează doar cu panouri publicitare și mașini Tesla, dar, mai ales în ultimul deceniu, s-a ivit o diversitate mare de afaceri. Centrul adăpostește instalații artistice și o bucătărie cu tot felul de influențe internaționale și, într-adevăr, un strat de gunoi. O realitate cum n-a mai cunoscut până acum Los Angeles-ul, cel puțin nu în timpul vieții mele – cam cum era New Yorkul înainte. Și totul e la îndemână, dacă te uiți unde trebuie.

Suntem invitați să ne așezăm la o masă cu două locuri în partea stângă a clubului și imediat vine o chelneriță să ne ia comanda de băuturi.

— Tequila cu apă minerală, zic eu.

Jake dă din cap.

— La fel.

— Credeam că-ți place vodka.

— Da, dar de fapt nu prea-mi pasă ce beau. Și-mi place să încerc lucruri noi. Nu sunt prea mofturos. Cel puțin, nu în cazul alcoolului.

Îmi rezerv un moment să cercetez mulțimea. În dreapta noastră se află un cuplu mai în vârstă – turiști, intuiesc eu. Bărbatul arată întruna spre tavanul în formă de cort, iar femeia se aplecă spre el și îi trage tricoul în jos.

Mai e ceea ce s-ar putea numi un grup de burlaci – șleampeți, beți, care exagerează făcând glume unul pe seama celuilalt.

Simt cum Jake mă atinge pe umăr.

— Cred că ăla-i patronul, zice el.

Un bărbat atrăgător cu un tricou imprimat și jeanși ocolește câteva mese, în stânga. Strânge mâna cuiva.

— E o scenă interesantă, zic. Te pasionează comedia?

— Da, zice el. O spune apăsat, aproape ferm.

— Când m-am mutat aici, mă duceam cu ceilalți asistenți la Comedy Store în fiecare miercuri seara, după muncă. Mâncam pizza la patiseria unuia, Amex, iar apoi ne îndreptam spre o caravană. Poți să cumperi bilete la douăzeci de dolari. Oricum, uneori ni le luau

șefii noștri, și aveam parte de niște comedianți incredibili.

În clipa asta îmi amintesc că se zvonește că, în seara aceasta, și-ar face apariția și Seinfeld aici. Dat fiind că nu e foarte aglomerat, pare puțin probabil, dacă nu chiar imposibil.

— Toți cei mari, continuă el. Parte din distracția scenei din L.A. – și din New York, cred – este că și cei mari trebuie să testeze aici materiale noi. Deci, înainte de filmări speciale sau de a pleca în turneu, lucrează în cluburile locale. Dacă vii săptămânal, vezi cum, treptat, se îngroașă gluma.

Când se entuziasmează, Jake vorbește cu mâinile. Gesticulează spre mine, spre scenă, strângând și deschizând pumnii, dansând cu brațele.

— Lucrezi în domeniul comediei? îl întreb.

— Ironia e că mă ocup de dramă, zice el. Ca să fiu sincer, la început mi-am găsit un loc de muncă în biroul unui director al departamentului de dramă la Netflix și apoi lucrurile au mers de la sine. Oricum, îmi place. Există atât de multă dramă în comedie și viceversa. Nu cred că cele două universuri mai sunt atât de separate ca pe vremuri, cu excepția sitcomurilor. Toate sunt amestecate.

Apare chelnerița cu băuturile noastre.

— Minunat! spune Jake. Mulțumesc!

— Vă mai pot servi cu ceva? întreabă ea.

Jake se uită la mine.

— Cred că e OK, zic. Mulțumesc!

Microfonul prinde viață, apoi văd un bărbat pe scenă.

— Salut tuturor! Bun găsit! Mulțumesc c-ați venit în colțișorul nostru de Hollywood! Ca de obicei, avem un spectacol nemaipomenit pentru voi în seara aceasta. Sunt aici cei mai buni dintre cei buni. Avem spectacol în fiecare sâmbătă, iar dacă doriți să îl susțineți și pe cel special de miercuri, vă rugăm să intrați pe website. Bun! Întâi și-ntâi, aș dori să-i urați bun-venit lui Vie Rosen!

Oamenii încep să aplaude și să strige. Mă întorc spre Jake:

— Mi-e cunoscută.

— E nemaipomenită, zice el.

— Vie e comediantă, prezentatoare de televiziune și câștigătoarea concursului *Last Comic Standing,* din 2016. A filmat patru *specials* pentru Netflix și se pregătește să înceapă un nou turneu intitulat *Can Buy Me Love*. În aplauzele dumneavoastră, Vie Rosen!

Jake se apleacă și îmi șoptește:

— Eram la Netflix când a filmat primul ei *special*. Îmi place mult umorul ei!

Vie își face apariția pe scenă alergând. Am mai văzut-o. A moderat un show de televiziune intitulat *Războiul mireselor.* Era foarte amuzantă.

Are cam un metru șaizeci, păr blond, subțire, prins în coadă de cal și poartă un tricou alb cu sutien negru pe dedesubt. Arată foarte bine. Genul de fată care refuză o cină plină de bârfe pentru a juca un al doilea set într-o sâmbătă seara.

— Bună seara, lume! Bun-venit la turul de forță al comediei din seara aceasta! De unde veniți voi, toți cei de-aici?

Câțiva strigă diferite nume de orașe, Vie are câte ceva de spus despre fiecare.

— De ce-or fi toate universitățile elitiste în orășelele mici? Tot centrul țării e, pur și simplu, plin de locuri care-i găzduiesc pe puștii bogați ca să studieze la facultate, iar localnicii rămân acolo, să lucreze la Walmart. Poate dacă am investi ceva mai mult în educație și ceva mai puțin în cocaina jucătorilor de lacrosse, am fi mai bine.

Comicul ei nu se concentrează neapărat pe glume, ci pe revelație. Pentru că fiecare hohot de râs pe care îl obține e îmbibat cu umor natural, bazat pe expunerea unor adevăruri incomode. Lucrurile pe care lângă care trecem fără să le observăm sau, cel puțin, fără să le scoatem în evidență. Se dovedește a fi o comedie a ușurării. Te face să te simți bine când auzi lucrurile la care te gândești, dar nu pe care nu le spui cu voce tare. Te simți bine să ți se spună totul verde-n față, măcar o dată. Se pare că în acest moment suntem niște intermediari – o spune și pe-asta.

Vie o ține tot așa vreo zece minute, termină, apoi iese din scenă. Simt c-aș putea s-o privesc toată noaptea.

— Îmi place tare mult, îi spun lui Jake.

El reacționează punându-și brațul pe spătarul scaunului meu.

Apoi apare un comediant de vreo douăzeci și ceva de ani pe nume Trey Ire, care e și el foarte bun. Partea mea preferată din momentul lui e despre traficul din L.A.: „Traficul din L.A. e cumplit! Odată am rămas într-o relație doar să pot folosi banda de urgență.“

Apoi: „Vreau să spun că nu pot s-o iau la stânga spre Pasadena din cauză că cineva a trecut de pe o bandă pe alta la aeroport.“

Apoi apare un tip scund pe care îl recunosc dintr-un film de prin 2010.

— Ăsta n-a jucat în *CHiPs?* îl întreb eu pe Jake.

El aprobă din cap.

Tipul e bun, însă numărul lui e cam expirat. Îmi înăbuș un căscat. Jake observă.

— Vrei s-o ștergem de-aici, să mâncăm ceva? mă întreabă el.

— Și *Seinfeld*? bolborosesc eu.

Jake își trece limba peste dinții de sus.

— Mda, în legătură cu asta, zice el. Nu vine *Seinfeld*.

— Sigur?

— Destul de sigur, zice el oftând spășit. Nici n-avea de gând.

Chipul îi e năpădit de-o încrengătură de emoții – văd că nu e prea sigur de cum voi reacționa și își pregătește diverse răspunsuri. E limpede și că nu e obișnuit să mintă; în orice caz, nu prea des.

— Te-ai lăudat cu *Seinfeld* ca să mă faci să ies cu tine?

Jake dă din cap.

— Vreau să spun că exista o foarte mică șansă, dar, ca să fiu sincer, mai degrabă nu.

— De unde știi tu că-mi place *Seinfeld*? întreb. Poate aș fi refuzat pentru că nu-l suport.

Jake se ridică, apoi îmi întinde mâna. Palma lui e caldă, aspră.

— Nu se poate! zice el dându-mi jacheta. Tuturor le place *Seinfeld*.

CAPITOLUL ZECE

Jake mă duce la Pace, în Laurel Canyon, un restaurant pe care îl iubesc de când eram copil – tata mă aducea aici când se întâmpla să ne aflăm în partea de est a orașului. E unul dintre acele localuri italiene care prepară un meniu de seară cu adevărat bun – însă trăsătura lui cea mai importantă e atmosfera. La jumătatea drumului spre canion, Pace se află pe dreapta și, în ultimii ani, a preluat parcarea și curățătoria adiacentă. Locurile cele mai bune sunt cele de lângă radiator și fereastra pe care scrie WASH AND FOLD[2].

— Canionul îmi amintește cumva de acasă, uneori, zice Jake. E singurul loc din Los Angeles unde pot mirosi natura. Miroase a codru.

— Cu excepția zilelor în care ia foc.

— Așa e. Atunci îmi amintește de iad.

Comentariul îmi dă o senzație bruscă de schimbare de ton.

— Sinistru! zic eu.

— Scuze, zice el. Încercam să țin pasul cu nivelul tău de umor. Cred c-am ratat ținta.

— Ești sincer, spun eu. Îmi place.

Zâmbește. Văd cum i se îmbujorează ușor obrajii.

Mâncăm – el, o doradă aurie. Eu, o porție de linguini.

— Mergi des acasă?

— Încerc, zice el. Nu e chiar așa departe, dar viața te ia pe sus. Mi-aș dori ca ai mei să vină mai des, dar nu le place să călătorească.

— Înțeleg, rostesc eu. Părinții mei au impresia că Florida e în altă țară.

— Călătoream când eram mai tânăr – sora mea și cu mine, părinții. Am fost în Europa două veri la rând și în Costa Rica în vacanță, într-un an. Dar, pe măsură ce au îmbătrânit, au devenit tot mai dezinteresați. Mamei îi place să grădinărească, iar tata are partidele lui de golf.

Jake ridică din umeri.

— Se simt bine cu rutina lor.

— Pare că se simt bine unul cu celălalt, zic eu.

Jake ia o gură de vin.

— Și asta.

N-am călătorit prea mult când eram copil. Ne duceam la Palm Springs de Crăciun și în Tahoe de 4 iulie, cam atât. Ai crede că și-ar fi pus în gând să mergem, în primul rând, în Mexic de exemplu, dar călătoriile erau scumpe și asta nu ne stătea în fire.

— Cum sunt pastele? mă întreabă Jake uitându-se la castronul meu.

— Bune, zic. Vrei să guști?

El dă din cap.

— Da, te rog.

Jake nu e omul căruia să-i fie frică să spună ce simte. Să se uite lung la un castron cu paste și să accepte o

gură.

Răsucesc câteva paste cu furculița, apoi i-o întind. Fără să ezite, deschide gura și ia o înghițitură de linguini.

— Delicios, zice el, cu sosul roșu picurându-i pe buze.

Râd și clatin din cap.

— Ce-i?

— Nimic, zic eu. Doar că ești atât de sincer!

Jake zâmbește.

— Am s-o iau ca pe un compliment.

Își plimbă privirea pe chipul meu – în jos, pe buze, apoi în sus. Simt că se naște ceva între noi. Spațiul cândva deschis, blând, dacă nu chiar iscoditor, acum e încărcat, plin de o electricitate stranie.

— Pot să te întreb ceva? zice Jake.

— Asta-i o întrebare capcană.

Ridică din sprâncene, dar nu zice nimic. Iau o gură de vin.

— Da, spun. Desigur. Dă-i drumul!

Se uită la mine. Nu-și dezlipește privirea de ochii mei.

— Ce cauți mai exact?

Clipesc. Niciun bărbat nu m-a mai întrebat așa ceva până acum. Cel puțin, nu unul cu care să stau față în față, la a doua întâlnire. Alții m-au întrebat. Prietenii; prietenii părinților mei; o dată, o petițoare. Dar niciodată un bărbat cu care am ieșit.

— Ce caută toată lumea, zic.

— Ce anume?

Mă gândesc la un cuvânt. Pentru că *iubire* nu pare destul de bun, nu asta vrea să știe el. Vrea să știe dacă-mi doresc ceva serios. Vrea să știe dacă-mi doresc să permit cuiva să intre în viața mea până la capăt.

— Să întâlnesc persoana potrivită, să fiu cu cineva pe care să vreau să-l văd dezbrăcat dimineața. Să nu mă tem să am zile proaste în preajma lui. Să fiu fericită, cred.

Jake dă ușurel din cap. Nu-mi dau seama dacă i-a plăcut răspunsul. Nu pare nici dezamăgit, nici ușurat.

— Tu ce cauți? întreb eu, deși cred că știu deja.

Jake îmi susține privirea. Și-atunci, văd. Îmi dau seama că urmează să-mi spună ceva ce nu vrea. Oamenii au mereu o privire de regret în momentul în care sunt pe cale să spună ceva dureros.

— Am fost căsătorit odată, zice el. Eram foarte tineri când ne-am unit destinele.

Nu reacționez, îl las să vorbească.

— Am fost iubiți în liceu și ne-am căsătorit imediat după facultate.

— În Seattle?

Jake aprobă din cap.

— O chema Beatrice, continuă el. Dar toată lumea îi spunea Bea.

Simt un fior rece între omoplați care îmi dă târcoale și apoi îmi inundă sternul.

— N-ați divorțat, zic eu.

Jake clatină din cap.

— Aveam doar douăzeci și șapte de ani. A fost o boală agresivă. I-au dat optsprezece luni, dar n-a mai trăit decât un an.

Văd cum i se umplu ochii de lacrimi. E atât de vulnerabil. Atât de deschis. Simt furnicături în palme. Le vâr sub mine și îmi încrucișez picioarele.

— Îmi pare tare rău! Trebuie să fi fost devastator.

Înghite în sec. Nu încearcă să-și ascundă emoția, dar nici n-o lasă să-l copleșească. Cunosc acest dans, jocul dintre sinceritate și vulnerabilitate. Arta fină a întâlnirilor.

— A fost experiența cea mai grea prin care am trecut, zice el. Categoric. Și încă mi-e dor de ea, zi de zi.

— Îmi pare rău, zic eu iar.

Nu știu ce s-ar cuveni să spun sau cum s-o fac. Și mai simt ceva. O reținere. Îmi doresc să mă sustrag din ceea ce tocmai mi-a împărtășit. E doar a doua noastră întâlnire. Poate e prea devreme, poate e prea mult. Prea intim.

Ceea ce nu vrea nimeni să spună despre întâlniri e că, desigur, e greu să fii natural; însă și mai greu e să-l faci pe celălalt să se comporte normal.

Și atunci parcă înțelege, pentru că îl văd cum își revine, se reorientează. Și, pentru o clipă, îmi vine să mor de ciudă pentru că nu sunt în stare să mă descurc. Că n-am prins momentul potrivit, iar acum s-a dus.

— Știi ce se spune despre un bărbat căruia i-a murit soția?

Îmi revin.

— Că sunt nemaipomeniți la pat?

Râde. Cu poftă, din toată inima.

— Nemaipomenit, ca perspectivă.

Jake mă ia de mână peste masă. Are degetele calde, deși seara e răcoroasă. Îmi vine să-l strâng de mână, să nu-i mai dau drumul.

— Îmi pare rău dacă ți-e greu.

— Viața e grea.

— Te sperie?

Mă gândesc la întrebarea lui. *Nu, da.*

— Ar trebui?

— Cred că depinde, zice el. O chestie la care nu mă mai pricep absolut deloc e să fiu superficial, să ies la întâlniri doar de dragul experienței.

Mă gândesc la bilețelul acela. Toată porțiunea aceea albă. Mă gândesc la Martin de la Paris, la Noah din San Francisco și la Hugo din Los Angeles. Mă gândesc la toate planurile anulate, la mesajele ratate și la greșelile de comunicare. Mă gândesc la toate momentele când cineva mi-a spus: *Pur și simplu, nu cred c-a fost mare lucru.*

— Așadar ești serios, zic eu.

Jake ridică din umeri.

— Nu cred că antonimul lui superficial e serios.

— Atunci care e?

Jake se uită la mine. Ochii lui căprui par aproape aurii în lumina radiatorului – fărâme de soare.

— Profund, zice el. Antonimul lui superficial e profund.

2 „Spălat și călcat", în lb. engleză, în original (n. red.).

CAPITOLUL UNSPREZECE

Stuart

Eu și Stuart ne-am cunoscut la liceu. El era domnul Avansat – genul ăla de copil de care profesorii se tem, pentru că atunci când îi contrazicea, de obicei avea dreptate. Avea cel mai ridicat IQ din clasa noastră (ni se făceau teste IQ, cred, ceea ce mi se pare problematic, privind în urmă). De asemenea, lua notițele cele mai bune; erau legendare. Cu coduri de culoare, structurate pe examene și cu referințe către numărul paginilor din manual. Se zvonea că încă circulau. Desigur, el era responsabil de organizarea orarului, dacă aveai norocul să fii la aceleași cursuri cu el.

Eu nu eram. Mă concentram mai mult să fiu sărutată, decât să intru la facultate. Fusesem curioasă vreme de un deceniu și tot nu se întâmplase. Între clasa a cincea și a unsprezecea, n-am primit nici măcar un bilețel. Iar Stuart era în an mai mare și ne-am împrietenit repede. Făceam amândoi parte din echipa de dezbateri și, sincer, eram amândoi excelenți.

Părinții mei erau înnebuniți după Stuart. Nu era evreu, dar îndeplinea toate celelalte criterii. Inteligent, sofisticat și hotărât să ajungă la o școală din Ivy League. Nu era ceva romantic; pur și simplu, aveam aceleași interese – mai ales că ne credeam mai buni decât toți ceilalți. Ne dădeam în vânt după romanele rusești, după dineuri, și pretindeam că știm totul despre vin. De-abia peste șapte ani, când l-am întâlnit din întâmplare în New York, a devenit o posibilă țintă.

Eram acolo în vizită la vechea mea colegă de cameră din facultate, Alisa, și ne-am ciocnit de Stuart într-o sâmbătă dimineață, în fața restaurantului Sadelle, în mai. Arăta foarte bine. Nu, mai mult de-atât. Arăta *grozav*.

În liceu era palid, cam grăsun, cu un fel de intelectualism care dădea în pedanterie. Acum părea un bancher ce se trezește la patru dimineața pentru a face sport înainte ca piața să se deschidă, care avea numărul celui mai bun florar din oraș pe lista de favorite.

— Daphne, bună!

M-a îmbrățișat călduros și m-a prezentat tovarășului său de masă, un domn cu mult mai în vârstă decât el, pe nume Ted.

— Ce faci aici?

I-am explicat că venisem în oraș ca s-o vizitez pe Alisa – ea s-a prezentat rapid – în weekend și că locuiesc tot în Los Angeles.

— Nu-mi lipsește deloc, a zis el. Îți vine să crezi așa ceva?

Mă mutasem temporar înapoi la părinți.

— Da, pot.

Am sfârșit prin a comanda și a mânca împreună, iar când am terminat, Stuart m-a întrebat dacă n-aș vrea să luăm cina împreună în seara aceea.

— Doar dacă ai timp, a zis el. Ar fi nemaipomenit să mai depănăm și alte amintiri.

Am observat cum îi stătea tricoul pe piept când se mișca. Cum se ridica de fiecare dată când Alisa sau eu plecam de la masă, la toaletă.

— Ar fi grozav! i-am zis.

A venit să mă ia de la Alisa la 20:00. Pe vremea aceea, ea locuia în East Village, într-un apartament fără lift, la etajul trei, în care, miraculos, locuia singură. Renunțasem demult la visul de-a trăi în New York. Nu pentru că nu mă vedeam în stare să ajung acolo sau că n-aș fi găsit o cale de a trăi cu bani puțini, ci pentru că era limpede că nu aceasta era direcția pe care s-o ia viața mea. Oricât aș fi tânjit după asta și în cele din urmă aș fi pus autostrada 405 între mine și părinții mei, știam că nu voiam jumătate de țară între noi. Știam că nu toleram o asemenea distanță. Mă sprijineam pe ei așa cum nu credeam c-ar trebui s-o facă un tânăr de douăzeci și cinci de ani. Dar nici nu prea aveam idee cum să ies din asta. Aveau să mai treacă doi ani până să devin asistentă la rețeaua cu pricina și simțeam că tot ce făcusem de când terminasem facultatea fusese doar să plutesc de la o poziție de începător la alta.

Dar încă îmi plăcea orașul. Felul în care simțeam că aici toate păreau să se adune. În Los Angeles, lucrurile se dispersează, fierb, pâlpâie. În New York, se conectează, se ceartă, se ciocnesc.

— Arăți incredibil, a zis Stuart.

Purtam pantaloni negri largi și o bluză albă de dantelă care se oprea puțin deasupra buricului. Sandale negre pe care le împrumutasem de la Alisa și cercei lungi, cu pene.

— Mulțumesc! am zis. Și tu la fel!

Purta o cămașă și jeanși închiși la culoare și arăta la fel, dacă nu cumva chiar mai bine decât de dimineață.

Stuart m-a dus la ABC Kitchen, acest restaurant mare și aerisit din cartierul Flatiron. A comandat pentru amândoi: lipie și morcovi la grătar, cu chimion și ridichii cu unt, o salată verde, de la piață, cartofi pai și halibut. Și o sticlă de cabernet.

Nu numai că acum era realizat – am aflat că lucra, cum era de așteptat, la o bancă unde tocmai ajunsese cel mai tânăr asociat. Dar, pe lângă astea, s-a dovedit a fi o persoană interesantă, așa cum prevăzusem dintotdeauna. Tocmai terminase un curs de salturi cu parașuta. Era pe o listă pentru a merge în Republica Congo să facă drumeții cu gorilele. Iar în timpul lui liber, a înființat și a vândut o afacere care valora acum aproximativ douăzeci de milioane de dolari.

— Cum merg treburile în L.A.? m-a întrebat el.

În liceu, eu și Stuart ne apropiaserăm prin faptul că simțeam că suntem deosebiți, speciali, mai buni decât copiii obișnuiți din școala noastră, care mâncau iaurt înghețat de la Bigg Chill și purtau genți Louis Vuitton de parcă ar fi fost singurul standard posibil. Dar acum, Stuart își valorificase la maximum potențialul. Cât despre mine, nu prea eram sigură ce să zic.

— Încă încerc să-mi găsesc drumul, am zis. După facultate m-am gândit să dau la drept, dar admiterea n-

a fost punctul meu forte.

— Mda, avocatura, a zis Stuart. Nu-i de mine.

— Nici de mine, după cum se pare.

Adevărul era că mă temeam că încă sufeream un pic de bravada aceea tinerească. Timpul trecuse, iar eu lâncezeam fără nicio direcție. Nu că nu mai aveam speranțe și visuri în ceea ce mă privea. La douăzeci și cinci de ani, îmi doream încă să realizez multe, dar, în aceeași măsură, mă simțeam blocată. Nu știam în ce direcție s-o apuc. Mi se părea că cei de treizeci de ani se trezesc cu o carieră satisfăcătoare, însă eu nu mai aveam decât cinci ani până atunci și nu părea că voi avea norocul acesta.

— Orice-ai face, sunt convins că o faci foarte bine. Așa ai fost întotdeauna. Aveai farmecul acela care-i făcea pe toți să-și dorească să fie în preajma ta. Erai cool. Ai înființat un campionat de tenis de masă și i-ai făcut pe copii să rămână după ore acolo.

— De fapt, era ping-pong.

— Vezi? a zis Stuart. Super! Când eram la liceu, eram înnebunit după tine!

Am simțit cum mă îmbujorez din cap până-n picioare. Îmi dădusem seama, cum să nu! Părinții mei remarcaseră, la fel și colegii, până și profesoara de spaniolă considera că ne petreceam prea mult timp împreună. Dar eu nu-l vedeam *așa*. Stuart era *prietenul,* nu *iubitul.*

Peste ani, stând acolo în fața lui, mi-am dat seama cât de mult greșisem.

— Fugi de-aici! am zis. Eram prieteni.

— Mda, dar eram totuși adolescent. Erai sexy și deșteaptă și nu-ți păsa de nimic.

— Ba da, am zis eu. Doar că mă prefăceam destul de bine.

Stuart s-a aplecat spre mine. Mi-a cuprins arătătorul cu două degete.

— Dar acum?

— Ooo, am făcut eu. Acum mă prefac *foarte* bine!

Apartamentul lui Stuart dădea spre East River. Era împrejmuit aproape în întregime cu ferestre. Avea o canapea cenușie, scaune albe asortate și mai mult oțel inoxidabil decât văzusem în *American Psycho.* Însă priveliștea – priveliștea îți tăia pur și simplu răsuflarea.

A turnat câte un pahar cu vin și s-a așezat pe canapea.

— Vino lângă mine, a zis.

M-am dus.

M-a cuprins cu brațul. Mi-am lăsat capul pe umărul lui, apoi l-am ridicat. Mirosea a deodorant – masculin și curat.

— M-am gândit mult la tine în toți acești ani.

M-am întors și m-am uitat la el.

— Serios?

El a dat din cap.

— M-am tot gândit să te caut, să văd ce faci, dar m-am luat cu viața. În seara asta mă simt la mâna destinului.

De mult nu mai fusesem atât de dorită. Am simțit dorul acela puternic, năvalnic, total al tuturor anilor care trecuseră. Mi-am amintit cât era de deștept, de inteligent și de afectuos.

— Luna viitoare vin în L.A. cu treabă, a zis Stuart. Mi-ar plăcea mult să te văd din nou.

Am ridicat ochii spre el. Chipul lui mă invita.

— Dar sunt aici, acum.

Stuart s-a aplecat spre mine. Și-a lipit palma de obrazul meu.

— Da, a zis el, ești aici.

M-a sărutat – apăsat, plăcut. Un sărut intens. Genul acela care durează suficient de mult încât să simți că respiri prin celălalt.

— Îmi placi, a zis el. Îmi placi foarte mult.

— Și tu îmi placi, am zis.

În mintea mea a început să se înfiripe o fantezie. Eu și Stuart, regăsindu-ne după atâta amar de timp. Eu, iubita sălbatică, dezlănțuită, mereu în căutare. El, bărbatul consecvent, de succes, fermecător. Am găzdui petreceri luxoase, înarmați acum cu tot ce nu știusem înainte. Oamenii ne-ar privi și ar zice: *Îți vine să crezi? S-au cunoscut în liceu!*

Partida de sex a fost bună. Stuart se pricepea. M-a răsturnat peste el și m-a sărutat pe gât cu gura larg deschisă. Mă simțeam una cu el, mă dăruiam într-un fel în care nu-mi aminteam s-o fi făcut în ultima vreme, poate niciodată.

Își trecea palmele peste spatele meu, masându-mi umerii.

Cu gura lipită de gâtul meu, mi-a trecut palma peste abdomen, apoi între picioare. Am simțit dorința presantă de fricțiune, de ceva de care să mă ating.

— Hei, a zis el suflându-mi cuvintele în ureche. Avem destul timp.

Apoi a început să-și miște degetele în cerc. M-am lăsat dusă de val.

Când am terminat m-am dus la baie, îmbrăcată în cămașa lui. Mi-am dat cu niște apă pe față, văzând cât de îmbujorată eram. E adevărat ce se spune: o viață sexuală activă face minuni pentru piele. Urma să mă întorc în L.A. a doua zi, dar deja mă gândeam cum să-mi prelungesc șederea. Nu aveam niciun motiv urgent pentru care să mă întorc acasă și mi-am propus să mai stau câteva zile. Aveam să ne cunoaștem din nou. Să umplem golul ultimilor șapte ani.

Mi-am dat cu puțină pastă de dinți prin gură, apoi m-am întors tiptil în dormitor.

Când am ajuns acolo, Stuart stătea în capul oaselor, setându-și alarma. M-am urcat în pat, lângă de el.

— Hei! a zis el sărutându-mă pe tâmplă. Ascultă, mâine trebuie să mă trezesc foarte devreme.

Îmi arătă ceasul drept dovadă.

— Te superi foarte tare, dacă te sun mâine dimineață?

M-am uitat în jos, la corpul meu – cămașa atârna descheiată. Abdomenul îmi era gol. Mi-am înfășurat-o repede, acoperindu-l.

— Adică îmi spui că trebuie să plec?

— Ești supărată. Nu fi supărată! Pur și simplu dorm foarte puțin și abia mai am patru ore de somn.

— E-n regulă, am zis eu.

Mi-am strâns hainele în timp ce el privea. Mi-am tras pantalonii și mi-am scos cămașa peste cap, întorcându-mă cu spatele, ca să nu-mi vadă pieptul gol. M-am încălțat.

— Mi-ai văzut cerceii? l-am întrebat.

— Ah! a făcut el vesel.

I-a luat repede de pe noptieră și mi i-a întins. Când am vrut să-i iau, și-a tras mâna, iar cu cealaltă m-a apucat de talie și m-a tras să mă sărute.

— M-am simțit nemaipomenit, a zis. Ce bine-mi pare că ne-am întâlnit!

Mi-am pus cerceii. Brusc, m-am simțit ca un pom de Crăciun pe douăzeci și șase decembrie.

— Mda, am zis eu. A fost plăcut.

M-a condus la ușă. M-a sărutat de rămas-bun. Nu s-a mai discutat despre vreo călătorie în Los Angeles. Nu s-a mai discutat despre nimic.

Afară, noaptea era răcoroasă. Mi-am încrucișat brațele la piept și am pornit-o spre vest, depărtându-mă de râu. După un timp, am observat că mi se lipise ceva de talpă. Am scuturat piciorul, încercând să dezlipesc hârtia.

Stuart, o noapte.

Am băgat biletul în geantă și mi-am continuat drumul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Duminica, eu și Hugo mergem la târgul fermierilor, în Melrose Place – o piață mică, cu șase standuri cu produse, cu chifle bune și cu brânză feta infuzată cu roșii uscate. E aproape de Alfred, o cafenea unde fac cel mai bun latte rece.

Pe lângă alimente, în piață găsești cele mai frumoase buchete de trandafiri – mov și roz și bordo. Precum și floarea soarelui gigante, de luat acasă. Mai e și un stand de haine, cu paltoane cu model peticit iarna și pelerine inspirate de Coachella, vara. Îmi place tare mult. Mi-ar plăcea chiar mai mult, dacă Hugo nu ar insista să mergem acolo înainte de zece.

Hugo se trezește și aleargă vreo zece kilometri în fiecare dimineață, iar traseul său îl duce exact în fața apartamentului meu. Ajunge pe la nouă, când eu abia mă trezesc, și mergem împreună, cu Murphy alergând printre picioarele mele. Într-un fel, a devenit un ritual al nostru de weekend, dacă suntem amândoi în oraș, ceea ce, în cazul meu, se întâmplă întotdeauna, iar în al lui, rareori.

La nouă și trei minute îmi trimite un mesaj de pe trotuar: Unde ești?

Trag pe mine un hanorac și scot capul pe ușă. Poartă un tricou negru din material absorbant și șort. În jurul brațului poartă o husă în care își ține iPhone-ul, dar în momentul acesta trimite un mesaj.

— Dă-mi două minute, bolborosesc eu.

Își scoate casca dintr-o ureche.

— OK, zice. Bună dimineața!

— Vrei să intri?

Hugo clatină din cap.

— Nu, vreau să ieși.

Închid ușa fără să-i răspund și îmi pun perechea mea preferată de șlapi Birkenstock portocalii. Înșfac portofelul și o sacoșă pe care scrie I♥NY, de după tejghea, și ies cu cheile în mână.

Ne întâlnim pe trotuar. Murphy rămâne acasă. I-am arătat lesa, dar el nici n-a catadicsit să ridice capul.

— Arăți de parcă te-ai distrat azi-noapte, zice el când ies.

— Chiar așa?

Port pantaloni mulați, de ciclism, și un hanorac larg. Hugo mă cercetează cu privirea.

— Păi, vreau să spun că arăți obosită.

— Măi să fie! Ce compliment!

Îmi pun traista pe umăr, dar Hugo mi-o ia și o cară în mână.

După cina la Pace, Jake m-a adus înapoi acasă. Nu m-a sărutat. Eram sigură c-o va face, dar s-a aplecat și, la fel ca ultima dată, m-a pupat ușor pe obraz, după care m-a întrebat dacă ne putem vedea vinerea următoare.

Hugo nu zice nimic și începem să mergem.

— Nu ne-am sărutat aseară, arunc eu. A fost cea de-a doua noastră întâlnire. Ce părere ai?

Hugo își bagă telefonul în buzunar.

— Ai luat cumva inițiativa?

Mă gândesc la Jake și la mine stând în fața ușii mele. Aș fi vrut. Părea că și el voia.

— Am simțit *ceva*, spun.

Hugo se gândește la asta.

— Poate că, pur și simplu, nu e încă atât de interesat de tine.

Pocnește din degete ca și cum tocmai i-a venit un o idee strălucită.

— Pun pariu că nu te-ai gândit la un lucru. Tu știi că el e *acela*, dar el nu știe că tu ești *aceea*!

Mă uit în sus la el.

— Bun, întâi de toate, du-te-n mă-ta! In al doilea rând, să știi că simt că e el. Simt că există ceva între noi. Inspir adânc. A fost căsătorit. Mi-a povestit aseară. Să fie din cauza asta?

Hugo mă apucă de cot, să urc pe bordură, ca să evit o mașină.

— E proaspăt divorțat sau ce?

Scutur din cap.

— Soția lui a murit. Acum șase sau șapte ani.

— Doamne! zice el. Îmi pare rău pentru el.

Cobor iar pe stradă și continui să merg.

— A trecut prin multe. Cred că are ceva special. Vorbesc serios, nu glumesc. Îl simt așa, nu știu cum să spun. Autentic.

Hugo ridică mâna deasupra capului.

— Asta-i bine, nu?

— Îți place de ea.

— Îmi place Mr. Wonderful.

— Nu, zic eu. Îți place de ea. Te comporți ca și cum ați fi într-o relație.

Ajungem la intrarea în piață. Hugo face un gest cu mâna. *După tine.*

— Dă-mi voie să-ți reamintesc, zice el, că tu ești cea cu care sunt acum la piață.

— Sigur, dar nu te-ai fi deranjat să vii când eram împreună.

Hugo o ia spre standul cu chifle.

— Vrei una cu de toate?

— Da. Ia și niște stafide.

Mai spune ceva, dar eu sunt deja la jumătatea aleii, atrasă de standul cu floarea soarelui. E și ceva bun în faptul că ajungem devreme aici: dacă vii după ora zece, nu mai găsești nimic.

Aducem cumpărăturile la mine în apartament și fac câte o cafea la presa franceză, apoi spumez puțin lapte. Prăjesc două chifle cu de toate, apoi trec la tăiat roșiile uscate, la călit ceapa și la bătut ouă. Murph primește niște ou peste mâncarea lui uscată, pe care o acceptă ca și cum i se cuvine.

Hugo se așază pe un taburet de lângă masă și tastează la telefon.

— De ce sunt mereu dat afară de pe Wi-Fi-ul tău? zice el.

Refrenul obișnuit. Se plânge de asta în fiecare weekend.

Când eram în relație, îi uram telefonul. Simțeam că-l îndepărtează de mine, iar eu îl doream cu totul –

— Mda, zic eu. Sigur că da.

Mă uit la el cum își ridică și celălalt braț, apoi cum se răsucește spre dreapta și stânga, încercând să-și trosnească spatele.

— E ciudat că vorbim despre asemenea lucruri?

Cu Hugo vorbesc mai ales despre relațiile lui, nu și despre ale mele. Iar atunci când o facem, e despre relații trecătoare. Rareori ne analizăm sentimentele.

— De ce?

— Pentru că te apleci și te întinzi în momentul acesta, de parcă ar fi 1988.

— Aoleu! zice el și se oprește. Mda, vreau să spun că e cam ciudat. Dar te iubesc, așa că merită.

Hugo își trece brațul peste umerii mei, apoi îl lasă iar în jos.

— Pentru tine, cum a fost azi-noapte? întreb eu.

Ridică din umeri.

— M-am dus cu Natalie la San Vicente Bungalows să bem ceva, apoi ne-am întors și am comandat de la Night Market.

— Ați comandat într-o sâmbătă seara?

— Oh, da, știu! De obicei sunt un delincvent. Sincer, nu mi s-a părut prea tentant să stau acolo, într-un restaurant. Ne-am uitat la *Shark Tank* și am adormit la unsprezece.

— Dar ție nu-ți place *Shark Tank*.

Hugo ridică din umeri.

— Nu mă deranjează așa mult.

Îi arunc o privire. Ochelarii de soare îi atârnă de un șnur petrecut pe sub gulerul tricoului, iar el se uită la mine, de parcă ar zice: *Ce?*

indiferent cât de mult îl aveam. Îmi amintesc de frustrarea din asemenea clipe – dimineața aveam doar frânturi de timp, poate doar câteva minute ca să fim împreună, iar el se repezea frenetic să răspundă la emailuri, după care pleca repede la ședințele lui. Pe vremea aceea mă simțeam de parcă mi se fura ceva, ca și cum nu voia dinadins să avem o relație normală. Poate nevoia mea de a absorbi fiecare moment era cauzată de faptul că nu aveam prea mult timp la dispoziție. Am știut întotdeauna că avea să se sfârșească, așa că am vrut totul înainte să-l pierd.

Oricum, nu mă mai deranjează.

Îmi cercetez apartamentul peste umărul lui Hugo. Trebuie să recunosc, în ultimii ani a trecut de la monocrom, la eclectic. Mai simplu spus, am adunat prea multe. Cum ar fi mobilier în plus de la părinții mei, o măsuță pe care am găsit-o pe stradă și am recondiționat-o, deși nu mai era loc și de ea, pe lângă cea de cafea. Iar în spatele canapelei, e înghesuită o comodă pe care *trebuia* s-o am, pentru că fusese un chilipir nemaipomenit de la Ligne Roset. Hugo stă pe unul dintre taburetele din lemn pe care le-am cumpărat cu trei ani în urmă de la un meșteșugar din Silver Lake, cu toate că scaunele mele se potrivesc foarte bine la bar. Trebuie să eliberez locul. Îi spun și lui.

— Neapărat, zice el fără să-și ridice privirea. Apartamentul ăsta începe să semene cu vizuina unui obsesiv-compulsiv. Mă gândesc să-ți fac programare la TNT.

— TLC.

— Așa, da.

Îmi îndrept atenția înapoi spre ouă și apăs încă o dată butonul prăjitorului de pâine.

— Vrei jumătate sau una întreagă? îl întreb.

— Încerc să renunț la carbohidrați, dar dacă e să fiu realist, o să mănânc una întreagă.

Îl aud cum își pune telefonul jos. Ocolesc masa și mă întorc la ceașca mea de cafea.

— Deci, ascultă, zice el. Își sprijină cotul de bar. Aranjează lucrurile cu tipul ăsta și dup-aia ieșim toți patru.

Iau o gură de cafea. E tare și fierbinte. Îmi place să-mi fac cafeaua atât de densă, că aproape e solidă.

— Vrei o întâlnire în patru?

Hugo zâmbește.

— Nu, absolut. Vreau să vă scot pe amândoi la un pahar și să evaluez situația.

Pun ceașca jos.

— O aduci și pe Natalie.

— O să intre la idei.

— Că ce? Doar ești deja cu ea.

Hugo clatină din cap.

— Nu asta, ci că treaba dintre noi e mai serioasă decât în realitate.

— Tot ce-și doresc oamenii e să se conecteze emoțional.

Hugo se uită la mine.

— Cine-a zis că nu mă conectez emoțional? În plus, ea știe că tu ești importantă pentru mine.

— Și asta-i rău?

Ridică din umeri.

— Deloc. Doar că-i o treabă mai serioasă decât cu ea. Când mă văd cu tine e ca atunci când mă întâlnesc cu o rudă.

Îi bipăie telefonul și îl ridică iar.

— Apropo, ce mai fac părinții tăi? Nu i-am mai văzut de când cu… ce era? Rosh Hashanah?

— Paștele evreiesc.

— Așa! Știi, tatăl tău își dorește încă să fi mers treaba între noi doi.

Pun niște omletă pe o farfurie, adaug roșii feliate și niște ceapă, apoi i-o pun în față lui Hugo.

— Mă îndoiesc.

— Daph, crede-mă! Singurul lucru pe care mama ta și-l dorea mai mult decât să te iau de nevastă era s-o iau pe ea!

Părinții mei îl iubesc într-adevăr pe Hugo, dar în felul în care părinții iubesc pretendenții înalți și bogați. Nu cred că au fost interesați de vreo persoană anume.

Îmi iau farfuria, așez jumătățile de chiflă pe un platou de lemn și umplu masa cu tot felul de bunătăți – humus cu busuioc, pesto vegan, avocado și cremă de mărar, precum și o pastă de brânză cu ceapă verde.

— Mă răsfeți, zice Hugo.

— Cu plăcere.

Mâncăm. Ouăle sunt cam prea făcute, dar restul e destul de bun.

— Jake știe că faci asemenea mese?

— Încă nu.

— O să afle el.

Îmi pun niște brânză cu ceapă verde pe jumătatea de chiflă cu de toate.

— Mai vedem, zic eu.

— N-o să *mai vedem*, zice Hugo. Avem dovada universului.

— Chiar crezi că înseamnă pentru totdeauna? îl întreb eu.

Ziua trecută, foaia albă de hârtie m-a pus pe gânduri. De când Jake m-a întrebat ce-mi doresc și nu m-a sărutat. Știu că e un om bun. A fost evident încă de la prima noastră întâlnire. Dar nu sunt sigură de mine. Dacă-și dorește ceva ce nu-i pot oferi?

— Tu nu?

Reflectez o clipă.

— Mda, zic eu. Cu siguranță, da!

— Păi atunci, dă-i înainte!

Hugo se oferă să spele vasele, iar eu îl las, pun totul înapoi în frigider și șterg masa. Peste o oră trebuie să fiu acasă la părinții mei și îmi ia cam trei sferturi de oră să ajung acolo.

— Trebuie să-l cunosc pe băiatul ăsta, zice Hugo în timp ce ne luăm rămas-bun. Așa rămâne!

Murphy se apropie de Hugo la ușă. Se uită în sus, la el.

— Hei! zice Hugo. Sper să ai o zi minunată, Murphy!

Murphy și Hugo se înțeleg bine pentru că se tratează ca doi străini politicoși. Hugo îi oferă lui Murphy tot spațiul de care are nevoie, iar Murphy nu pretinde ca Hugo să-l trateze ca pe un câine.

Deschid încuietoarea și apoi ușa. Hugo mă îmbrățișează fugitiv și iese.

— Sper că n-ai să profiți de ocazie ca să-ți marchezi teritoriul, zic eu.

Murphy stă în picioare lângă mine, în prag. Mă aplec și-l iau în brațe. Nu-i face mare plăcere, dar nu se zbate.

Hugo clatină din cap.

— E ridicol! zice el. Tu nu ești teritoriul meu.

Mă uit cum își pune căștile în urechi.

— N-ai fost niciodată.

Îmi face cu mâna și o ia pe lângă bloc, spre Fountain. Vreau să-l întreb ce-a vrut să zică, dar dispare înainte să mai pot spune ceva.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Noah, cinci săptămâni

I-am auzit accentul tărăgănat de sudist încă înainte să-l văd.

— E chiarrr ea!

Rostea *r*-ul de parcă era lung de un kilometru! Valuri ce se rostogolesc.

— Bună, am zis eu. Daphne. Încântată să te cunosc!

Stăteam la barul din Smuggler's Cove – un locșor exotic, cunoscut pentru băuturile cu rom și pentru spațiul său generos.

— Noah, a zis el. Plăcerea e de partea mea.

Era înalt – de vreun metru optzeci și cinci, cu părul blond, ciufulit și ochi albaștri strălucitori. Semăna cu Owen Wilson. Eu și Noah ne întâlniserăm pe Bumble, cu o zi înainte. Venisem de curând la San Francisco, stăteam la un hotel până găseam ceva permanent și mă simțeam electrizată de toată libertatea îmbătătoare specifică celei de-a doua jumătăți a deceniului doi. Tocmai ieșisem dintr-o relație lungă, cu iubitul meu din facultate. Eram departe de casă pentru prima dată

în viața mea și eram gata să mă întâlnesc cu un Noah. De fapt, eram gata să mă întâlnesc cu vreo câțiva Noah.

S-a așezat lângă mine, a încălecat taburetul ca pe o șa și i-a făcut semn barmaniței.

— Ești gata de o mică aventură, Daphne?

Eram.

— Pregătește-ne ceva tare și special! a zis Noah.

Barmanița, o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, tatuată pe brațe, s-a pus pe treabă.

— Ai mai fost aici? m-a întrebat Noah.

Am clătinat din cap.

— Am ajuns abia ieri.

Alesesem barul ăla pentru că fusese primul care a apărut pe Google ca fiind aproape de mine.

— În oraș?

— Da. Tocmai m-am mutat din Los Angeles. Nici măcar n-am un apartament încă. Stau la Hilton câteva zile.

Am făcut un gest într-o direcție incertă.

— Ce te-aduce aici?

— Serviciul, am zis. Mă simțeam mândră. Era prima mea slujbă de adult. Încep lucrul la o companie IT.

— Marea industrie.

— Tu ești la școală, nu?

Tot ce știam era că-și dădea doctoratul.

— Studiez meteorologia.

— Măi să fie! am zis eu. Nu cred c-am mai cunoscut pe cineva care să se ocupe de asta.

— Mi-a plăcut încă de când eram copil.

Barmanița ne-a pus băuturile în față, în boluri. Noah l-a luat pe-al lui și l-a ciocnit de al meu. Am luat o gură. Avea gust de rom, sirop de tuse și ghimbir. Groaznic.

Noah s-a lins pe buze și a închis ochii.

— Nu se dă pe gât, a zis.

S-a uitat la mine. A părut că mă studiază atent pentru prima dată.

— Ce-ai zice de o bere?

— Te rog!

A pus o bancnotă de douăzeci și una de zece pe tejghea, apoi m-a luat de mână.

— Facem o scurtă oprire înainte.

I-am simțit palma. Era mare și puternică. Mi-am simțit degetele neobișnuit de mici, pierdute. Era plăcut.

Noaptea era dulceagă și caldă. Vara era la început și posibilitățile nesfârșite. Am pornit-o la drum. Nu mi-a lăsat mâna imediat.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Să vedem niște femei pictate, a zis el.

Am urcat o colină. A trebuit să-l bat ușor pe umăr ca să încetinim. Nu eram atât de în formă încât să străbat San Francisco. Apoi am ajuns în vârf și am înțeles la ce se referea. Era vorba de un șir de case, vizavi de Alamo Square Park, din San Francisco. Sunt frumoase. Cu detalii victoriene în culori vii – nuanțe de albastru, de galben și chiar un pic de roșu, deși au pălit odată cu trecerea vremii.

Doamnele pictate au fost zugrăvite pe vremea goanei după aur prin tot orașul, pentru ca locuitorii să se laude

cu bunăstarea lor. Acum sunt puncte de atracție frumoase.

Stăteam de cealaltă parte a străzii, în parc, delectându-ne.

— Nu cumva vreuna din casele astea e cea din *Full House?* l-am întrebat.

— Sunt în generic. Însă casa cu pricina e în altă parte.

Aud coloana sonoră. Mi se pare fermecător și neobișnuit că știe asta. Mă așteptasem la un răspuns negativ.

— Lumea le zice Șirul de Cărți Poștale sau Cele Șapte Surori, a adăugat el. Nu vin aici prea des. Dar când o fac, îmi place să le privesc.

— Cum așa? l-am întrebat eu.

Mi se părea neobișnuit pentru cineva ca el. Dar repet, totul la Noah era neobișnuit. Un texan în orașul din golf, pasionat de studiul cerului.

Noah a râs. Era prima oară când îl auzeam râzând. Absolut original! Genul acela de râs pe care ai fi vrut să-l înregistrezi ca sonerie la telefon. Mai târziu, privind în urmă, am stabilit că acela fusese momentul. Momentul în care m-am hotărât să continui cu tot ce-avea el să-mi ofere.

— Îmi place să văd locurile pentru care un anumit oraș e cunoscut. Mă ajută să-l înțeleg.

Fiind crescută în L.A., mă gândeam mereu la turiștii care bâjbâiau după aparatele lor de fotografiat sau care abia așteptau să facă tururi cu autobuzul spre locul din care se vedea cel mai bine semnul cu Hollywood; într-un cuvânt, disperați. Mă simțeam intimidată de

obiective foto, de borsete și de atitudinea complet dezorientată. Cine e *atât* de conștiincios de bunăvoie? Cine nu încearcă să se prefacă măcar? Era grotesc. Însă acum că vizitam pentru prima dată un loc, mi-am dat seama. Toată uimirea pe care ți-o provoacă faptul că vezi ceva foarte cunoscut, foarte *re*cunoscut. Să fii martor la celebritatea unui loc.

Lucruri care aveau să ne supraviețuiască.

— Și dacă ridici privirea, într-o noapte ca asta se vede Carul Mic.

Noah mi-a pus mâna pe ceafă. Am simțit-o. Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în sus. Cerul se întindea ca un ecran, ca o cale deschisă.

— Studiezi stelele, am zis tot cu capul dat pe spate.

S-a mișcat în spatele meu. I-am simțit trupul, cu cealaltă mână mi-a cuprins șoldul.

— Studiez atmosfera, a zis el. Studiez de ce putem vedea stelele.

Mi-am îndreptat capul. El și-a lăsat mâna să cadă de pe șoldul meu. Am realizat deodată cât de departe sunt de casă. Cât îmi era de necunoscută viața asta. Și că de-abia începeam să fac cunoștință cu ea.

— Hai să bem ceva, a zis el.

Ne-am dus într-o cârciumă unde am comandat bere și chipsuri, iar când Noah m-a condus, pe jos, până la Hilton – amețiți și umflați de la sare – am simțit ceva. O dorință. O foame de ceva diferit. Orice era el, orice avea de oferit, voiam mai mult în noaptea aia.

— Ai vreun plan în weekend? m-a întrebat el stând la intrare. Ușile automate se deschideau și se

închideau, așteptându-mă să iau o decizie. Înăuntru sau afară.

— Ești singura persoană pe care o cunosc în San Francisco, i-am zis.

— Păi, dacă ăsta nu-i un îndemn, atunci nu știu ce e.

Când am ajuns înăuntru, mi-a făcut semn cu mâna o recepționeră. Mi-a înmânat un plic.

— Ați primit asta, a zis ea.

Cinci săptămâni.

Am simțit cum mi se face pielea de găină. M-am simțit vie. Era singurul lucru pe care-mi doream să-l simt. Să respir. Să vibrez. Să fiu prezentă.

Cinci săptămâni. Mă bag!

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Ascultă, iubito, vreau să-mi aduci o duzină de gogoși de la locul acela de pe Third, unde le fac fără gluten. Vine și Amy, iar dacă n-am înlocuitori fără gluten pentru tot ce am pe masă, nici nu vreau să aud.

— De ce o duzină?

Mă înfășor într-un prosop, cu apa șiroindu-mi pe spate și pe gresia de pe jos.

Își drege vocea la telefon.

— Presupun că sunt bune?

— Fă comanda și trec eu să le iau, în drum.

— Bine, *mummashanna*! Să te îmbraci frumos! Nu se știe niciodată.

— Mamă, nu e decât un prânz la tine acasă.

— Oamenii au prieteni! Și condu cu grijă! Nu-i nicio grabă!

Închide telefonul, iar eu îmi răsucesc părul într-un prosop, mă usuc, mă dau cu cremă, și apoi mă înfășor într-un halat uriaș, din bumbac.

Încerc să nu mă uit prea des la corpul meu. Toți pistruii și cicatricile și semnele din naștere care se lățesc și se contractă. Am citit cândva într-o revistă că fiecare femeie ar trebui să se uite cinci minute pe zi la ea, goală. Aș prefera să mă arunc de la balcon.

Îmi trec peria prin păr, apoi mă dau cu spumă. Tot drept va fi după ce se usucă – așa se întâmplă mereu – dar, dacă am noroc, un pic de aer mă poate face să par ușor ciufulită de vânt, de parcă tocmai am coborât dintr-o decapotabilă.

De ușa șifonierului atârnă o rochie cu imprimeu floral, pe care am cumpărat-o recent de la Decades, de pe Melrose. E albă, cu floricele albastre și cu mâneci bufante. Mă îmbrac cu ea, apoi îmi pun un pulover și mă încalț cu mocasini maro. Mă machiez puțin și ies pe ușă.

Condusul pe Sunset Boulevard e o loterie în weekenduri, dar astăzi am avut noroc și ajung la ușa părinților mei în jumătate de oră, ceea ce e, practic, un record.

Când eram mică, locuiam la granița dintre Brentwood și Pacific Palisades, pe o stradă străjuită de arbori. Părinții mei locuiesc acum mult mai departe, dincolo de Palisades Village, un centru comercial cu Mickey Mouse ce pare să fie desprins din decorul unui sitcom. Există un Erewhon, cel mai bun magazin alimentar premium din toată California. Căpșunile costă doisprezece dolari, dar îți schimbă viața.

Noua lor casă e modestă. Trei dormitoare, un singur nivel. E o casă veche, construită în anii ’70, cu niște trepte de piatră în fața intrării. Când ajung, mă întâmpină tata:

— Puișor, zice el. Ai ajuns!

Tata e un bărbat scund și zvelt, cu cioc și cu păr des, grizonant. Îmi zice „puișor“ de când eram bebeluș,

când, zice el, mi-am făcut apariția precum o găină abia jumulită.

— Bună, papa! zic eu.

Îi întind gogoșile, iar el mi le ia din mâini.

— Maică-ta, zice el clătinând din cap. Hai!

Ține cutia într-o mână și mă cuprinde cu celălalt braț.

— Cum ți-a fost dimineața? mă întreabă el. Te simți bine?

— Da. Am fost cu Hugo la piață și am luat micul-dejun împreună.

Tata se uită la mine și coboară glasul.

— Ai mâncat deja?

— Stai liniștit! zic. N-am să-i spun. Și nu mă plâng de lipsa poftei de mâncare.

Intrăm în bucătărie, unde o găsesc pe mama cu șorțul la brâu, cu buclele ei brune prinse într-o agrafă și cu silueta plinuță în pantaloni negri și pulover albastru, agitându-se de colo-colo, de parc-ar găti pentru Ziua Recunoștinței.

— Ooo, Daphne! Bună! Moshe, de ce le ții așa?

Îi smulge cutia de sub braț, unde o ascunsese fără să-și dea seama, fărâmițând, cu siguranță, tot ce era înăuntru. O deschide pe masă.

— Moshe, zice ea. Au alunecat.

— Sună la poliție, Debra! a tunat tata. Au alunecat!

Mama zâmbește. E obiceiul lor. Mama se îngrijorează pentru orice, iar tata o confruntă. Funcționează, în principiu pentru că ea îi permite.

— Arăți nemaipomenit! îmi spune mama. Îmi cuprinde obrajii între palme. Sunt calde. Mereu sunt

calde.

— Ce face iubirea mea?

— Bine, mamă. Foarte bine!

Se duce și ia un platou din dulap, apoi mi-l dă și-mi face semn spre gogoși. Încep să le scot din cutie și le aranjez.

Masa e plină de mâncare. Chifle, o tavă cu somon marinat, ceapă tocată, roșii, capere și castraveți. Mai sunt și un platou cu fructe și un coș cu produse de patiserie, dintre care unele sunt pregătite de mama.

Ea e cea care m-a învățat cum să prăjesc un ou, să pun masa, să toc o ceapă verde. Papilele noastre gustative sunt diferite – mama preferă mâncarea tradițională cu care a crescut, iar mie îmi place mai condimentată – oricum, mă pricep la gătit, am învățat de la ea.

— Ți-e foame? întreabă ea.

Mă uit la tata. Îmi face cu ochiul.

— Mor de foame! zic.

Ușa de la intrare se deschide și intră Joan, vecina părinților mei, cu un buchet de trandafiri sălbatici înfășurați la bază cu un șervețel umed de hârtie.

— Deb, mi s-au ars trigoanele și…

Ocolește colțul. Poartă pantaloni de mătase și o cămașă de in, iar părul argintiu îi atârnă pe umeri.

— Ooo, bună, iubito!

Mă sărută pe obraz. Joan miroase mereu a supă de legume, indiferent de momentul zilei sau al anului.

— Ce mai faci?

— Mă țin departe de probleme, îi spun.

Joan se încruntă, iar mama ia florile.

— Trandafirii sunt într-adevăr minunați, zice Joan. N-ai crede, am acum și unii galbeni. Lance mi-a spus că nu înfloresc decât vara, dar cum apare o zi însorită, năpădesc zidurile!

Trandafirii pe care ni i-a adus astăzi sunt roz foarte deschis, cu marginile petalelor tivite cu roz neon, strălucitor. Sunt frumoși.

— Va trebui să vin să iau câțiva, zice mama. Ai mei au suferit anul ăsta din cauza secetei.

Mă gândesc să-i spun că arată minunat afară: bogați, strălucitori, plini – însă trandafirii par să fie un subiect de dispută între mama și Joan. O las baltă.

Sună cineva la ușă. Tata strigă:

— Vin imediat!

O dată la două luni, mama dă o masă de prânz pentru prietenii ei de la Kehillat Israel, templul reconstrucționist din Pacific Palisades de care aparțin ea și tata. Am fost reformați dintotdeauna, însă de-a lungul anilor, mama a devenit tot mai progresistă, iar templul lor are acum lucruri precum namaSHVITZ yoga, mătănii și convingeri ciudat de asemănătoare față de Israel.

Tata intră în bucătărie cu Marty, Dox și Irvin și Cealaltă Debra. Cealaltă Debra nu e persoana preferată a mamei, însă tatei îi place de Irvin (și ei și mie), așa c-o tolerează și pe ea.

— Bine ați venit! strigă mama. Pe terasă! Afară din bucătărie!

Mama mimează că-i sărută pe toți și-i dă afară. Eu și Joan rămânem cu ea.

— Vreun bărbat, ceva? mă întreabă Joan.

Mama pufnește, dar nu se întoarce de la aragaz, unde pregătește acum o *fritatta* cu ceapă caramelizată. Reflectez o clipă, apoi:

— Oarecum.

La asta se întoarce brusc.

— Îl cheamă Jake, zic eu. N-am ieșit decât de două ori.

Ce contează? Pe bilet scrie ce scrie. Aș putea să le dau ceva la care să se gândească cât sunt aici.

— Cu ce se ocupă? întreabă mama.

— E director de studio, zic eu. Nu e prea înalt din păcate, dar pare destul de simpatic.

Joan își împreunează mâinile.

— Oh, ce-nseamnă tinerețea! zice ea.

Soțul lui Joan a murit cu trei ani în urmă de cancer pancreatic. Mama a ținut doliu toată săptămâna împreună cu ea și i-a gătit o lună după aceea. Îl iubeam cu toții pe Hal. Era blând și sufletist – un bărbat mare și solid care nu se sfia s-o ia în brațe pe ea și pe oricine le trecea pragul. Au doi băieți împreună, amândoi la New York. A fost o vreme când Joan era hotărâtă să mă cupleze cu fiul lor cel mare, David, dar a avut mereu o iubită – care i-a devenit soție acum cinci ani. Joan îmi spune și acum că poate vor divorța într-o bună zi.

— Altceva? zice mama. Cum v-ați cunoscut?

— Kendra a aranjat lucrurile.

Mă uit la Joan.

— Prietena mea, de la serviciu.

— E evreu?

Bună întrebare. Îl cheamă Jake Green, dar e greu de zis.

— Așa cred, îi spun.

Se aude un țârâit, iar mama scoate niște cartofi sfârâind din cuptor.

— Joannie, du tu fructele afară!

Joan ia repede platoul și face întocmai. Țin o farfurie de ceramică dedesubtul tăvii cu cartofi, în timp ce mama îi scoate de acolo.

— Ce mai face Hugo? mă întreabă ea.

Are dreptate când spune că mama îl iubește.

— E bine, zic. A trecut pe la mine astăzi.

— Nu are iubită?

— Nu? Poate. Așa e Hugo. Nu prea știu ce să zic.

Mama zâmbește.

— E frumos.

Mă gândesc la hainele de jogging transpirate pe care le purta Hugo în dimineața asta. Chiar și așa arăta bine.

— Da, e, zic eu. Problema e că știe și el.

Joan vine iar în bucătărie.

— Ce urmează?

Mama arată cu degetul spre tava cu gogoși.

— Acelea sunt pentru Amy, zice ea. Unde-i Amy?

Joan ridică din umeri și iese cu tava.

— Nu-i mare lucru, zice mama. Tatăl tău știe că sunt deșteaptă; și ne înțelegem.

— Hugo știe că *el* e frumos, nu că sunt eu. E diferit.

Mama se apropie de mine. Îi văd ridurile din jurul ochilor, părul începând să încărunțească.

— *Mummashanna*, zice ea luându-mi iar fața în mâini. Nu e nevoie să spui în cuvinte ceea ce-i oricum

evident.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În săptămânile următoare Irina e la New York, să supravegheze o ședință foto pentru presă, iar eu lucrez mai mult de acasă. Dar marți îi vizitez locuința, în Laurel Canyon, ca să iau corespondența, să ud florile și să-i trimit o nouă versiune a scenariului cu observațiile mele – Irina e de modă veche. O întreb pe Kendra dacă vrea să vină cu mine. Kendra e acum șefa departamentului de dezvoltare pentru un producător de emisiuni de la ABC și este mereu la lucru în Burbank, însă în dimineața asta are programare la doctor în partea de vest, așa că stabilim să ne întâlnim acasă la Irina.

Kendra sosește în Jeep-ul ei Cherokee bleumarin, cu muzica dată la maximum. E înaltă – un metru optzeci în zilele ei proaste – și are o claie de păr creț, negru. Poartă aproape tot timpul jeanși și majoritatea tricourilor ei sunt scurte. Credeam că e o întâmplare, dar acum știu că e o alegere. Are abdomenul bine lucrat, așa că o înțeleg.

Mă gândesc la prima dată când ne-am întâlnit. La început, n-am crezut că vom fi prietene. De fapt, am presupus că nu. Ne-am intersectat doar în perioada

necesară instruirii mele, apoi ea avea să-și vadă de drum. Voiam să-mi fie alături suficient de mult timp cât să mă învețe toată logistica. N-aveam de gând să reinventez roata în ceea ce o privea pe Irina. Voiam doar să știu ce ulei prefera mașinăria și cum s-o fac să funcționeze.

În prima zi, când am intrat în biroul Irinei, Kendra m-a îmbrățișat călduros. Provin dintr-o familie afectuoasă, dar trecuse ceva vreme de când nu mai văzusem atâta naturalețe la cineva care nu-mi era rudă sau cu care nu mă culcam.

— Bine-ai venit, a zis ea. Slujba asta e tare distractivă!

Mai târziu avea să-mi spună despre părțile mai puțin plăcute – Irina putea fi cam temperamentală; programul se lungea destul de mult; aveam de-a face cu o mulțime de personalități și nimeni n-avea răbdare. Însă am apreciat întotdeauna că se deschidea cu bucurie în fața mea. Asta era Kendra! Distracția pe locul întâi!

Casa Irinei e pe Lookout Mountain, chiar în partea cea mai de sus a canionului Laurel. E o clădire veche, construită în anii '50, cu o cameră de zi în care cu mult lemn, puțină lumină și o paletă de culori neutre. Partea din spate are o extensie însă, cu ferestre din podea până la tavan, ce dau spre Los Angeles. Are una dintre cele mai splendide priveliști pe care le-am văzut vreodată. În spatele casei se află o pajiște terasată și o piscină din piatră neagră, în curte. E o casă sexy, o casă cu personalitate, ce strigă prin toți porii „Hollywood din alte vremuri", deși Irina ar urî expresia „din alte

vremuri“. Irina are cincizeci și opt de ani, dar nimeni n-are voie să rostească acest număr cu voce tare sau să-l scrie, în afară de cazurile în care e vorba de vreun formular de sănătate.

— Habar n-ai cum e orașul ăsta pentru femei, îmi spune. Părinții din filmele cu adolescenți au treizeci și ceva de ani.

Îi amintesc adesea că ea nu e actriță și că a fi producător necesită alte talente, iar standardele de vârstă, atunci când vine vorba de frumusețe, se schimbă, dar ea mă contrazice mereu.

— Nimeni nu vrea să facă un film cu o persoană căreia nu i-ar trage-o.

Dezactivez alarma, iar Kendra se duce să aducă niște apă pentru flori – orhideele necesită un cub de gheață din apă de izvor, iar ficușii lyrata, cam doi litri de apă de la robinet, la două săptămâni. E al treilea ficus lyrata pe care l-am omorât și de fiecare dată când frunzele lor încep să devină maronii din motive frustrant de vagi, mă simt ca o criminală.

Din baie apare motanul Irinei, Moses, și își freacă botul de piciorul Kendrei.

— Ooo, bună, puiule!

Kendra îl ridică și îl strânge la piept.

— De tine cine are grijă?

— Penelope, zic eu.

Penelope e iubita Irinei, cândva soția ei, de care se desparte periodic. Nemaipomenită cu pisicile, groaznică cu plantele, după părerea Irinei.

— Care e situația acum?

Nu e nicio mașină pe alee, așa că știu că nu e acasă în momentul acesta.

— Despărțite? mă aventurez eu. De obicei, par mai fericite când nu sunt împreună, iar în ultima vreme au fost destul de vesele.

Verific corespondența – niște reclame, niște facturi, câteva scenarii – și îi dau lui Moses o porție zdravănă de hrană uscată, pentru orice eventualitate.

Pe etajera de deasupra șemineului din sufragerie e o fotografie a sfintei-patroane Patti Smith și alături, o zonă acoperită în întregime cu piei de oaie, blănuri azvârlite pe jos și perne, căreia Irina îi zice „țarcul de joacă". Un bârlog al desfrâului combinat cu o atmosferă primitoare. Casa asta pare că încearcă mereu să te facă să-ți dai hainele jos.

Imi place aici. Imi amintesc că atunci când am intrat prima oară, mi-am zis: *Iată cum arată un punct de vedere.*

Când Irina e la New York are, de obicei, un program de întâlniri planificat la minut, așa că, atâta timp cât îmi amintesc să-i fac rezervări la cină la Babbo, n-o deranjează dacă luăm o mică pauză în absența ei. Nu sună niciodată să verifice dacă muncesc doar de dragul de-a o face. Tot ce contează e să simtă că e asigurată și că treaba merge ca unsă.

Ultima plantă, un palmier, se află în debaraua Irinei, o încăpere numai a lui. Pe fiecare parte sunt uși glisante cu oglindă, iar în centru e o insulă cu un blat de sticlă și sertare pe laterale. E o capodoperă, bijuteria acestei case și asta nu numai datorită mărimii sale – e enormă – ci pentru ceea ce se află înăuntru. Irina

păstrează amintiri din fiecare deceniu – paiete incredibile din anii ’70, rochii de plajă Laura Ashley din anii ’80. Există acolo creații personalizate Givenchy și întreaga linie de îmbrăcăminte pentru femei de la Prada, din 1992. Are cel puțin cincizeci de sacouri negre. Un paradis!

— Îmi place la nebunie aici, zice Kendra.

Se sprijină de masă.

— Știi că mi-a spus că pot să împrumut fusta de tul pentru nunta verișoarei mele? Nu mi-a venit, din păcate.

Irina are *acea* fustă de tul – aceeași pe care Sarah Jessica Parker, *a.k.a.* Carrie Bradshow, o poartă în secvența de început a serialului *Sex and the City.*

— Da, îi spun eu Kendrei. Mi-ai mai spus asta de cincizeci de ori.

Kendra pipăie o eșarfă Hermès din mătase, care atârnă alături de alte douăzeci, de un stand mic de pe masă.

— Uneori mi-e dor, zice ea.

— Să ce?

— Să lucrez aici. Cât de neașteptat se întâmplau toate!

— Irina te iubește, îi spun eu Kendrei. Probabil că te-ar lăsa să locuiești în debaraua asta, dacă ai vrea.

Kendra zâmbește.

— Da, zice ea. Dar lucrurile se schimbă, știi? Acum e altceva, nu mai e cum a fost.

— Între voi două?

Kendra ridică din umeri.

— Pe vremuri simțeam că înnebunesc când mă chema în weekend la orice oră, dar câteodată îmi lipsește drama.

— Am impresia că e mai puțină dramă, zic. Ultima oară când Irina s-a enervat cu adevărat a fost în legătură cu o problemă reală de programare la o filmare, nu din cauza unui suc de țelină! Și s-a întâmplat într-o miercuri, la 11:00.

Ud palmierul apoi îmi împreunez mâinile.

— Mor de foame, zic. Hai să mâncăm!

Peste jumătate de oră, ne aflăm la Art's Deli, pe Ventura, în vale. N-am mai fost aici de mult, cel puțin de un an. Dar în timpul săptămânilor în care mă instruia Kendra veneam aici mereu. Mergeam la muncă, apoi la 17:00, la 18:00 sau la 19:00, indiferent la ce oră terminam, treceam dealul cu mașina, ne așezam într-un separeu roșu și comandam – un sendviș Reuben cu pastramă pentru Kendra și un sendviș cu bacon, andive și roșii, alături de salată de crudități pentru mine. Au niște pahare cu sifon uriașe – aproape doi litri – și stăteam acolo cel puțin două ore, comentând ce se întâmplase în ziua respectivă și ciugulind cartofi prăjiți reci.

— Of, câte amintiri! zice Kendra strecurându-se înăuntru.

Primim meniuri groase, de plastic, dar nici nu ne uităm la ele.

— Ia stai, zice Kendra după ce pleacă Gretchen, chelnerița.

Gretchen are vreo patruzeci și ceva de ani, un zâmbet larg, dar nerăbdător. Noi o recunoaștem, ea, nu.

— Nici nu te-am întrebat cum merge treaba cu Jake.

Simt cum, din reflex, chipul mi se destinde într-un zâmbet.

— E bine?

— N-am ieșit decât de două ori, zic. Nu e mare lucru de povestit.

— Prostii! spune Kendra. Altfel n-ai avea – își rotește degetul prin aer, în jurul feței mele – mutra asta tâmpă.

Nu i-am povestit niciodată Kendrei despre bilețele. Nu pentru că mă tem că m-ar crede nebună – căci așa ar fi –, ci pentru că nu am spus nimănui niciodată. Pentru totdeauna, va fi gluma mea secretă cu universul, micul meu instantaneu din culise. N-am spus nimănui, pentru că simțeam că încalc o promisiune. Ca și cum, dacă aș fi expus această anomalie la aer, ar fi oxidat, iar apoi n-aveam să mai primesc niciun bilețel. Ca și cum s-ar fi rupt vraja.

Până acum, Hugo e singurul care știe.

— E-adevărat, zic eu. Presimt ceva bun în legătură cu el. E dulce și foarte deștept.

Mă opresc o clipă.

— Ai cunoscut-o pe soția lui?

Kendra clatină din cap.

— Nu. L-am cunoscut după ce s-a întâmplat.

Dau din cap.

— A trecut prin multe, zice Kendra. Dar, cred eu, asta l-a făcut mai cumsecade. Are o maturitate pe care nu mulți bărbați o au. Se simte. E matur cu adevărat.

— Înțeleg ce vrei să zici, spun eu.

— E momentul să devenim și noi așa, zice Kendra.

Pe soțul Kendrei îl cheamă Joel. S-au căsătorit anul trecut, pe o plajă în Malibu. Apus de soare, douăzeci de oameni, un milieu pe post voal și Bob Marley la boxele din mașină. Sora ei a oficiat căsătoria, iar după aceea ne-am dus la restaurantul Geoffrey, cu vedere la ocean, am băut bere rece și vin roșu, am mâncat stridii și am ascultat valurile izbindu-se de stânci la picioarele noastre. A fost perfect și atât de caracteristic Kendrei!

Treaba cu Joel e că nu-i o persoană prietenoasă sau, mai bine zis, nu e tocmai sociabil. Poate e cam mult spus și poate comparația cu Kendra e, pur și simplu, exagerată. A fost mereu foarte drăguț cu mine, dar e inginer IT și se simte mult mai bine singur decât în conversațiile lungi. De obicei încurajează serile între fete și se opune la orice implică cinele în afara casei lor. Le respect relația, pentru că se dovedește mereu – cel puțin din exterior – că își permit unul altuia să fie exact ceea ce sunt.

Lui îi plac drumețiile, pe ea n-o s-o vezi niciodată pe vreun traseu. El mănâncă exclusiv pește, iar Kendra trăiește doar cu hamburgeri. Dar se completează unul pe altul.

— Joel l-a cunoscut pe Jake înainte, spune ea. I-a plăcut de el.

Îmi dezlipesc cămașa de pe bancheta de piele. Se aude un sunet de aspirație.

— Ți-e dor vreodată să fii singură? o întreb.

Kendra cade pe gânduri pentru o clipă.

— Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit niciodată c-o să mă mărit. Nu mi-am dorit cu adevărat, toată treaba asta mi se părea prăfuită și clișeică.

Ridică din umeri.

— Apoi l-am cunoscut pe Joel.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Kendra zâmbește.

— Oh, cum să nu!

Apoi vine mâncarea. Baconul e crocant, salata verde, ofilită, dar fragedă, iar roșiile, dulci. Nimic sofisticat, chestii obișnuite. Mi-a fost dor de locul ăsta.

— Așadar, cu alte cuvinte, nu.

— Cu alte cuvinte, mănâncă acolo și taci, zice Kendra luând o îmbucătură.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Vineri mă duc acasă la Jake, la cină.

— Obișnuiesc să gătesc, mi-a spus miercuri, când m-a sunat. Nu grozav, dar destul de bine. Ai vrea să vii la cină?

M-am îmbrăcat cu blugii mei preferați, AGOLDE, și o helancă albă fără mâneci, care abia îmi trece de buric. Mă încalț cu o pereche de sandale cu toc, din piele de piton, pe care cu siguranță le voi arunca peste o oră și iau o geantă plic, neagră. Mă privesc în oglindă. Nu-i rău. Părul mi-e ușor ciufulit și sunt cam palidă. Trec o pensulă cu fard de obraz peste pomeți, trag un pic de bluză, îmi pun o pereche de cercei aurii și mă îndrept spre ușă.

Jake locuiește într-un apartament dintr-un bloc înalt, pe Wilshire Corridor, care mă uimește cu faptul că e nostim și, în același timp, deplasat. Întâi de toate, vârsta medie a locuitorilor din Wilshire Corridor e, probabil, în jur de optzeci și patru de ani. Apoi, nu prea e stilul lui Jake, oricât de puține aș ști despre el. Mi-l închipuiam într-un complex mic, în Culver City, cu o grădină comună. Wilshire Corridor e aproape ca și cum ai locui în New York.

Mă întâmpină un portar peste măsură de îngrijorat, într-un hol mare, pardosit cu marmură.

— Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?

— Am venit la domnul Jake Green.

Îmi spune să urc la etajul șaptesprezece, iar când ușile liftului se deschid, îl văd pe Jake scoțând capul din apartamentul 17F și încercând să țină sub control un câine.

— El e Saber, zice. E un pic *prea* prietenos.

Mă las pe vine pentru a saluta o corcitură de buldog care se agită cu entuziasm lângă Jake.

— Pot să-l mângâi?

Jake aprobă, ținându-l de zgardă.

— Îi place atenția. Dar fii pregătită să te umple de bale!

Îl mângâi pe Saber pe cap, iar el își ridică bărbia fericit.

— Hei, bună! zic eu. Salut, salut!

Ridic privirea spre Jake.

— Câinelui meu nu prea-i place să interacționeze cu oamenii; ce drăguț!

Jake îl trage de zgardă.

— Hai, zice el. Intră!

Pășesc peste prag în urma lor, apoi Jake îi arată lui Saber o jucărie și îl ademenește spre patul lui. După ce se așază, i-o dă. Câinele începe imediat să molfăie cilindrul din plastic.

— E un recipient cu unt de arahide, zice Jake. Îl ține ocupat ore întregi.

Apoi îmi zâmbește – un zâmbet cald, primitor.

— Arăți minunat!

Simt cum mă înroșesc.

— Mulțumesc.

Jake poartă o cămașă în nuanțe de albastru și alb cu jeanși de culoare închisă. E în picioarele goale și are cămașa scoasă din pantaloni, cu mânecile suflecate, dezvăluindu-i antebrațele pistruiate. Brusc, mă întâmpină mirosul amețitor de unt și usturoi.

— Alb sau roșu? mă întreabă Jake.

— Roșu, zic eu.

— Așa să fie.

Apartamentul lui e spațios, cu vedere incredibilă spre Los Angeles. De la o asemenea înălțime, poți admira o mare parte din oraș. La perete e o canapea, în fața ei, un televizor și, după colț, bucătăria. Jake dispare acolo, iar eu îl urmez.

Bucătăria pare nou-nouță – toate electrocasnicele sunt din oțel inoxidabil și, în stânga, o măsuță rotundă cu patru scaune. Iau loc, în timp ce Jake deschide sticla cu vin.

— De când stai aici? îl întreb.

— De vreun an, zice el. Nu, sunt aproape doi deja.

— Nu pot să nu te întreb, ce te-a făcut să te muți în Wilshire Corridor?

Dopul de plută iese cu un pocnet.

— Ce vrei să spui? zice Jake zâmbind.

Ridică sticla și aud vinul curgând în pahar.

— Nu-i un cod poștal prea tineresc!

Jake râde.

— Voi invoca ignoranța în această privință. Sincer, era un preț foarte bun și aproape de serviciu. La momentul respectiv, era foarte important pentru mine.

Bucătăria pare nou-nouță – toate electrocasnicele sunt din oțel inoxidabil și, în stânga, o măsuță rotundă cu patru scaune. Iau loc, în timp ce Jake deschide sticla cu vin.

— De când stai aici? îl întreb.

— De vreun an, zice el. Nu, sunt aproape doi deja.

— Nu pot să nu te întreb, ce te-a făcut să te muți în Wilshire Corridor?

Dopul de plută iese cu un pocnet.

— Ce vrei să spui? zice Jake zâmbind.

Ridică sticla și aud vinul curgând în pahar.

— Nu-i un cod poștal prea tineresc!

Jake râde.

— Voi invoca ignoranța în această privință. Sincer, era un preț foarte bun și aproape de serviciu. La momentul respectiv, era foarte important pentru mine.

— Pragmatic.

Îmi întinde paharul cu vin. Iau o gură. Bogat și consistent.

— Oricum, s-a întâmplat să-mi și placă aici, zice el. Vecinii mei fac mereu prăjituri, sunt tot timpul acasă să-mi ude plantele sau să-l hrănească pe Saber dacă întârzii, și ori de câte ori moare cineva, apare Brigada *Brisket*[3].

Fac ochii mari și aproape că scuip vinul din gură.

— Ce știi tu despre Brigada *Brisket*?

Bunică-mea era îndrăgostită de expresia asta. Spunea, în ultimii ei ani, că ori de câte ori murea soția cuiva, un cârd de femei gătea piept de vită și apărea la ușă, fiecare din ele sperând să devină următoarea nevastă. Cine făcea cea mai bună friptură îi câștiga mâna.

— Doar ce m-a învățat experiența, zice Jake. Îmi dau doar ce le rămâne. Știi că *Kugelul*[4] se congelează foarte bine.

— Ești evreu? îl întreb.

Jake surâde.

— Acum, mai mult ca oricând.

Simt cum mă năpădește o căldură, deși nu-mi dau seama de ce: o fi vinul sau revelația... familiarității? Pentru părinții mei a fost întotdeauna important să fiu cu un evreu. Nu c-ar fi cine știe ce religioși – au stat împreună vreo șapte ani până să se căsătorească și singurele momente când își acoperă capul e atunci când plouă. Însă tradiția e importantă pentru ei. „Doar nu vrei să fii străină în propria ta familie", zice mama.

Jake ridică paharul spre mine.

— Pentru ziua de vineri, zice el.

Ciocnim.

— Vino, vreau să-ți arăt priveliștea.

Deschide ușile glisante, apoi îmi oferă brațul ca să ieșim pe terasă.

Afară e răcoare pentru că aici, sus, bate vântul, iar eu îmi încrucișez mâinile la piept, în vreme ce privesc spre oraș.

— Mai demult, mă gândeam la Los Angeles ca la un loc pe care îl vezi doar în filme, zice Jake. Credeam că n-are personalitate deloc – cum ar putea un loc să fie atât de frumos și de interesant totodată? De-abia după ce am trăit aici câțiva ani mi-am dat seama că nu e doar în filme. Sunt multe lucruri care fac din el un oraș artistic, și cultural, și relevant, cred.

— E singurul pe care-l cunosc, îi spun. N-am trăit niciodată în altă parte mai mult de câteva luni.

Însă înțeleg ce vrea să spună. Când eram mică, L.A. era plin de ciudați, sau, cel puțin, așa mi se părea mie. Un oraș plin de oameni ce conduceau mașini Ferrari, apoi se duceau acasă, în apartamente dărăpănate, din Burbank. Totul era de fațadă. Dar s-a schimbat sau, poate, doar am crescut. Acum îmi dau seama că nu există ceva specific. Nu există o poveste coerentă. Los Angeles înseamnă multe lucruri. Plin de viață, de natură și miliarde de experiențe, la fel ca peste

Orezul e salvat, iar Jake face un pui marocan cu adevărat impresionant și o salată grecească. Totul e un deliciu! Roșiile sunt coapte și zemoase, iar puiul e rumenit perfect. Jake așază pe masă și un platou cu măsline; punem sâmburii într-un castronaș de ceramică.

După aceea, lăsăm toate vasele grămadă în chiuvetă, ne umplem din nou paharele cu vin și le luăm pe balcon. Acum orașul e luminat. Întreaga priveliște se desfășoară într-un șir de lumini colorate. Clădiri înalte, strălucitoare, șiragul sclipitor al traficului. Palmierii punctează orizontul.

Jake se întoarce spre mine, punându-și paharul de vin pe măsuța joasă. Simt scânteia de dintre noi, aceeași atracție prezentă la Pace, cu aproape o săptămână în urmă. Am sentimentul că nu se grăbește cu un motiv – cu cât e mai plănuit, cu atât e mai intens. Dar, în același timp, sunt și nerăbdătoare.

— Hei, zice el atingându-mi cotul. Vreau să te sărut.

Strâng mai tare paharul cu vin.

— E-n regulă? mă întreabă.

Mă uit la el. Chiar și în întuneric îmi dau seama că i s-au îmbujorat ușor obrajii, de la vin – nu numai datorită culorii, ci și pentru că întreg chipul lui are ceva din frumusețea lunii. E rotund și luminat.

— Sărută-mă, îi spun.

Îmi ia paharul cu vin din mână și îl pune jos, alături de al lui. Aud cum se ciocnesc.

Apoi mă cuprinde de brațe, își plimbă palmele spre umerii mei, se apleacă și își apropie fața – mă sărută. Ne privim în ochi aproape de la aceeași înălțime, mai ales pentru că sunt încă pe tocuri. Își lipește buzele de ale mele și am acea senzație familiară de plutire, la o milisecundă înainte de cădere.

Și apoi, mâna lui șovăitoare îmi atinge talia. E timid – nu, e interogativ. Întreabă: *E în regulă? Aici? Acum? Eu?*

tot. Probabil ceea ce-l diferențiază de alte locuri e surplusul de speranță – visurile răzlețe, dar ținute strâns.

— Când eram la liceu, aveam impresia că pentru a fi cineva era suficient să fii bogat și slab. Dar cred că lucrurile se schimbă. Există o piață realmente incredibilă de artă, centrul renaște.

Fac un gest spre răsărit.

— Sunt multe motive pentru care să-ți placă, în afară de vreme, de „industrie" sau de cabinetele de chirurgie plastică.

Jake se sprijină de balustradă, lângă mine.

— Dar și vremea e destul de frumoasă.

Rămânem tăcuți o vreme, bucurându-ne de sunetele din jur, huruitul traficului de jos, briza.

— Aici am locuit singur pentru prima dată, zice Jake. Sau, mai bine zis, ăsta a fost primul loc pe care mi l-am ales singur. Cred că și asta m-a atras un pic la apartament. Aici nu mă simt niciodată singur. Mereu se întâmplă ceva.

Se ridică brusc de pe balustradă.

— La naiba! Mă-ntorc imediat!

Îl văd de pe balcon cum fuge în bucătărie și deschide cuptorul. Mă întorc spre oraș.

Când eram mai tânără, îmi doream să trăiesc în New York, într-o clădire exact ca aceasta. Voiam să fiu sus, în ceruri, departe de viața obișnuită. Undeva de unde să am o perspectivă, unde problemele să pară mici și meschine, cât să le vâri într-un buzunar. Undeva de neatins.

Cel mai aproape de asta am fost în noaptea aceea petrecută în apartamentul lui Stuart.

Jake se întoarce.

— Am o întrebare pentru tine, zice el. Îți place orezul tare, dar în același timp lipicios, nu-i așa?

Mă îndrept spre el.

— Ia să văd! zic eu. Din întâmplare, orezul e specialitatea mea.

Se retrage după o clipă. Chipul lui e atât de sincer, încât mi se pare că-i văd cuvintele înșirate pe el, înainte să le rostească.

— Ar trebui să repetăm seara asta, zice el.

Zâmbește. Îi pot vedea zâmbetul chiar și în întuneric. Ne îndreptăm ușor către ceva – ca un pisoi, ca o șoaptă. Grațios.

Aprob. Drept răspuns, îmi întind mâna înapoi spre chipul lui.

3 Piept de vită, preparat specific bucătăriei evreiești (n. red.).

4 Budincă tradițională evreiască (n. red.).

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Întâlnirile cu Hugo erau precum o zi într-un parc de distracții. Era palpitant și amețitor și, adesea, simțeam că nu pot să-mi trag respirația sau să văd ceea ce era chiar în fața mea. Ne mișcam prea repede.

Ieșeam doar de vreo lună, când m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la Big Sur.

Eram precaută – în legătură cu el, cu trecutul lui și cu biletul – știam că timpul nostru era limitat, dar eu vedeam, în același timp, profunzimea sentimentelor mele, cât de repede se intensificau. Mi-l doream pe Hugo tot timpul. Prezența lui, atenția, până și aprobarea lui. Mă trezeam adesea înfrumusețând momentele amuzante de la muncă, crezând că le va găsi fermecătoare sau cercetând subiecte pe care le menționase el, doar ca să-l impresionez. Voiam să-l fac să râdă, voiam să fiu persoana care să-l determine să deschidă gura și să zică *da*. Cu Hugo era ca și cum aș fi câștigat un premiu – însă unul pe care eram mereu în pericol să-l pierd. Voiam să-l păstrez, ceea ce însemna că voiam să-i păstrez atenția. În acele zile începătoșate de început, uitam – pentru foarte lungi perioade de timp – încotro se îndrepta totul.

Nu mă atașasem niciodată prea mult în viața amoroasă. N-am trecut prin experiența inimii frânte decât o singură dată, în facultate. Ne-am cunoscut în primul an și am fost împreună doi ani și două luni. Destul de mult încât să mă

îndrăgostesc lulea. Destul de mult încât să mă gândesc că nu conta. Dar a contat, bineînțeles.

L-am cazat pe Murphy la Wagville, mi-am făcut bagajele și Hugo m-a luat cu un Ferrari negru pentru o plecare în weekend.

— Serios? l-am întrebat când l-am văzut.

— Încerc și eu să văd dacă merge, a zis el. Penibil?

— Foarte!

Hugo a coborât și a venit lângă mine. Și-a studiat atent mașina.

— Ai dreptate.

Apoi și-a îndreptat atenția spre mine:

— Bună! La naiba, mi-a fost dor de tine!

Cu Hugo simțeai că soarele strălucește pentru tine și numai pentru tine. Când eram cu el, mă simțeam învăluită în vârtejul lui de căldură – ca o seră cu plante în plină floare. Totul era fierbinte, luminos și în continuă evoluție.

— Bună!

M-a sărutat. S-a aplecat și a plasat cu grijă câte un sărut pe buze, apoi pe obraz și apoi din nou pe buze. M-a strâns mai aproape de el. Asta m-a făcut să chicotesc. Chicoteam cu Hugo. Nu-mi aminteam să mai fi chicotit vreodată. Parcă eram o idioată. Mă simțeam prețioasă – ca și cum eram ceva ce trebuia păstrat și îngrijit.

— Gata? m-a întrebat.

I-am înmânat geanta cu hainele pe care le împachetasem. Îmi spusese să nu iau mare lucru și așa am făcut – acum am înțeles de ce.

Hugo mi-a pus geanta în portbagajul minuscul de sub capotă. S-a potrivit la fix.

Am urcat în mașină, mi-a închis portiera, după care a intrat și el. Apoi a făcut un semn spre consola din mijloc. Acolo erau două pahare de unică folosință, în suporturile lor.

— A ta e cea din față, a zis el. Cappuccino fără cofeină, cu multă spumă.

Am simțit cum îmi crește inima.

— Da.

— Radioul e responsabilitatea ta, a zis. N-am nicio preferință la muzică.

Pe-asta n-o mai auzisem până atunci. Eram încă în faza în care încercam să ne cunoaștem. Îmi plăcea să descopăr detalii. Fiecare lucru pe care îl aflam despre Hugo părea demn de notat și de studiat – nu exista nimic de umplutură. Se apleca mai aproape de mine atunci când îl atingeam pe ceafă. Dacă îl întrebai ceva, răspunsul pe care ți-l dădea de obicei era „absolut". Purta întotdeauna tricouri cu anchior, dacă erau gri. Era meticulos cu părul lui. Nu trimitea niciodată mesaje cu emoticoane.

— Ce înseamnă asta? i-am spus. N-ai preferințe sau nu-ți pasă?

S-a uitat la mine în timp ce a pornit motorul.

— Perspicace! Care-i diferența?

Am stat puțin pe gânduri.

— Încerci să spui că dacă ți-ar păsa, ai avea preferințe?

Hugo a ieșit pe artera principală. I-am văzut colțul gurii ridicându-se.

— N-am un ego chiar atât de mare!

Mi-am dres glasul și am pornit radioul.

— Ba ai!

Am mers cinci ore, drum întins. Hugo conducea cu viteză, călcând accelerația până la o sută șaizeci de kilometri pe oră pe autostradă. Abia mi-am dat seama când am ajuns pe coastă, în timp ce el zbura în curbe.

— Uită-te peste umărul meu, a zis el. E una dintre cele mai frumoase bucăți de drum din lume.

Valurile oceanului se spărgeau jos, la stânga noastră, iar stâncile – din ce în ce mai crenelate – mă făceau să mă simt

ca și cum am fi trecut granița spre Irlanda. Undeva într-un loc străin și magic, unde era mereu iarnă. Cam după o oră, telefonul meu a pierdut semnalul. I l-am arătat.

— Suntem doar noi doi, a zis. Îți pare rău cumva?

— Tu, fără telefon? l-am întrebat. Nu-mi pot imagina ceva mai frumos!

S-a aplecat într-o parte și m-a strâns de genunchi.

Post Ranch Inn e un hotel cu patruzeci de camere, construit pe coasta Californiei. Am parcat, iar eu am ieșit, întinzându-mi picioarele și răsucindu-mă din talie. Simțeam cum sângele îmi circulă iar prin membre.

Hugo descărca bagajele în vreme ce eu mă uitam în jur. Frumusețea senină a acestui loc se simțea fizic – corpul mi se relaxa cu fiecare pas pe care îl făceam. Chiar și aerul era diferit – mirosea a ploaie, a pini și a lavandă. Se simțea curat. Nu era amestecat cu gaze de eșapament și cu substanțe chimice. Nimic nu părea contaminat acolo.

Am fost conduși în cameră – un bungalow suspendat deasupra oceanului, cu propria-i terasă privată – complet echipată cu șezlonguri și cu o cadă de hidromasaj. Interiorul arăta ca o cabană șic – numai lemn de cireș și grinzi, cu un șemineu de oțel deja aprins.

— Suntem în rai, am zis eu.

În spatele meu, l-am auzit pe Hugo mulțumindu-i băiatului de la hotel și închizând ușa.

— Mă bucur că-ți place! E unul din locurile mele preferate din lume.

M-am întors și l-am văzut pe Hugo cum scoate o sticlă de șampanie dintr-o frapieră. Am auzit pocnetul dopului. Mi-am desfăcut puloverul din talie și l-am tras peste cap.

— Așa!

Hugo a ieșit cu două pahare. I-am luat unul din mână. Am ciocnit și am luat o gură. Era rece și dulce – delicioasă!

— E o nebunie! Nici nu-ți vine să crezi că e la doar cinci ore distanță! am zis eu.

Hugo a zâmbit.

— Un univers diferit, nu?

— Hai să stăm aici!

Hugo s-a aplecat și m-a sărutat pe umăr. I-am simțit dinții pe puloverul meu.

— Acum hai să-ți arăt împrejurimile, a zis el.

— Hotelul?

Hugo mi-a luat paharul din mână și l-a pus pe marginea căzii.

— Camera noastră.

M-a luat de mână și m-a condus iar înăuntru. O parte din freamătul și farmecul acestei călătorii era simplă: încă nu făcuserăm sex. Ne prostiserăm, ne sărutaserăm – chiar petrecuserăm noaptea împreună. Dar sexul nu se întâmplase încă. Unul dintre motive a fost că nu ne-am văzut prea des – Hugo era mereu plecat în călătorii, iar pentru mine munca era deosebit de solicitantă și îmi lua mult timp, iar celălalt a fost că săptămâna trecută, când totul părea favorabil, mi-a venit menstruația. N-am nicio problemă cu sexul rapid, dar pentru prima dată ar fi fost prea agresiv.

— Acesta e salonul, cu două canapele inspirate din anii ’70.

Hugo m-a condus, strecurându-se printre șezlongurile maro și masa de cafea din sticlă și crom care era între ele.

— Foarte șic!

— Aici e colțișorul nostru pentru micul-dejun.

În colț, erau așezate două scaune de lemn și o măsuță pe care se afla un coș plin cu fructe, cu nuci și cu ceva ce părea un fel de patiserie.

— Iar acesta este... Am un lapsus, cum se numește…

Hugo s-a întors spre mine cu un rânjet mortal, arătând spre pat.

— Chestia aia de dormit? întreb eu.

Și-a strecurat un braț în jurul taliei mele și și-a apropiat gura de gâtul meu.

— Nici vorbă!

Am ridicat mâna să-l ating, iar el m-a sărutat sub ureche. Mă simțeam ca plastilina în brațele lui. M-am așezat pe pat, apoi m-am lăsat pe spate, trăgându-l după mine.

Îmi doream atât de mult să mă culc cu Hugo, încât aveam impresia că forțasem lucrurile în ultimele săptămâni. Dar mă și speria ceea ce se putea întâmpla între noi. Mă implicasem mai mult decât era cazul; simțeam asta. Și eram, totodată, supărată pe mine însămi. Dacă mi-aș fi fost prietenă, mi-aș fi spus că bărbații de genul ăsta nu se schimbă, că era îndrăgostit de mine doar pe moment și că o să-i treacă, așa cum s-a întâmplat și cu altele. Că indiferent ce-ar fi fost între noi, nu era special.

Nu era nevoie de o prietenă, mi-o spusese bilețelul. Problema era că trupul meu refuza să creadă.

— Numai la asta m-am gândit tot drumul până aici, a zis Hugo. De săptămâni întregi nu mă gândesc decât la asta.

M-a străfulgerat amintirea parcării de la școala de actorie. Cassandra la ușă. Oare nu cumva motivul pentru care Hugo mai era încă interesat de mine era că nu făcuserăm încă sex? Și nu cumva, odată ce-o făceam, avea să se rupă vraja? Mi-am amintit de Stuart, după atâta amar de timp.

A început să-și plimbe degetele pe spatele meu, iar eu am suspinat. Cui îi păsa?

Hugo și-a mutat gura de pe gâtul meu spre claviculă. Și-a îngropat buzele în adâncitura de acolo, trecându-și limba de-a lungul osului. Am înghițit în sec.

— Ridică-te, a zis el.

M-am conformat, iar el și-a coborât mâna spre marginea puloverului meu. L-am ajutat să mi-l dea jos, împreună cu cămașa de dedesubt.

Purtam unul dintre sutienele mele cele mai bune – o chestie de dantelă roz-sexy, cu încheietoare la mijloc, dar Hugo nu a părut că-l observă. Degetele lui au alunecat pe pieptul meu, apoi s-au oprit la punctul de deasupra sânului stâng. Erau reci, m-au făcut să mă retrag.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat el. Ce-i asta?

Am clătinat din cap.

— Nimic, doar că mi-e frig.

Hugo a tras cuvertura din locul unde era prinsă pe marginile patului, ridicând-o. În timp ce mă băgam dedesubt, el și-a dat jos cămașa și jeanșii.

Așternuturile erau apretate și reci și-am simțit căldura pielii mele la contactul cu ele. Hugo s-a urcat alături de mine și mi-a cuprins trupul cu brațele.

— Ai înghețat, a zis el.

Mi se făcuse pielea de găină și simțeam că mă împungeau niște ace. A început să-mi frece brațele cu mâinile. Mai întâi ușor, apoi mai ferm. M-am întors, astfel că pieptul meu era lipit de-al lui, piele pe piele pe piele. Îi simțeam respirația pe gât. Era cald – nu doar cald, fierbinte. M-am lipit și mai mult de el. Parcă era un calorifer. Voiam să ajung dedesubtul lui. Nu, voiam mai mult. Voiam să-și dezbrace pielea și eu să respir sub ea, atât de aproape de el îmi doream să fiu.

M-a strâns tare în brațe.

— Mai bine? m-a întrebat el.

— Mult mai bine!

M-am retras un pic, cât să-i văd chipul. Ochii îi erau deschiși – niște bălți mari cu aur topit. Arătau de parcă, dacă aș fi căzut în capcana lor, aș fi fost cuprinsă de lavă.

I-am atins obrajii cu vârful degetelor. Și apoi m-am aplecat și l-am sărutat. Buzele lui erau reci, moi și umede. S-a tras înapoi și m-a privit.

— Ești cu adevărat specială pentru mine, a zis. Și-a trecut mâna peste obrazul meu. Cu adevărat specială.

Voiam să-l cred. Voiam atât de mult să-l cred! Pentru că mi-era atât de bine acolo, cu el, lipită de el, atât de aproape.

Dar, în același timp, știam că nu era așa. *Trei luni.* Cifra mi s-a strecurat în minte precum un șarpe.

— Pun pariu că le spui tuturor același lucru, am zis.

A surâs. Un surâs relaxat, languros.

— Nici pe departe.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Irina se întoarce de la New York miercuri spre prânz, plângându-se că s-a balonat în călătorie, insistând să facă o detoxifiere cu apă timp de douăzeci și patru de ore. Pe la 16:00, mă roagă să-i comand un Pad Thai foarte picant, cu foarte multe legume.

— Ai planuri? mă întreabă ea stând în bucătărie, într-un halat de mătase, în timp ce deschide o sticlă de Merlot.

— Nu, îi răspund eu cinstit.

Eu și Jake am luat prânzul ieri, Kendra e acasă cu soțul ei, Hugo e la New York până vineri. Asta mă ține pe loc. Mai demult aveam prieteni, dar acum, dacă nu e vorba de vreo nuntă, o petrecere a burlăcițelor sau o aniversare, rareori mă văd cu cineva. În parte, pentru că până să apucăm să împlinim toate treizeci de ani, majoritatea prietenelor mele se mutaseră – în New York, în San Francisco, în D.C., în Seattle. Chefurile de miercuri seara s-au transformat în mesaje săptămânale. Unele dintre ele – majoritatea – au copii. E greu să păstrezi oamenii apropiați pe măsură ce înaintezi în vârstă. Viața arată diferit pentru fiecare și trebuie să *alegeți* să petreceți timp împreună. Trebuie să faci un efort să spui „tu“ iar și iar. Nu toată lumea face această alegere. Nu toată lumea poate.

Irina face semn spre un taburet de la masă.

— Vrei să rămâi?

Să ieși cu Irina e ca și cum ai ieși cu un terapeut plin de farmec și foarte egoist. Face cinste, îți cumpără o geantă de

designer și îți ascultă problemele, pe care le va transforma apoi în bârfe, de pe partea cealaltă a canapelei.

— Sigur.

Mai aduce un pahar pentru vin și toarnă, apoi îl pune în fața mea.

— Așadar, zice ea. Mi-a spus Kendra că te vezi cu cineva.

Izbucnesc într-un hohot de râs.

— Când o să mă-nvăț minte să-mi dau seama că motivele tale nu sunt întotdeauna altruiste?

— Sper că niciodată, zice Irina. Dar dacă tot suntem aici, povestește tot!

Vine și se așază lângă mine, la masă.

— Orez prăjit cu creveți?

Aprob din cap.

— Și niște pachețele de primăvară, să nu spunem că n-am încercat.

Trimite un mesaj cu comanda și își pune iPad-ul pe masă, într-un colț.

— Care-i treaba cu el?

— E cumsecade.

— Cumsecade?

— Cumsecădenia e subevaluată.

— Sunt cu aproape douăzeci de ani mai mare decât tine…

Ridic din sprâncene, dar nu zic nimic.

— Așa că-ți spun eu, *cumsecade* înseamnă prost la pat.

— Nu cred că-i așa, zic.

— Nu crezi sau știi deja?

— Încă n-am făcut sex.

Irina ridică paharul spre mine.

— Îți spun eu. A trecut ceva vreme, dar… dacă are suflet bun, înseamnă că nu i se scoală.

— Adaug citatul ăsta la biografia ta.

Zâmbește.

— Iubito, dacă tu ești fericită, sunt și eu! Meriți ce-i mai bun!

Iau o gură mică de vin.

— Mulțumesc! Ce face Penelope?

Irina scutură din cap.

— Uneori am impresia că la șaizeci de afurisiți de ani, am relația unei persoane de douăzeci și cinci.

— Și nu-i bine?

— Nu dacă ai șaizeci de afurisiți de ani!

Încerc să nu mă gândesc la bătrânețe. Cel puțin nu la bătrânețe în relații. Partea frumoasă a bilețelelor e că-mi permit să trăiesc în prezent. Să nu merg prea departe cu planurile, nu mai mult decât mi se spune. Până acum.

— Presupun că așa e, zic eu. Nu prea m-am gândit la asta.

Irina își pune mâna peste a mea. Simt pe piele metalul rece al inelelor ei stridente din argint.

— Oh, iubito! face ea. Îmi pare rău! Nu mă lua în seamă! Eu și Penelope am trecut prin multe, dar o iubesc. Foarte mult! Sunt doar obosită din cauza schimbării de fus orar. Și bătrână.

— Nu ești bătrână!

— Bineînțeles că nu! zice ea. Am treizeci și cinci de ani!

Sună cineva la ușă, iar eu mă ridic de pe scaun, dar Irina îmi face semn.

— Mă duc eu.

Iese din bucătărie, apoi o ia pe hol spre ușa din față. Aud o voce de femeie.

Îmi scot telefonul din geantă. Un apel pierdut de la mama, un mesaj de la Kendra, care îmi confirmă planul de a merge la proiecția noului film Marvel în acest weekend și unul de la Jake. Atașat, un articol: „Urmărind istoria carburatorului.“ Asta mă face imediat să zâmbesc. Apoi îl citesc. Se pare că ultimul carburator a fost folosit în 1994.

Am înțeles acum. Ești Mc Fly.

O clipă mai târziu telefonul meu bipăie: Răspuns de nota zece! Apoi iar: Ce faci diseară?

La șefa.

E aproape 19:00!

Am terminat programul. Stăm doar de vorbă.

Văd punctele apărând și dispărând, apărând și dispărând, apoi: Bem ceva după?

Ne întâlnim la Zinqué, un restaurant de pe Melrose cu mâncare mediocră, dar cu o atmosferă nemaipomenită. Jake comandă tequila pentru amândoi. E îmbrăcat cu o bluză albă tricotată și blugi închiși la culoare, iar vârfurile părului îi sunt încă ude de la duș. Și miroase bine.

— Ce-ai făcut în seara asta? îl întreb.

— Am fost la un *fantasy draft*[5].

E jenat.

— Ești liberă să pleci.

— Când eram mai tânără jucam fotbal, zic.

Chipul lui Jake se înseninează.

— Și eu! Mai joc uneori în liga de aici! E mixt, dacă vrei să vii vreodată.

Clatin din cap.

— Oh, nu. Sportul nu prea face parte din viața mea de adult, prea multă transpirație și, în plus, acum fac un tratament de regenerare a părului. Dar pare distractiv.

Jake mă măsoară din priviri.

— Mi-e foarte greu să cred asta.

Iau o șuviță de păr.

— Bine, nu e un tratament – mai degrabă folosesc balsam, dar se pune.

Jake zâmbește și clatină din cap.

— Nu asta voiam să zic.

Îi susțin privirea.

— Știu.

Ne vin băuturile. Storc limeta, apoi o las în pahar.

— Așadar, tu și șefa ta sunteți prietene? mă întreabă Jake.

— N-aș zice neapărat prietene, dar, da, îmi place de ea. Și nu primesc des mâncare thailandeză gratis.

Jake dă de două ori scurt din cap.

— Mâncare thailandeză gratis. Am notat.

— E cool; e extrem de talentată. Produce vreo douăzeci de filme pe an. Respect efortul.

— Asta-ți dorești tu, într-o bună zi?

Nu prea știu ce să zic. *Nu, nu tocmai, n-am genul ăsta de ambiții?* Sau: *La treizeci și trei de ani, încă nu sunt sigură ce vreau să fac cu viața mea.*

— Cred că sunt genul de persoană cu fobie de angajamente.

Jake își drege glasul.

— Cum adică?

Mă sprijin cu cotul de masă. E din lemn nefinisat. Multă feronerie neagră.

— Am intrat într-un soi de impas după facultate și, ca să fiu sinceră, uneori mă la fel și acum. Nu că nu mi-ar plăcea slujba mea – îmi place. Îmi plac filmele, îmi place să fiu asistentă – și chiar sunt bună la asta. Însă nu știu dacă îmi place ce face Irina. De fapt, cred că răspunsul cel mai cinstit e că nu cred că pot avea slujba asta.

Văd cum Jake îmi caută privirea.

— De ce?

— Simt c-am pierdut trenul, poate? Am așteptat prea mult? Toți cei pe care îi cunosc și au ajuns în vârf și-au făcut planul cu multă vreme în urmă.

— Nu cred că-i așa, zice Jake. Auzim mereu despre oameni care au jucat primul rol la cincizeci de ani, care au regizat primul film la șaizeci, care s-au dus să studieze medicina la patruzeci.

— Când ai auzit tu ultima oară de cineva care s-a dus la medicină la patruzeci de ani?

Jake ia o gură și înghite.

— Am citit despre asta. Voiam să spun că lucruri de genul acesta se întâmplă mereu. Nu există o singură cale de a realiza lucruri. Poți oricând să fii o excepție.

Eu sunt excepția. Sunt excepția în atât de multe moduri – anomalia, punctul în care ordinea logică a clacat. Am ceva ce n-are nimeni. Cel puțin din câte știu. Poate părea egoist să cred că aș putea fi extraordinară și în alte domenii. Poate chiar periculos – să provoci soarta un pic mai mult decât e nevoie.

— Trebuie să-ți dorești cu adevărat, zic.

Jake mă privește și înțeleg ce vrea să zică. Profunzime. Disponibilitatea de a coborî până în miezul lucrurilor.

— Îți dorești? mă întreabă.

Chipul lui e senin, bluza îi e descheiată la guler. Arată precum o ușă prin care aș putea trece. Și asta îmi și doresc. Vreau să-mi dau voie să intru. Vreau să-i spun toate lucrurile pe care încă nu le știe.

Dar nu e momentul. Suntem abia la început. Nu pot trece la întrebările mari, profunde. Sunt ferecate într-o cutie sub patul meu. Foi și foi de hârtie.

5 *Fantasy draft* este un proces specific jocurilor de *fantasy sports*, în care participanții își aleg jucători pentru a forma echipe virtuale, bazate pe performanțele reale ale sportivilor. Aceste drafturi sunt populare în ligi precum *Fantasy Football*, *Fantasy Basketball* și altele, fiind o combinație între strategie și cunoștințe despre sport (n. red.).

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

M-am trezit în Big Sur și m-am întors, întinzându-mă după Hugo. N-am găsit decât un gol. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat afară – abia se lumina, camera era încă pe jumătate în umbră, soarele făcându-și debutul leneș.

— Hugo?

Eram goală sub așternuturi și am închis ochii, derulând imaginile nopții trecute, gura lui Hugo pe gâtul meu, mâinile lui pe lângă mine, pe șolduri. Sunetul plin, îmbătător al vocii lui.

Pe scaunul de lângă pat atârna un halat de baie, abandonat acolo de seara precedentă și l-am înfășurat în jurul meu, trecându-mi mâinile prin mâneci și legând nodul.

Oare unde-o fi?

Mi-am coborât picioarele peste marginea patului, mi-am pus papucii și am ieșit pe terasă.

Pădurea dimprejur încă dormea. Nici un zgomot de trafic sau de aparatură electronică, niciun glas – o liniște pe care aproape c-o puteai vedea. Nu zăream nici măcar o lumină sau vreo clădire, în afară de cele două bungalow-uri. Totul era pur, neatins de culorile și sunetele vieții moderne. La picioarele mele, oceanul inspira și expira prelung și moale.

Când eram mică, părinții mei mă duceau la Manhattan Beach. Parcam mașina sus ca să nu plătim parcarea, după care coboram pe străzile abrupte, până la promenada de pe plajă. Uneori ne luam bicicletele cu noi, dar de cele mai multe ori ne instalam pe nisip: prosoape, o umbrelă mare și

o cutie frigorifică plină cu mâncare. Mama mă lăsa mereu s-o ajut să facă bagajul, deci știam că, în afară de pâine de secară și brânză, vor fi și biscuiți Goldfish și fursecuri cu ciocolată. Tata se ducea să alerge pe nisip, mama aducea mereu cu ea o carte, iar eu mișunam de colo-colo, între ocean și ea, țipând și alergând – plină de sare, liberă.

Pe vremea aia oceanul era viu. Îmi amintesc că mă gândeam că, dacă înotam destul de departe, puteam ajunge la pliul unde apa se întâlnea cu cerul. Puteam ajunge la orizont, să-mi trec palma de-a lungul marginii sale netede.

Privind oceanul în Big Sur, m-am întrebat când dispăruse această convingere a mea. Să fi fost la școală, când am învățat că pământul e rotund? Dar nu aveam amintirea unui moment anume, a unei revelații specifice. Când ajungem să nu mai credem în lucrurile pe care le facem? Și de ce toate acestea se întâmplă atât de lent și nu dintr-odată?

Afară, pe balcon, era frig. Probabil sub cinci grade. Mi-am strâns halatul mai bine și mi-am îndesat mâinile în buzunare. Simțeam cum mă trezeam, cum reveneam la viață odată cu fiecare respirație aburindă, vizibilă. Trei luni. Atât avea să dureze totul. Patru săptămâni în care știam că nu aveam să ascult; indiferent de ce scria pe foaia aceea de hârtie, n-avea să conteze. Îl doream. Îmi doream să mă duc la culcare și să mă trezesc cu el. Îmi doream să stau în spatele lui dimineața, în baie, în fața oglinzii, cu obrazul lipit de spatele său ud, în timp ce se pregătea să plece la muncă. Voiam să-i simt picioarele căutându-le pe ale mele, în miez de noapte. Voiam să fiu prima pe care o suna, să fiu locul unde se odihnea după haosul lumii, după ritmul aspru, constant, al vieții sale. Voiam să fiu *aceea* pentru el. Voiam să fiu mai mult de nouăzeci de zile. Voiam totul.

— Bună dimineața!

M-am întors și l-am văzut pe Hugo îndreptându-se spre mine. Era îmbrăcat în hainele de jogging și avea două cafele

în mâini. A sorbit dintr-una, apoi le-a așezat pe amândouă pe măsuță și m-a îmbrățișat. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Era umed de la efort și mirosea ca tot ceea ce ne înconjura – a transpirație și a pământ.

Am ridicat mâna și mi-am trecut-o prin părul lui. M-a privit în ochi.

— Hei, a zis el. Cum ai dormit?

N-am putut decât să clatin din cap. I-am pus mâinile pe obraji și apoi l-am sărutat, ridicându-mă pe vârfuri.

Gura lui avea gust de cafea și l-am tras în jos, dorindu-l mai aproape de mine.

Mâinile lui Hugo au găsit cordonul halatului meu, apoi l-au desfăcut, lăsându-l să mă dezvăluie cu totul. Când degetele reci lui mi-au atins trupul am tresărit, dar într-o fracțiune de secundă pielea mea s-a adaptat. Degetele lui au început să se miște în sus și-n jos pe abdomenul meu.

L-am tras înăuntru.

Ne-am repezit unul la celălalt. Hainele, încălțările de alergare, la fel și halatul. M-am culcat pe pat, iar el s-a aplecat asupra mea, respirând greu.

— Ești atât de sexy! a zis el.

Vorbea sacadat.

— *Atât. De. Sexy.* Spune-mi ce vrei!

Vocea îi era guturală, încețoșată, precum dimineața ce ne înconjura.

— Te vreau pe tine.

S-a aplecat, apăsându-și buzele pe ale mele. Și-a lipit trupul de al meu. I-am simțit greutatea – importanța – toată înălțimea de un metru optzeci și cinci.

— Sunt chiar aici, a zis el.

Și atunci m-a pătruns. Am închis ochii, apoi i-am deschis și l-am văzut cum mă privește. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare, umerii lui se mișcau în tandem,

apropiindu-se de mine. Mi-am ridicat mâinile și l-am apucat de bicepși.

M-au copleșit brusc două sentimente contradictorii. Dorința de-a rămâne așa pentru totdeauna, să nu mă mai desprind, să-mi petrec întreaga viață în starea aceea de extaz intim. Și alta, să experimentez acea ușurare. Plăcerea siguranței, aceea de a ști că ceea ce avea să urmeze s-a și întâmplat.

Am simțit cum se aprinde focul acela în mine. A început în pântec și s-a răspândit apoi în membre, în degetele de la mâini și de la picioare, până când am fost înghițită de flăcări.

— Hugo, am zis.

În loc de răspuns s-a mișcat sub mine, peste mine, în mine. Peste tot, în același timp.

— Spune-mi, mi-a șoptit el la ureche. *Spune-mi, spune-mi, spune-mi!*

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Scuze, zice Jake. A sărit siguranța de la lumina din hol.

Simt cum Jake mă apucă de mână în timp ce mergem pe întuneric, trecem de ușa din față, apoi se aude un clic și se face lumină.

Apartamentul lui e același ca acum două seri – doar puțin mai ordonat – pătura de pe canapea e așternută frumos, nu i se văd colțurile, pe masă nu sunt pahare uitate.

— Să-ți aduc ceva de băut? mă întreabă Jake.

— Doar apă, zic.

— Imediat.

Dispare în bucătărie, iar eu mă așez pe canapea. Noaptea e cețoasă, iar întunericul de afară pare învăluitor, greu. Poate doar pentru că am încetat, în sfârșit, să mă mai mișc.

Jake îmi dă un pahar și se așază alături de mine.

— E de la robinet, zice el. Mi s-a stricat filtrul.

— N-am încredere în filtre, îi spun. Sunt o înșelătorie.

Mijește ochii.

— Probabil că ai dreptate.

Iau o gură de apă și pun paharul pe măsuță. Jake își pune o mână pe genunchiul meu, apoi își trece degetele printre ale mele. Simt căldura mâinii lui. Și mai simt ceva – o altă forță care se strecoară între noi. Speranța, poate. Siguranța că ceea ce se întâmplă acum contează într-un fel cum n-a mai contat vreodată înainte. Toate lucrurile pe care eu le știu, dar el, nu.

— Jake, zic.

— Mda.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Se dă în spate până mă poate privi în ochi, dar nu-mi lasă mâna. Îi simt degetele pe ale mele.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu nu sunt… zic eu. Nu prea sunt ca alte femei.

Jake izbucnește în râs.

— Sunt foarte conștient de asta, zice el. Și îmi place foarte mult!

Clatin din cap.

— Treaba e că…

Inspir adânc, gândindu-mă ce să zic. Cum să-i spun că știu ceva care îi va schimba irevocabil viața? Cum să-i împărtășesc ceva atât de greu de crezut?

— E-n regulă, zice Jake. Nu trebuie să faci nimic de care nu ești pregătită încă.

Și-atunci, simt ceva ca un vârtej în stomac. Iminența atracției mele față de el. Se dezvăluie brusc, ca un duh într-un nor de fum. Puf!

— Nu, zic. Vreau s-o fac!

Jake își pune o mână pe obrazul meu, apoi ne sărutăm. În câteva secunde, sunt deasupra lui, cu genunchii de-o parte și de alta a bazinului său, cu gura pe gâtul lui, cu mâinile în părul lui, pe umerii lui, agățându-mă de tot ce pot atinge.

Mâinile lui îmi coboară pe spate, până la talie. Gurile noastre se luptă – ca și cum am încerca să găsim ceva unul în celălalt, vreo cheie ascunsă sub dinți și gingii și oase. Se trage mai sus, mâinile lui îmi cuprind umerii, apoi îmi sărută urechea.

— Vrei să mergem în dormitor? întreabă el.

Are vocea răgușită, dar i se frânge la sfârșit, devenind amuzantă.

— Da, zic eu.

Se ridică și mă ia de mână, apoi mă conduce. Inspir și expir rar, în timp ce pășim. N-am mai fost în dormitorul lui

până acum. Pereți albi și cuvertură albastră. Pe noptieră și pe măsuța de toaletă sunt câteva fotografii înrămate. El e în spatele meu, ținându-mă de talie. Iau o fotografie.

— Cine e? întreb.

E un copilaș, o fetiță, toată numai bucle, zâmbind în timp ce se agață de un cățeluș.

— Maya, zice el.

Își apropie buzele de lobul urechii mele.

— Îți spun mai încolo.

— Puștoaica surorii tale?

Jake se oprește și oftează.

— Da. E o dulce.

— Într-adevăr!

— O iubesc mult! zice el. Sincer, nu-mi vine să cred ce repede crește! O nebunie! Ca un miracol sau ceva de genul acesta.

Nu există nimic fals în Jake. E atât de pur – chiar simte tot ce spune.

Îmi șoptește la ureche:

— Îți dorești copii?

Nu prea m-am gândit la copii. Habar n-am cum s-ar potrivi în ecuație. Însă acesta nu pare a fi răspunsul corect aici. Nici măcar nu sunt sigură că-i așa. E ceva la Jake care mă face să-mi doresc să fiu sinceră. Poate adevărul este că nu prea știu ce vreau. Poate mă schimb.

— În seara asta nu, zic eu.

Zâmbește și mă mângâie pe spate. Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și suntem iar înlănțuiți. Ne aruncăm pe pat, iar Jake bâjbâie să dea pernele laoparte.

— Să-mi explice cineva rostul pernelor decorative! zice el.

— Nimeni nu știe, dar toată lumea le are.

— Ar trebui să începem să ne întrebăm ce rost au.

Ia una din mătase cu dungi albastre și maro și o aruncă dramatic la picioarele patului, apoi se întoarce spre mine.

— Scuze! zice el. Unde rămăsesem?

Mă ridic și sting lumina. Apoi mă întind iar deasupra lui, în întuneric. Îmi plimb degetele pe pieptul lui și îl trag de gulerul cămășii.

— Aici, spun.

Îmi trece mâna prin păr și mă trage spre buzele lui. Sărută incredibil. Delicat, iscoditor și tot mai intens. Ca murmurul liniștit al unor valuri. Brusc, simt că suntem pe cale să fim trași în adâncuri. Hainele zboară rapid de pe noi.

Apoi, el se întinde gol deasupra mea. E liniște în încăpere. Îmi aud respirația.

Jake ia un prezervativ din noptieră, apoi se întoarce, mă sărută pe gât, pipăindu-mi abdomenul.

— Ești bine? mă întreabă.

Freamăt sub el, drept răspuns.

Nu cred că sexul înseamnă altceva decât ceea ce vrei tu să însemne. Nu indică seriozitatea unei relații, nu e un barometru pentru intensitatea sentimentelor și are prea puțin de-a face cu dragostea; cel puțin n-are vreo legătură de cauzalitate. Dar întinsă aici, sub Jake, mă întreb dacă sexul ar putea exprima altceva – un anumit nivel de tandrețe. Dacă am putea să evaluăm nu intensitatea sentimentelor cuiva, ci măsura în care îi pasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

— Deci, cum a fost?

Eu și Hugo luăm micul-dejun la Toast, un bistrou la modă de pe Third Street, în West Hollywood pe care Hugo îl adoră, iar eu îl găsesc plăcut.

— De unde ți-ai dat seama?

Hugo pufnește în râs.

— Chiar vrei să-ți răspund?

Îmi scot ochelarii de soare și mă uit lung la el.

— Asta pentru că, la un moment dat, am făcut sex?

Hugo zâmbește. Ridiă ceașca cu cafea.

— Îți povestesc despre tot ce se petrece în viața mea, așa că aș vrea să te simți și tu liberă să ai aceleași privilegii.

— Cât ești de generos!

— Știu, zice el. Și am de gând să-ți plătesc și micul-dejun.

Mai beau o gură de cafea. Hugo se uită la mine gânditor.

— Serios acum, Daph. Care-i treaba?

Treaba e că mi-am petrecut noaptea cu Jake; m-a trezit cu cafea și m-a întrebat imediat dacă ne putem vedea și seara următoare. Treaba e că-mi trimite mesaje toată ziua, întrebându-mă ce fac și trimițându-mi postări amuzante sau glume. Treaba e că s-ar putea să fie cel mai grozav om cu care am ieșit.

— Îmi place de el, zic. Chiar îmi place de el. E grijuliu și sincer. N-am mai întâlnit pe nimeni care să spună pur și simplu ce gândește.

Hugo își trece mâna pe sub bărbie.

— Mda. Admirabil.

— De fapt, chiar e un cuvânt bun pentru a-l descrie.

— Așadar, ai parte de sex admirabil.

Izbucnesc în râs.

— Poate ar fi mai bine să-i zicem sex grijuliu.

Hugo cade pe gânduri.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, zic eu. Și tu ai fost grijuliu. E doar altfel.

Hugo clatină din cap.

— Nu. Mă întreb doar dacă m-ai văzut vreodată cu adevărat ca pe cineva cu care ai putea fi.

Simt cum mi se încordează umerii. Îmi mișc capul dintr-o parte în alta.

— Ce vrei să spui?

Hugo își duce iar mâna la bărbie și își masează pielea. Nu se uită la mine.

— Ceea ce vreau să știu e dacă a existat vreodată un moment în care te-ai gândit, știu și eu, că ar fi putut dura mai mult de trei luni.

N-am mai vorbit niciodată despre asta. Ce-a fost a fost. Am devenit prieteni. Relația noastră se bazează pe a trece cu grijă peste trecut și a rămâne ancorați în prezent.

— Hugo, zic eu. Știi deja. Pe biletul nostru scria *trei luni*.

— Așa e, zice el. Desigur.

Însă tonul lui pare brusc amar, chiar furios pe alocuri.

— Dar tu ce faci? Te-ai despărțit de Natalie sau ce?

— Nu, zice el. Nu, vreau să spun, nu știu. N-avem cum să ne despărțim… Nu suntem împreună.

— Bun, zic eu. Atunci cum sunteți?

Își întoarce privirea drept la mine.

— Mă gândesc la noi doi, zice el. Uneori. Știu că n-ar trebui să-ți spun, dar uite c-o fac.

Inspir prelung. Simt cum îmi transpiră spatele. E o zi fierbinte și se pare că aici nu există aer condiționat. Tricoul

se lipește de mine ca o folie de plastic.

— Ba nu te gândești, zic eu. Nu cu adevărat. Doar ai impresia, pentru că am pe cineva și vorbim despre asta acum.

— Nu vorbi așa, zice el. Nu-mi place deloc să fiu clișeic.

— E adevărat. Hugo, ne-am despărțit acum cinci ani. Nu ți-ai dorit niciodată ca lucrurile să stea altfel.

Clatină din cap.

— De unde știi?

Mă gândesc la cum am devenit prieteni după ce ne-am despărțit. Cum m-am simțit perfect – ca și cum destinul îl voia în viața mea. Îmi plăcea că nu trebuia să-l pierd, așa cum se întâmplase cu toți ceilalți. Sincer, nu cred c-aș fi suportat așa ceva.

Ne-am întâlnit la o cafea, la o lună după despărțire, apoi am dat peste el la o coadă, la Erewhon, trei săptămâni mai târziu. Hugo a sugerat să luăm masa de prânz, apoi, pur și simplu am început să ne petrecem timpul împreună.

Un prânz s-a transformat în cinci ani. Cinci ani de beții și de mahmureli, de iubite și iubiți, petreceri aniversare și de revelioane. Au fost momente în care m-am gândit la asta, cu siguranță. Însă momentul meu cu Hugo trecuse. Nu exista cale de întoarcere.

— Hugo, ce Dumnezeu?

Clatină din cap și ridică paharul cu apă.

— Ai dreptate. Poate sunt mai implicat în treaba cu Natalie decât cred eu.

Simt ceva ascuțit în stomac, apoi o scădere de presiune. Dezamăgire și ușurare deopotrivă. Pentru că Hugo nu-mi simte lipsa, trece doar printr-o criză de identitate, iar eu sunt, în acest moment, aproape ca un terapeut pentru el.

— Ascultă, zic eu. Poate vrei o relație.

Hugo izbucnește în râs.

— Ha! Corect! Casă, dulce casă!

— Vorbesc serios! Când ți s-a întâmplat ultima oară să fii monogam?

Îmi aruncă o privire, iar eu înghit în sec, pentru că, desigur, s-a întâmplat cu cinci ani în urmă.

— Așadar, i-ai spus? mă întreabă Hugo.

Arunc o privire în jos, în farfurie – o chiflă pe jumătate mâncată, cu cremă de brânză și ceapă verde, roșii și capere – apoi mă uit iar la el.

— Nu, zic.

Hugo dă din cap.

— Atunci, presupun că încă am ceva special.

Ridic din sprâncene, iar el se uită în ochii mei. Nu pare victorios. Simt chiar o oarecare tristețe în vorbele pe care le rostește apoi:

— Am rămas tot singurul care îți știe secretul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Trec trei luni, apoi încă două. Eu și Jake încă ne vedem. Relația noastră progresează încet, dar firesc – precum un drum liber, fără trafic. Pur și simplu mergem înainte.

Încep să-mi petrec în mod regulat nopți, apoi weekenduri întregi în apartamentul lui – cutii cu pizza și filme vechi închiriate. Îl aduc pe Murphy. El și Saber se înțeleg bine, ca niște colegi de cameră care s-au întâlnit pe Craiglist. Nu fac eforturi să interacționeze, dar nu par să aibă nicio problemă unul cu celălalt.

Jake îmi cumpără o periuță de dinți electrică. Tot tacâmul – cu suport și cablu.

Iar apoi, spre sfârșitul iernii, mă întreabă dacă n-aș vrea să mă mut la el.

Stă pe canapea, iar eu pe jos, cu o cutie de sushi SUGARFISH pe măsuța din fața noastră – rulouri de ton și castravete și *sashimi* de somon – când o spune, pur și simplu.

— Vrei să locuiești aici?

Iau un rulou cu bețișoarele.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun: ce-ar fi să te muți cu mine și asta să fie și casa ta?

Înmoaie o bucățică de somon în sosul de soia.

— Ai putea face economie la hârtia igienică și la mere. Eu cumpăr multe mere, continuă el.

Îmi pun bețișoarele jos și mă uit la el. Surâde larg, prostește.

— Vorbești serios?

— Da, zice el. M-am gândit mult la asta în ultima vreme. Ești mai mereu aici și cred că ne place să fim împreună.

Se uită la mine.

— Ne place, nu? Apartamentul e destul de mare pentru noi doi și pentru Murphy și Saber.

Așa e – în ultimele șase săptămâni mi-am petrecut mai mult timp în Wilshire Corridor decât în West Hollywood. M-am împrietenit cu vecinii lui Jake, mai ales cu doamna Madden. Îmi pregătește fursecuri cu migdale pentru Șabat. În fiecare vineri, îmi lasă o cutie la ușa lui Jake.

— Bineînțeles! zic eu. Îmi place foarte mult aici!

Dar îmi place și la mine acasă. E ciudată și probabil mucegăită. În podeaua bucătăriei au apărut crăpături, iar vopseaua din debara se cojește. Dar e casa mea de șapte ani. Îi știu toate cotloanele, cum se îndoaie podeaua în dormitor, lângă comodă, cum se desprind mereu plăcile de faianță de la baie și trebuie puse la loc, precum piesele unui puzzle. Habar n-am dacă sunt pregătită să renunț la ea.

— Asta înseamnă da?

— E un pas mare.

Jake dă alene din cap.

— Știu. Dar nu mă sperie. Mi se pare firesc.

Mă întorc la sushiul nostru. În ultimele cinci luni am ajuns să ne cunoaștem toate fețele – am traversat zone cum n-am făcut-o cu nimeni până acum. Jake mi-a cunoscut familia și m-a văzut când mi-e foame, iar acum știe că trebuie să-mi vopsesc părul la trei săptămâni, din cauză că am început să încărunțesc devreme. Însă nu știe despre ceea ce tot încerc să-i spun. Nu știe despre bilețele, despre semnificația lor.

Îi simt mâinile pe umerii mei. Începe să mi-i maseze și curând tensiunea din corp mi se risipește. Așa mă simt

întotdeauna în prezența lui – am o stare de calm și de bine.

— Prea mult dintr-odată, știu, spune el. Mai ales pentru cineva care are fobie de angajamente.

Simt nuanța jucăușă din tonul lui, chicotitul ușor, atât de caracteristic lui Jake.

— Nu mai am.

El surâde. Îmi cuprinde umărul.

— Nu-ți cer decât să te gândești la asta.

Mă întorc să-l privesc în față, iar el se apleacă și mă sărută. Are gust de ghimbir murat și de bere. Adorabil.

— Bine, zic eu. O să mă gândesc.

— Ar fi frumos, zice el. Am putea sta până târziu și-am mânca tone de dulciuri.

— N-avem doisprezece ani.

Își drege glasul.

— Nu? Păi, asta explică sexul.

Îmi atinge coastele cu ambele mâini. Eu mă retrag râzând.

— Ar fi pur și simplu frumos, zice el.

Mă ia în brațe, acum cu blândețe. Și lui Murphy îi place aici.

— Lui Murphy îi e frică de înălțime, zic. El nu s-a hotărât încă.

— Ne descurcăm noi cumva. O să proiectez un parc de câini pe un ecran.

Se oprește o clipă.

— Te vreau aici.

Îl sărut.

— Și eu vreau să fiu aici.

Mă gândesc la toată intimitatea aceea, la imposibilitatea de-a avea secrete. Cum să ascunzi totul în șaptezeci și cinci de metri pătrați?

— N-ai cum, zice Kendra în seara următoare, când îi spun.

Suntem în bucătăria Irinei. Kendra stă cocoțată pe un scaun de bar, descântând un ceai de mentă de la Starbucks, iar eu mă uit prin corespondența Irinei.

— Îmi place apartamentul meu, știi bine.

Kendra ridică din umeri.

— Schimbarea e singura constantă din viață, iubito! Doamne-ajută! Ai avut parte de cinci ani nemaipomeniți acolo.

— Șapte.

— Și mai bine. Jake e un tip extraordinar, te iubește și vrea să-și petreacă viața alături de tine. Și cred că și tu simți la fel. Lucrurile ar putea fi mult mai rele.

— Știu. Evident. Dar nu e prea repede? Nu ne întâlnim nici măcar de jumătate de an.

— Când e ce trebuie, știi imediat, zice Kendra. Eu și Joel ne-am căsătorit după șase săptămâni.

— A fost o situație deosebită.

— Mda, doar că nu mi-au trebuit decât patru zile să trec de la a detesta ideea de căsătorie, la a nu mai putea să-mi concep viața fără el.

— Nu știu ce să zic. Mie-mi place ideea de căsătorie.

Mă gândesc la Jake – la sentimentul de siguranță și de calm pe care îl am în prezența lui. Însă mi-am petrecut viața știind că totul are un sfârșit. Că nimic nu durează pentru totdeauna. E greu începi să gândești opusul.

Kendra își ia paharul și bea o gură.

— Tu nu ești eu, zice. Știi, iubirea nu înseamnă un singur lucru. Iubirea e doar lucrul de care ai tu nevoie. În cazul meu, a fost o schimbare instantă. La tine e altceva.

Arunc niște reclame la gunoi.

— Ce romantic.

Kendra își dă ochii peste cap.

— Mai lasă-mă! zice ea. Ce vrei? Să te joci la nesfârșit de-a șoarecele și pisica cu cineva ca Hugo?

Imediat ce scoate cuvintele alea pe gură, mă întristez. În ultima vreme, eu și Hugo ne-am văzut foarte de rar. El a fost mai mult plecat, mereu la sfârșit de săptămână, iar eu mi-am petrecut majoritatea serilor în Wilshire Corridor. Sâmbăta trecută am comandat cu Jake pizza de la Pizzana, ne-am uitat la un fel de imitație a emisiunii *Burlăcița* și am adormit înainte de 22:00.

Relația noastră are o căldură, o tihnă pe care n-am simțit-o, n-am cunoscut-o niciodată până acum. Însă uneori mă tem că asta mă face să pălesc – că tot ce e mai strălucitor și mai luminos în mine se stinge în acest cocon. Că-mi va pieri scânteia pe care o aveam cândva – că mi se tocesc toate muchiile în această intimitate.

— Evident că nu! zic eu.

— Despre ce vorbiți?

Irina apare în bucătărie, cu o cască Bluetooth într-o ureche și cu telefonul la cealaltă. Poartă pantaloni de piele și o helancă neagră, deși e neobișnuit de cald pentru luna februarie.

— Cu noi vorbești? o întreabă Kendra cu glas scăzut.

— Bineînțeles! sare Irina.

Se uită la Kendra.

— Vii prea des aici. N-ai o slujbă nouă?

— Ba da; doar că mi-e dor de tine, zice Kendra.

Zâmbește, iar Irina o bate ușor pe spate.

— Oricum, acum lucrăm de acasă jumătate din timp.

— Da, zice Irina pe un ton impasibil. Pare că ești tare ocupată.

— Discutam despre faptul că Jake i-a cerut lui Daphne să se mute cu el.

Irina se răsucește pe călcâie, să se uite la mine.

— Glumești!

— Oh, vai, mulțumesc! Mă simt atât de prețuită aici!

Irina îmi aruncă o privire.

— Nu asta am vrut să spun, știi bine! Nu mai lua totul în serios!

— E prea curând, zic. Mutatul împreună e un pas mare.

— Unul uriaș, zice ea. Asigură-te că simți același lucru în legătură cu produsele de curățenie non-toxice și cu diferitele metode prin care poți scăpa de vevericțe!

— Tipic! spune Kendra.

— Mă îngrijorează mai mult genul ăsta de acces, zic eu.

Irina se uită la mine.

— Al lui la tine sau al tău la el?

— Sunt lucruri pe care el nu le știe.

— Cum ar fi? zice Kendra. Că uneori nu reciclezi? Cui îi pasă?

Irina se apropie de mine și îmi atinge brațul. Rareori e așa afectuoasă, dar atunci când e, știu că o face din suflet.

— Să faci așa cum te simți tu bine, iubito! Iar dacă te muți cu el și nu-ți place, n-ai decât să pleci. Poți oricând să schimbi situația. Apoi s-o schimbi iar. Și iar. Miza nu trebuie să fie atât de mare.

— Nu așa zice și Tony Robbins? întreabă Kendra. Dacă un lucru nu funcționează, schimbă-l! Schimbă-l până când funcționează?

— E vorba lui Penelope, zice ea oarecum plictisită. Așa că, sincer, poate.

— Nu prea înțeleg ce te oprește, zice Kendra.

Apoi mijește ochii la mine.

— Sau poate înțeleg.

— N-am mai locuit niciodată cu vreun tip.

— Dar e vorba de Jake, zice Kendra. El e cel mai bun!

Zâmbesc.

— Așa e!

— Deci, problema s-a rezolvat!

Ajung acasă la mine puțin după ora 21:00. Îmi arunc puloverul pe canapea și merg tiptil spre dormitor. Mă așez

direct pe podea și bag mâna sub pat. Degetele mele o găsesc repede. Nu e mare, poate șaizeci pe șaizeci de centimetri – o cutie. Cutia mea. Plină cu hârtii. În care se află vederi și rămășe din prăjituri și colțul mototolit al unui ziar.

Peter, cinci săptămâni.

Josh, șase luni.

Stuart, o noapte.

Ele îmi împart viața în perioade de timp. Zile, săptămâni, luni, ani. Iau ultimul bilet din geantă, cel pe care l-am purtat mereu cu mine de când l-am cunoscut pe Jake, acum cinci luni.

Îl pun în cutie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Tae, doi ani și două luni

Eu și Tae ne-am cunoscut în anul întâi, la facultate, pe o barcă, în mijlocul Oceanului Pacific. Ne-am înscris amândoi la chestia aia cu orientarea pe mare, unde navigai spre insula Catalina, de pe Coasta Californiei de Sud, și-ți petreceai ziua acolo. Era parte a unui curs obligatoriu de biologie marină, în care evident că nu mă specializam, dar părea o scuză bună pentru a ieși din campus.

Tae n-a fost impresionat. El urma să devină medic, se îndrepta spre Facultatea de Medicină de la Stanford și nu avea timp de pierdut pe ocean.

Când l-am întâlnit prima oară, se certa cu asistenta universitară la bord.

— Credeam că e vorba de scufundări, ca să învățăm biologie. Vrei să spui că navigăm spre Catalina pentru *recreere?*

A rostit cuvântul ca și cum ar fi fost ceva murdar.

Asistenta, pe nume Kensington – îmi amintesc, pentru că toată lumea îi zicea Kenny, ca personajului din *South Park* – i-a spus lui Tae că excursia avea caracter educațional și era necesară pentru promovarea cursului premergător celui de biologie pe care îl urma el.

Tae bombănea îmbrăcat cu o vestă de salvare.

Pe barcă erau vreo doisprezece studenți, toți la bord. În vreme ce se adunau înăuntru și în spate, ca să pună în limonadă vodcă ascunsă în ghiozdane, eu m-am așezat în față. Mi-era întotdeauna rău pe bărci – un lucru pe care îl uitasem.

Tae s-a apropiat cu un prosop în mână.

— E liber lângă tine?

Am făcut un gest alături de mine; el a întins prosopul și s-a așezat.

— Ciupește-ți punctul dintre degetul mare și arătător, mi-a spus fără să mă privească.

— Poftim?

— Aici, a zis el.

Mi-a luat mâna într-a lui și a apăsat. Am simțit o senzație de durere ascuțită, ca un spasm, apoi tensiunea din abdomen s-a mai domolit.

— Chiar funcționează.

— Într-adevăr, a zis el ținându-mă încă de mână.

A continuat să mă apese cu degetul mare, mai mult sau mai puțin, până am ajuns pe insulă.

Tae era o persoană directă. Crescuse într-o casă cu părinți imigranți, amândoi doctori. Nu avea timp de ipoteze sau de frivolități. Iubea știința – aspectele reci, dure ale vieții. Îl pasiona mediul – mă încuraja să reciclez, refuza să ia cafea la pachet dacă nu avea la el cana lui de oțel inoxidabil. Am tras linie când m-a pus să fac compost la mine în apartament – sau colega mea de cameră a fost cea care a pus punct.

— Nu suntem la țară, a zis ea atunci când Tae a adus un coș de plastic și a aruncat în el o coajă de banană.

Era și isteț. Natura lui exigentă i se reflecta în gânduri. Și era amețitor de frumos – înalt, subțire, cu musculatură echilibrată și un chip atât de simetric, încât glumeam cu el, spunându-i că fusese conceput în eprubetă. Perfecțiunea lui fizică ar fi fost enervantă dacă n-ar fi fost compensată de

severitatea, umorul și de modul lui frumos și dogmatic de a privi lumea.

După excursia pe insula Catalina, am început să ne întâlnim, ca prieteni, la biblioteca Facultății de Medicină. Tae locuia într-un cămin studențesc dărăpănat care se afla la doar o aruncătură de băț de școală. Dacă voiam să dau de Tae, știam unde să-l caut. Era fie la bibliotecă, fie în laborator. Iar dacă nu era în niciunul dintre aceste locuri, era acasă și dormea.

Îmi plăcea școala – îmi plăcea cum era structurată; mă dezvoltam într-un ritm previzibil. Energic. Îmi plăcea și că îmi puteam planifica orele numai după 11:00.

Medicina avea cele mai bune săli de lectură – biblioteca era mereu aglomerată și prea zgomotoasă, în ciuda regulamentului. Era prea multă vânzoleală, prea mulți studenți care veneau și plecau mereu. Dar la Medicină, dacă studiai, atunci o făceai *ore întregi*.

S-a întâmplat în weekendul următor, vineri seara. Era perioada de recrutare pentru surorități și fraternități – săptămâna în care toate grupurile din campus își alegeau noii membri pentru anul respectiv. Foarte puțini studenți de la Medicină intrau – pur și simplu, nu aveau timp – și totuși, biblioteca nu era plină.

I-am pus lui Tae o întrebare despre cursul nostru. Nu înțelegeam ingineria genetică.

— La ce se folosește un vector? i-am șoptit eu.

Și-a răsfoit caietul, apoi mi l-a dat. *Vectorul se folosește pentru a transfera materialul genetic în organismul gazdă.*

Am luat notițe și am studiat un grafic la sfârșitul paginii.

Atunci am simțit. Ceva ca un foc trecându-mi prin piept.

Îmi amintesc că Tae s-a întors spre mine, la început supărat, poate pentru că fusese întrerupt de vreo mișcare sau de vreun sunet. Apoi, chipul i s-a schimbat într-o expresie îngrijorată, după care în altceva – ceva ce rar îmi fusese dat

să văd, dacă văzusem vreodată, în ochii cuiva care se uita la mine, cu excepția momentului când căzusem de pe paralele, în clasa a doua. Frică.

Durerea nu dispărea, ci se împrăștia, apoi am început să mă sufoc, ca și cum nu mai puteam nicicum să inspir din nou. Tae a chemat o ambulanță. M-au resuscitat. Au folosit un defibrilator. În trei minute, eram la spital.

Apoi mi s-au făcut o mulțime de analize. La un moment dat, și-au făcut apariția și părinții mei. Mi-am pierdut cunoștința sau am fost adormită, iar când m-am trezit, eram înconjurată de o echipă de medici adunați în salonul meu. Îmi amintesc că mi s-a părut că arăta ca un show de televiziune – amestecul de halate colorate, tata cu cafeaua, mama cu ochelarii ei. Tae, prins oarecum în drama familiei noastre. Nici că se putea o scenă mai bună!

Și-atunci mi-au spus. Lucrul acela pe care acum trebuie să-l împărtășesc. Adevărul pe care l-am tot evitat. Sub patul meu, nu există doar o cutie, ci două. Una îmi măsoară viața în nume și perioade de timp, cealaltă în miligrame.

E vorba de o cutie plină de rețete, cu niște cuvinte complexe, precum *nitroglicerină* și *captopril* mâzgălite sub o siglă de spital; de flacoane de aspirină, medicamente anticolesterol și diuretice, care ajută corpul să scape de sodiu și de apă. Mai sunt acolo recomandări în legătură cu stilul de viață, cu limitarea activității fizice și a cantității de sare; jurnale cu internările în spital și cu proceduri. Am chiar un nume diferit acolo. În cutie, sunt Pacienta.

Adevărul e dur. E complicat. Nu urmează întotdeauna o structură simplă. Nu e întotdeauna convenabil. De aceea, uneori, facem tot ce putem să-l scoatem din poveste cât mai mult timp posibil. Alegem să-l lăsăm să lâncezească prin colțuri, nu-l scoatem la lumină. Dar, în final, ne prinde din urmă. Cu siguranță!

Poți să fugi, dar n-ai cum să te ascunzi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Doctorii folosesc un jargon medical complicat, cuvinte și expresii ce-mi vor lua săptămâni întregi, ca să le înțeleg sau să le pronunț. Mi-au spus că am ceea ce se numește *boală cardiacă congenitală*, despre care am aflat că este un termen general pentru *ceva este grav în neregulă cu inima ta.* E acolo de la naștere, dar nedetectată până acum. Mi-au spus că am avut un stop cardiac brusc. Mi-au spus că nu este un atac de cord – este, de fapt, mult mai grav. Inima mea a încetat să mai bată. E un miracol că am supraviețuit, puțini scapă.

Apoi ajung la subiect – după toate precauțiile și formulările complicate – îmi spun că inima mea cedează.

— *De ce?* întreabă mama.

Merg la alergat, am douăzeci și unu de ani. Am o viață socială activă. Petrec mult și dorm puțin. Cum poate inima mea să cedeze? Sunt abia la început.

Un defect genetic. Nimeni nu știe de ce sau cum s-a întâmplat. Niciunul dintre părinții mei n-au așa ceva, i-au testat.

— O anomalie, zic doctorii. Inexplicabilă.

Din patul meu, cu aparatele bipăind, am izbucnit în râs. Pentru că… bineînțeles! Ce credeam, că s-a întâmplat așa, fără vreun motiv? Credeam, oare, că universul n-o să-mi ceară nimic în schimb?

Am informații pe care tu nu le ai, mă gândeam adesea. Din salonul de spital, aproape că aud universul șoptind: *Și eu la fel!*

Mi-au spus că ar evalua întreaga mea situație ca fiind în stadiul doi. N-au specificat imediat câte stadii există. Starea mea se va înrăutăți, poate chiar rapid, nimeni nu știe când, dar procesul e ireversibil. Dacă ajung la patru (finalul, după am aflat), uneori pacienții au nevoie de un transplant de cord – ceea ce nu era ca o plimbare în parc, m-au avertizat medicii. Pacienții nu sunt mereu incluși pe listă, cu cât ești mai în vârstă sau mai bolnav, cu atât e mai greu; uneori, organismele resping inimile; medicația postoperatorie poate cauza apariția cancerului – problemele aveau să continue.

Mama a început să plângă, tata a părut că nu-și amintește unde a pus cheile.

Cuvintele lor sunau ca o avalanșă – cădeau, pur și simplu, îngropând viața pe care o cunoșteam, pe care credeam c-o știu, poate chiar mi-o planificasem. Activitate limitată, schimbări ale stilului de viață, medicamente, intervenții chirurgicale. Probabil nicio sarcină. Lista celor ce vor face din viața mea ceva diferit de-a celorlalți. Toate modalitățile prin care acum trebuia să-mi țin respirația, să mă pregătesc, să inspir și să inspir și să inspir, doar.

De la douăzeci și unu, la douăzeci și trei de ani, am fost în spital de mai multe ori. Am început un cocktail de medicamente – încercare și eroare și din nou eroare. Au fost proceduri și intervenții chirurgicale. Mi s-a implantat un stimulator cardiac cu defibrilator automat. N-am mai jucat fotbal.

Tae a stat cu mine tot timpul – până când am găsit o oarecare stabilitate, o combinație de miligrame și de aparate care funcționau în cazul meu și funcționează și acum. Nu ne-am despărțit din cauza insuficienței mele cardiace sau pentru că trebuia să-mi termin școala de acasă sau pentru că

Tae era la Medicină în San Francisco. Nu, ne-am despărțit din cauza serviciului de telefonie mobilă de rahat.

Când eram în spital, Tae venea și învăța. Era îngrijorat pentru mine, însă cred și că îi plăcea să fie în tranșee, ca să mă exprim așa. În vreme ce alți studenți citeau povești ca a mea prin manuale, Tae era în spital, ajungând să cunoască doctori de primă mână. Citea rezultatele analizelor mele, participa la ședințele echipei medicale. Eram material didactic viu.

— Nu m-ai sunat, a zis el.

Era într-o vineri. Eram acasă de trei săptămâni. Eram la mine în dormitor, iar Tae își petrecea weekendul cu mine. Îmi amintesc că părea aproape normal. Doar un cuplu de copii de douăzeci și ceva de ani, încercând să-și dea seama cum își vor petrece ziua de sâmbătă. Acasă la părinții ei, dar totuși!

Aceste câteva ultime luni fuseseră mai bune. Chiar mă gândeam să fac un stagiu peste vară – încercând să salvez ceea ce mai rămăsese din viața mea postuniversitară, doi ani mai târziu. În timp ce prietenii mei se îndreptaseră spre slujbe proaste de începători, urcaseră pe scara corporatistă sau făceau masterate sau călătoreau prin lume, eu rămăsesem blocată într-o buclă temporală care mă readusese direct în copilărie – dar fără joacă și tot felul de reguli. Într-o perioadă când ar fi trebuit să mă bucur de atât de multă independență – *felicitări, dragi absolvenți* – eram acum mai dependentă de părinții mei decât fusesem când aveam cinci ani. După operație, mama mă hrănea și adesea îmi făcea baie, tata îmi făcea cumpărăturile – la farmacie, la Macy pentru o pernă pentru gât, pentru înlocuirea bateriilor, înghețată. Mă înveleau seara, uneori, tata chiar îmi citea.

Se petrecuseră atâtea în ultimii doi ani, încât uitasem că sfârșitul nostru se apropia, al lui Tae și al meu. Era momentul ca universul să ia ce era al lui.

— Te-am sunat, i-am spus. A fost foarte bine. Eisner a zis că nu vrea nici măcar să mă vadă până luna viitoare.

Tae îmi ceruse să-l sun din spital, ca de obicei.

— Nu mi-a sunat telefonul.

— Conexiunea mea e proastă acolo, i-am spus. Știi foarte bine.

Era adevărat. Era adevărat, cu excepția faptului că avea dreptate: nu-l sunasem. Nu voiam să mă simt rău în weekendul acela. Voiam să am douăzeci și trei de ani. Voiam să-l întreb pe iubitul meu dacă voia ciuperci pe pizza, nu cum i se părea electrocardiograma mea.

— Dar Wi-Fi-ul? m-a întrebat el.

M-am ridicat în capul oaselor. Mă simțeam bine. Purtam jeanși.

— Ce-i cu tine în seara asta?

De la primul nostru sărut – exact în săptămâna de după diagnosticul meu, Tae devenise o parte intrinsecă, complexă din această nouă poveste în desfășurare – mă bazam pe el în moduri care erau, evident, nedrepte. Mă consolase în timp ce plângeam pe podeaua băii, mă ținuse de mână înainte de intervenție, dormea pe scaunele de spital, își întorcea respectuos privirea când mi se puneau catetere și perfuzii. Îi lua pe părinții mei cu ochi obosiți de la intrarea de la urgențe la ora 2:00. Era prezent.

Totuși, în ultimele două luni începusem să stau pe propriile mele picioare. Medicamentele își făceau efectul. Lucrurile se stabilizau. Mă simțeam bine sau, cel puțin atât cât îmi aminteam eu despre a te simți bine. Pierdusem doi ani din viață și eram gata să revin în lume.

Știam că nu aveam să revin vreodată la normal. Știam că, la un moment dat, inima mea avea să cedeze din nou. Știam că vor fi momente de cotitură, dacă aveam norocul să le supraviețuiesc. Știam că aveam să fiu mereu priponită de ceva – un aparat, un spital, un scaner, o mașinărie. Știam că

nu exista ieșire. Însă îmi doream ca treaba asta cu inima mea să se petreacă în cealaltă încăpere. Nu să doarmă în același pat cu mine.

— Mi-am făcut griji pentru tine, a zis Tae. Nu poți să nu mă suni pur și simplu, dă-o-n mă-sa de treabă!

— Sunt bine, i-am spus. Înțelege! Sunt mai bine.

— Nu ești *mai* bine, a zis el. N-ai cum să te faci bine!

Țipa de-a dreptul.

M-am uitat la el fără să-mi cred ochilor.

— Ăsta nu-i un lucru pe care să mi-l spui.

— Nu, nu e, e adevărul!

— Nu *mai* e adevărul.

— Daphne, trebuie să fii rezonabilă. Știm amândoi asta. Eu o știu.

M-am ridicat și m-am îndepărtat de el câțiva pași, apoi mi-am încrucișat barațele la piept. Simțeam cum îmi pulsează furia prin vene. Mă simțeam furioasă, sălbatică. Mă simțeam puternică.

— Nu sunt nenorocita ta de pacientă! Sunt iubita ta, am zis eu.

Tae a mijit ochii la mine. Scăpărau. Sincer, am crezut că s-ar putea să dea cu pumnul în perete, atât de furios părea. Apoi a început să plângă. Nu-l mai văzusem clacând. Nici cât am stat în spital, nici la cafenea, nici după orele de vizită, când asistentele care îl lăsau să se furișeze înăuntru și îi spuneau, într-un final, că era momentul să plece. Și-a acoperit fața cu mâna. Stătea în pragul dormitorului meu din copilărie, luminat din spate de soarele după-amiezii.

— La naiba! a zis el.

Nu făceam decât să stau acolo, cu furia și tristețea năpădindu-mă în valuri.

— Daphne, a zis el.

Vocea i se liniștise.

— Nu vreau să-ți fie rău. Însă nu mai știu, pur și simplu, cum să te ajut. Nu sunt sigur că pot s-o fac. Tu vrei să fii liberă, iar eu nu vreau decât să fiu cu tine. Să mă îngrijorez. Nu știu cum să mă comport altfel. Nu sunt în stare să fac dragoste cu tine fără să mă îngrijorez.

Și atunci, mi-am amintit: bilețelul nostru.

Tae, doi ani și două luni.

M-am apropiat de el și l-am îmbrățișat. M-am ridicat pe vârful picioarelor și l-am strâns, agățându-mă de gâtul lui. Fizic, fuseserăm intimi mult mai puțin decât se cuvenea, mi-am zis. Mult mai puțin decât meritam.

— Îți mulțumesc, am zis.

A părut încurcat, apoi n-a mai fost așa; nici n-avea cum! Mă văzuse trecând prin tot ce fusese nevoie. Îmi fusese alături în acea imposibilă desfășurare a evenimentelor, sprijinise zidurile când totul înăuntrul lor se prăbușea, se spărgea, se zdrobea. *Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine* e o expresie atât de tocită...

Erau atâtea pe care nu le știam! Cât va mai dura acea realitate amenințătoare, dacă mai aveam ceva de oferit lumii din afara acestei case. Cum puteam fi cu cineva care nu știa – sau, mai rău, care știa. Însă eram conștientă că timpul lui Tae și-al meu se terminase. Aveam inima zdrobită, dar eram lămurită. Ceea ce ne ținuse împreună fusese boala mea. Și simțeam că eram amândoi conștienți de adevărul ăsta incomod. Mă îndrăgostisem de omul care-mi fusese alături atunci când mi s-a oprit inima. Acum îmi bătea iar, cât de cât, iar noi nu făceam decât să ne reamintim unul altuia de ce era mai rău. Și-așa avea să fie mereu.

— Te iubesc, a zis el.

— Și eu te iubesc.

Când, în sfârșit, am primit un nou bilețel – peste șase luni – l-am simțit ca pe o promisiune. De parcă cineva de la capătul celălalt mă veghea, vedea totul și încă nu mă dădea

laoparte. De fiecare dată când se termina, știam că atunci când vedeam un nume, când vedeam limitarea aceea în zile, săptămâni, luni – urma să mai am timpul acela, că mi se promitea. Că voi trăi. Că mi-era dat să mai trăiesc o vreme.

Am o înțelegere cu universul. Primesc timp cu porția și mi se permite să rămân aici. Mi se permite să-mi păstrez inima atât cât scrie acolo.

Dar acum…

Acum, nu mai știu ce să cred. O foaie albă de hârtie ar trebui să însemne pentru totdeauna, nu? Dar dacă nu înseamnă decât că nu mi-e dat să știu? Dacă înseamnă că s-ar putea întâmpla orice, oricând? Cum să mă descurc cu o enigmă atât de periculoasă?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Am amânat cât am putut de mult, dar suntem aproape în martie și diseară, eu, Hugo și Jake luăm cina împreună. Hugo vine cu cineva – o fată pe nume Claudia, cu care se întâlnește de câteva săptămâni. Cu Natalie s-a terminat cândva în toamnă.

Mergem la hotelul Bel-Air, unul dintre locurile pe care le preferă Hugo. I-am spus deja lui Jake să nu se certe cu Hugo pentru nota de plată – e problema lui; nu va ceda. Iar lui Hugo i-am spus la telefon să încerce să fie un pic mai calm. Să fie relaxat.

— E un tip drăguț, îi spun eu lui Hugo. Și abia așteaptă să te cunoască. Să te comporți normal!

Adevărul e că eu și Hugo nu ne-am mai văzut de-o grămadă de vreme, de când cu masa de la Toast, cu mai bine de cinci luni în urmă deja. Am renunțat încet-încet la ritualul nostru de la sfârșitul săptămânii, iar el a tot fost plecat din oraș. Eu și Jake am petrecut fiecare noapte de sâmbătă la mine acasă în ultimele cinci săptămâni, așa că acum, duminica dimineața ne ducem împreună la piață. Toată floarea-soarelui se vinde până să ajungem noi.

Și totuși mi-e dor de Hugo. Mă întreb dacă nu cumva prietenia noastră se baza pe faptul că eram amândoi, într-o oarecare măsură, singuri. Știu că condiția prieteniei dintre o femeie și un bărbat e ca unul dintre ei să fie într-o relație,

dar în cazul nostru, cred că a funcționat invers. Când eram singuri, ne completam unul pe altul. Acum că Jake îmi ocupă atât de mult din viață, oare unde își mai găsește Hugo locul?

Hotelul Bel-Air e ascuns departe printre dealurile din Los Angeles; e un refugiu spațios, splendid, pentru bogătași și celebrități – sau pentru cei care aveau numărul de telefon personal al lui Denise, managera. Restaurantul e condus de Wolfgang Puck și e, de asemenea, excelent – situat într-o curte, în spatele hotelului – separeuri pe lateral, cel mai frumos bar și ziduri albe, îmbrăcate în iederă. E un paradis retras și elitist, care, ciudat, nu e foarte populat de celebrități. Spre deosebire de Hotelul Beverly Hills, aici nu sunt niciodată paparazzi.

Jake poartă un pulover de cașmir bleumarin și blugi de culoare închisă. Când mă cuibăresc lângă el, îl simt pufos ca un nor. Eu port jeanși negri, o helancă fără mâneci și sandale negre cu toc înalt, pe care, știu și de data aceasta, va trebui să le dau jos până la urmă.

Eu și Jake sosim primii, înaintea lui Hugo și a Claudiei. Mă ia în brațe, iar eu îmi sprijin capul pe el.

— Ai emoții? rostesc eu pe umărul lui.

— De ce? zice el. Ar trebui?

Îmi înclin capul spre el.

— Nu, zic eu. Vreau să spun că aș înțelege dacă ai avea.

— Pentru că Hugo e intimidant?

— Nu. Pentru că Hugo e important pentru mine.

Jake îmi ridică bărbia spre buzele lui. Mă sărută o dată.

— Atunci nu sunt emoționat, ci fericit.

În clipa aceea, apare Hugo de după colț. E singur și vine în fugă. Poartă o cămașă în dungi albastre și negre, curea și pantaloni negri. De cum îl văd, îmi dau seama cât de dor îmi fusese de energia lui.

— Iertați-mă, zice el. Iertați-mă c-am întârziat!

Mă sărută fugar pe obraz. Și îi strânge mâna lui Jake.

— Salut, frate! Mă bucur mult să te cunosc!

Jake zâmbește; e o atmosferă plăcută.

— Și eu mă bucur să te cunosc! Începusem să cred că nu exiști.

— De-abia dacă mai exist zilele astea, zice Hugo. Nu cred c-am mai petrecut trei zile la rând în L.A. de două luni.

— Unde e Claudia? întreb.

Hugo face un gest de lehamite în timp ce se îndreaptă spre pupitrul ospătarilor.

— Nu mai vine. O confuzie legată de personalitatea mea. A decis că nu-i place. Hei, Gabrielle!

Se apleacă și o sărută pe obraz.

— Ne putem duce la șase?

— Desigur!

Gabrielle ia trei meniuri și ne conduce spre un separeu din spate, chiar lângă zid. E ferit – o mică oază.

— Să vă simțiți bine!

Hugo se așază, apoi îl las pe Jake să ocupe un loc, ca să stea el la mijloc. Hugo își smucește gulerul cămășii.

— Ce cald e azi!

Se foiește de colo-colo, ca o pasăre în colivie și nu mă privește deloc în ochi.

— Ești bine?

— Da, zice el.

Se întinde după apa de pe masă și își toarnă puțin.

— Doar că am avut o zi foarte aglomerată.

— Ai dreptate, e foarte cald, zice Jake.

Întinde mâinile și își scoate puloverul peste cap, apoi îmi face cu ochiul. Îmi bate inima. Câtă bunătate în acest om, câtă atenție din partea lui – nu față de Hugo, ci față de mine. Vrea ca seara să meargă bine pentru că i-am spus cât de mult contează pentru mine și se străduiește să se întreacă pe sine în diplomație.

— Așadar, zice Hugo. Daph mi-a spus că lucrezi în Hollywood.

Simt cum mi se strânge stomacul. În primul rând, Hugo tocmai s-a folosit de porecla mea – o etalare inutilă a familiarității dintre noi – și doi, pentru că modul în care rostește *Hollywood* e peiorativ, chiar și alegerea cuvântului sună disprețuitor.

Însă Jake nu clipește.

— Da, sunt destul de norocos. Am un loc de muncă bun și șefi de treabă. În cea mai mare parte, oamenii cu care lucrez nu sunt obsedați de ei înșiși.

Hugo pufnește în râs.

— Ești o excepție!

— Lucrezi în domeniul imobiliar?

— Teoretic da, zice el. De cele mai multe ori, conving oamenii să facă ceea ce nu-și doresc.

Jake zâmbește.

— Ăsta n-ar fi punctul meu forte.

Chelnerița apare din nou. Comandăm de băut. O tequila cu apă minerală pentru Hugo, o bere pentru Jake și un pahar de vin roșu pentru mine. Nu am voie să beau mult. De fapt, n-am voie să beau deloc. Alcoolul poate interfera cu medicația, provoacă inflamații, o groază de motive pentru care orice viciu ar putea fi mortal. Însă din nenumăratele concesii pe care le fac în viață, alcoolul nu e una dintre ele.

— E frumos aici, zice Jake uitându-se în jur.

— N-ai mai fost?

Jake clatină din cap.

— E sanctuarul meu, zice Hugo. Vin aici cel puțin o dată pe săptămână. E scump, dar merită.

Se comportă ca un cretin, dar un cretin agitat. O combinație interesantă la Hugo și nu neapărat una pe care s-o fi văzut înainte. Eu îmi dau seama, Jake își dă seama și până și el își dă seama. Că vrea să îngreuneze lucrurile, de

parcă ar încerca să câștige un skanderbeg invizibil. Coatele pe masă.

Îmi strecor mâna într-a lui Jake, pe sub masă. El reacționează și mi-o strânge ușor.

— Am auzit că vă mutați împreună, zice Hugo.

Jake îmi aruncă o privire.

— Nu mi-a dat încă un răspuns cert.

Hugo își mai toarnă niște apă.

— Nu fi șmecheră, Daph, zice el.

— Nu sunt șmecheră, zic. Sunt doar mai lentă.

— Îți urez succes s-o convingi să renunțe la toate catrafusele ei, zice Hugo.

Jake îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Poate să și le ia pe toate. Le facem loc. Îmi plac toate lucrurile tale ciudate.

Iubirea. Încă nu i-am spus lui Jake – de fapt, nu i-am spus niciunui bărbat, de la Tae. Nu pentru că nu mi-a venit s-o fac – simțeam asta tot timpul. Iubire sau nu, am simțit-o cu Josh la San Francisco, pe când ne plimbam pe Marina Green, la apus. Am simțit-o cu Emil, în cele șase zile pe care mi le-am petrecut aproape exclusiv într-o mansardă din centru. O simt și cu Jake, atunci când îmi pune pasta pe periuța de dinți, dimineața, când se trezește mai devreme decât mine sau când îmi dă telecomanda după cină.

Și mai e și Hugo.

Dar simt întotdeauna că acest cuvânt e în mod intrinsec legat de putere, de parcă aș pierde-o dacă-l rostesc.

Jake mi-a spus că mă iubește acum două luni, în timp ce mâncam la un restaurant mexican de pe Sunset Strip. Eu am mâncat *fajitas* de pui, iar el *tacos* cu pește. Între noi, pe masa de picnic, era un coș cu chipsuri și *guacamole*. Eram pe terasă, cu mașinile trecând în viteză pe lângă noi.

Îi povesteam lui Jake despre munca de la birou din ziua aceea și despre detoxifierea cu cărbune pe care o făcea Irina.

Din câte înțelesesem, implica să consumi cantități mari de cărbune dizolvat în apă și jumătate de castron de vitamine.

— A consultat vreun profesionist licențiat în asta? m-a întrebat el.

— Depinde ce înțelegi prin *profesionist*, i-am răspuns. De asemenea, în ce constă o „licență".

— Ideal ar fi ceva la fel de oficial ca permisul de conducere.

— Oh, am făcut eu. Majoritatea nici n-au așa ceva. Știi tu, amprenta de carbon și toate celelalte.

— Deci cu alte cuvinte, Irina este ecologistă?

Mi-am pus niște *guacamole* cu lingura, în farfurie. Chipsurile conțin sare. Le-am numărat.

— Spun că tu ești în stare să găsești ceva bun în oricine.

Jake și-a pus jos paharul cu sifon. S-a uitat la mine peste masă, fără să scoată o vorbă, atât de lung încât mi-am dat seama ce urma. Simțeam. La fel ca atunci când simți că urmează să plouă.

— Te iubesc, a zis el.

Atât de simplu. Și-a lăsat vorbele să zboare peste masă, într-un vârtej strălucitor, scânteietor.

Îmi zâmbea. Dar nu ca și cum ar fi așteptat vreun răspuns. De fapt, a zâmbit și mai tare odată cu tăcerea mea, de parcă doar actul de a spune era o bucurie, de parcă ținuse totul înăuntrul lui – această izbucnire de scântei – mai mult decât putea suporta.

— Însemni pentru mine mai mult decât aș putea exprima în clipa asta, i-am zis eu.

Pentru că era adevărat. Nu pentru că nu l-aș fi iubit. Ci pentru că erau lucruri pe care trebuia să i le spun înainte de asta.

Pentru că adevărul e că Jake nu știe. Nu știe că sunt bolnavă. Știe doar că am două cicatrici pe piept – o intervenție chirurgicală din copilărie, i-am spus eu, aceeași

minciună pe care le-o spusesem tuturor. Ceva vechi, irelevant acum. Aparatul meu, cândva observabil, devenise invizibil odată cu vârsta. Chiar și cicatricea de la intervenția pentru schimbarea bateriei e ușor de trecut cu vederea. E acoperită de sâni; acum e mai ușor să evit întrebările. Știe că nu alerg – nu suport exercițiile fizice, zic, shoppingul e sesiunea mea de *cardio*. Știe că medicamentele mele – ascunse, luate atent, disciplinat – sunt pentru sănătatea mea mentală. Când trebuie să mă duc la doctori – pentru analize, uneori săptămânal – doar Irina și părinții mei știu.

Ori de câte ori am încercat să-i spun adevărul, am dat înapoi. *E păcat să-i fac una ca asta.* Apoi: *E păcat să mă aibă pe mine – e păcat să se trezească cu tot ce vine odată cu mine.* Jake a pierdut deja pe cineva. Cum să-i spun că, într-o bună zi, mă va pierde și pe mine? În sfârșit am și eu o relație care nu e constrânsă de timp.

— Mor de foame, le spun eu lui Hugo și lui Jake. Hai să comandăm!

— Nu sunt în meniu, dar fac un halibut la grătar și un cotlet excelente! zice Hugo. Jake, tu mănânci carne roșie?

Jake ridică din umeri.

— Sigur că da; nu foarte des.

— Zilele astea sunt pe keto, zice Hugo bătându-se pe burtă. Trebuie să mai slăbesc un pic.

— Keto? întreabă Jake. Ce-i asta?

Hugo mă privește lung, fără să-i vină să creadă.

— Glumești!

Jake se uită la mine și dă replica:

— Nu prea mă pricep la diete, cred.

Îl văd pe Hugo ripostând. Nările îi freamătă aproape imperceptibil când e deranjat de ceva.

— Nu e tocmai o dietă.

Jake își flutură mâna spre el, oprindu-l.

— Nu voiam să zic… Uite care-i treaba, eu mănânc cam orice.

Hugo își întoarce privirea spre meniu.

— Norocul tău.

Simt tensiunea de la masă. Ridic paharul cu apă.

— Dar ce părere ați avea de niște brânză? întreb eu.

— Absolut pro, zice Jake.

— Sigur, zice Hugo. Comandați voi. Orice doriți.

Trece un cuplu pe lângă noi. Fata poartă o rochie scurtă de plajă, un cardigan și cizme negre. Îl văd pe Jake cum își scoate un carnețel din buzunarul de la spate și notează ceva.

Îmi plimb privirea de la el la cuplu și înapoi.

— Ce se întâmplă? întreabă Hugo. Ești și poet în timpul liber?

Jake dă din cap.

— Nu, am obiceiul ăsta.

— Cizmele! strig eu.

Cei de la masa de alături se întorc și eu cobor glasul.

— Ori de câte ori Jake vede pe cineva purtând Doc Martens, trebuie să noteze. E o superstiție.

Mă uit la Jake.

— Nu-i așa?

— Mai mult sau mai puțin.

Hugo inspectează meniul.

— Ei?

Se întoarce spre mine.

— Vrei niște *pomodoro* sau încerci și tu, până la urmă, ceva nou?

Nu mă uit la el.

— Nu m-am hotărât.

Hugo se întoarce spre Jake.

— Să n-o crezi, frate! Comandă mereu același lucru!

Se uită iar la mine.

— E foarte drăguță.

Îl văd pe Jake cum îl măsoară din priviri și mă pregătesc sufletește să-i tragă un pumn, pe bună dreptate, de altfel. Însă în loc de asta, spune:

— Îmi place când o femeie știe ce vrea. Comand eu *pomodoro* și poți să mănânci de la mine. Pastele sunt întotdeauna excelente.

Îmi vine să-l iau în brațe și să-l sărut chiar acolo, la masă.

Așa cum era de așteptat, Hugo insistă să plătească. Jake încearcă să i-o ia înainte, dar cedează repede. Pășim cu toții pe aleea ce iese din restaurant și peste podețul arcuit peste helești, spre mașinile noastre.

Jake se duce să-i dea valetului tichetele noastre, iar eu îl trag pe Hugo deoparte.

— Ai fost un încrezut, îi spun.

— Am fost eu însumi.

Scoate o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

— De treabă tipul.

— Asta-i tot?

Hugo se uită la mine.

— E un tip tare! Îmi place de el. Pe bune, pare foarte potrivit pentru tine.

Apoi se întoarce Jake. Mă ia de talie și ne îmbrățișăm cu toții de rămas-bun – cum nu se poate mai călduros. Jake promite să-i facă lui Hugo rost de numărul de telefon al dealerului de mașini rare la care au apelat pentru o piesă de epocă, anul trecut. Hugo îl bate cu palma pe spate.

— Mă bucur că te-am cunoscut, frate! zice el. Sunt sigur că ne vom revedea în curând.

Odată intrați în mașină, Jake pune mâna pe genunchiul meu.

— Mișto tip, spune el.

— S-a purtat ca un nesimțit.

— Mda. S-a purtat. Dar e foarte energic. Cred că e haios.

Clatin din cap.

— Tu chiar ești în stare să vezi ceva bun în toată lumea.
Jake se oprește gânditor. Apoi:
— Îmi pare rău pentru el, Daphne, zice.
Tace o clipă.
— Nu e vina lui că încă te iubește.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Mă întâlneam cu Hugo de două luni și trei săptămâni când am fost dusă urgent la spital. Numărasem zilele, chiar orele. Vedeam semnalul împlinirii celor trei luni clipind precum un avertisment cu craniu și oase așezat pe marginea stâncii abrupte de la picioarele noastre. PERICOL! Nu știam cum să dau înapoi. Nu știam cum să salvez relația asta de la căderea în gol.

Eram îndrăgostită de el. Dumnezeu mi-e martor. Totul în relația noastră mi se părea măreț, fantastic și amețitor. Îmi plăcea cum gândea. Cum încerca mereu să joace rolul de avocat al diavolului – să vadă și să evalueze perspective care nu-i aparțineau. Și-mi plăcea cât de încăpățânat era – de neclintit. Încrederea lui era uneori ca un buldozer, alteori părea o temelie – de parcă eram ancorată de ceva ce părea imposibil de îndoit, de crăpat sau de distrus. Personalitatea lui mă făcea să mă simt în siguranță, pe orbita lui era ca și cum aș fi fost parte din soare – razele nu mă puteau răni, tot ce simțeam era căldura proximității.

Nu voiam să se sfârșească.

Eram la Irina, când am avut senzația aceea îngrozitoare. A sunat imediat la 911.

— Are o problemă cu inima, le-a spus ea paramedicilor.

Aflase despre asta aproape de la început, când începusem să lucrez pentru ea. E adevărat ce zice mereu: e imposibil să-i ascunzi ceva. Îi sunt recunoscătoare pentru că a fost

discretă atâția ani de zile. M-a făcut mereu să mă simt capabilă și a avut întotdeauna grijă de mine.

Am fost dusă repede la urgențe. O procedură pe care o cunoșteam foarte bine. E ciudat, în toți acești ani, în timpul tuturor internărilor, procedurilor și intervențiilor chirurgicale înspăimântătoare n-am crezut niciodată că s-ar putea să mor. Era o prostie, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Ceilalți o făceau. Iar eu, rațional, știam că putea veni și clipa aceea. Dar niciodată n-am simțit că era atunci. N-am crezut niciodată în moartea mea reală, tangibilă. Cel puțin nu până atunci.

O să mor, mi-am zis. *Așa se sfârșește relația mea cu Hugo.*

Era limpede. De ce nu-mi trecuse prin minte până atunci? Fuseserăm atât de absorbiți. Desigur, în sfârșit. Era inevitabil.

Aveam stenoză arterială. Ceea ce însemna că una dintre arterele mele era prea îngustă ca sângele să mai fie pompat cum trebuia.

— Se rezolvă, Daphne, a zis Dr. Frank.

O propoziție pe care o auzisem rar sau deloc.

— Dar cu istoricul tău medical, implică mai multe riscuri decât ne-am dori. Și nu-mi place ce ne semnalează.

Însemna că ceva avansa. Însemna că ceva ce nu puteam vedea era în neregulă.

— Îți vom pune un stent, a zis el. O putem face prin artera femurală, așa că nu va fi o intervenție pe cord deschis. E o procedură simplă dar, în cazul tău, nu e chiar așa.

A dat din cap. Dr. Frank era o persoană directă; îmi plăcea asta la el. Nu mă trata ca pe un copil.

— În mod normal, pacienții pleacă acasă în aceeași zi, dar tu vei sta mai mult. Trebuie să acționăm repede. Te-ai simțit mai obosită în ultimul timp? Vreo inflamație?

M-am gândit. În ultima vreme, simțeam că pășesc pe nisipuri mișcătoare. Însă nu era prima dată când aveam acea senzație. Mi-era greu să-mi dau seama când mă simțeam bine. Trecuse atât de multă vreme – aproape un deceniu – de când simțisem ultima dată ceva cât de cât comparabil cu sănătatea înfloritoare.

— Nu știu, am zis eu. Poate.

Dr. Frank a murmurat ceva.

— Cât de grav e? l-am întrebat eu.

— De obicei le spun pacienților că riscul de deces e sub un procent.

A inspirat adânc.

— În cazul tău, e altceva.

Știu că sunt pacienta, dar uneori uit, tuturor ni se întâmplă. Suntem o echipă, luăm decizii împreună, analizăm date, adunăm informații. Sunt membră a acestei echipe. Inima mea e o foaie albă cu liste și sondaje scrise pe ea. Uneori uit că e parte din mine.

Părinții mei au venit la spital. L-au lăsat pe Murphy la Wagville – să nu-l mai aibă și pe el pe cap. Am programat procedura pentru a doua zi.

Am o echipă de doctori – experți cardiologi și pneumologi și un psiholog. Fiecare își are rolul lui. Cu toții au fost de acord cu Dr. Frank – aveam să acționăm rapid.

Dr. Lisa, pneumologa, preferă să se refere la inima mea ca la un ecosistem – ca și cum ar avea propriile plante, fructe, păsări și propriii arbori. Ca și cum ploaia de acolo ar ține în viață tot soiul de făpturi minuscule. Numai că, evident, nu se întâmplă. Asta e și problema.

După ce planul a fost pus la punct, părinții mei au coborât să-și ia cafea, iar eu am luat telefonul în mână. Aveam patru apeluri pierdute de la Hugo, un mesaj vocal și o groază de mesaje scrise, care începeau cu: Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? către Daphne, sunt îngrijorat. Sună-mă!

L-am sunat.

— Daph, a zis el. Ești bine? Unde ești?

Am înghițit în sec.

— Sunt la spital, am zis.

Simțeam cum mă podidesc lacrimile. Am strâns ochii. Voiam să-i spun adevărul. Voiam atât de mult să-i spun! Dar eram prea speriată. Prea speriată ca nu cumva aceasta să fie ultima noastră convorbire telefonică, și-atunci ce aveam să mă fac?

— Tata trebuie să facă niște analize.

— Doamne, Daph! Cedars? Mă urc în mașină.

— Nu, i-am spus. Nu vrea pe nimeni aici.

Am simțit cum mă copleșește o înțepătură fierbinte. Mi-am păstrat ochii închiși.

— Nu vin pentru el, a zis Hugo. Vin pentru tine.

Am mișcat brațul și am simțit cum mă înțeapă un ac în venă. Voiam să mă dezleg de patul ăla de spital și să fug. Să fug la fel de repede ca înainte. M-a lăsat inima? Și ce dacă? Măcar aveam să fiu în mișcare.

Apoi m-am întrebat cum ar fi fost să fiu în brațele lui Hugo. Să-mi fi lipit obrazul de pieptul lui cald și să fi uitat cine eram, ce trup aveam, că aș fi putut să mor. Simțeam fizic senzația – dorința ca el să fi fost acolo. Voiam să-i spun să vină.

Grăbește-te! Am nevoie de tine.

Dar n-am putut. Hugo nu știa. Nu-i spusesem niciodată despre această piesă uriașă din puzzle-ul meu. Și să-i explic acum – cu toate complicațiile – nu părea posibil. Timpul nostru era aproape de sfârșit.

— Te sun eu mai târziu, am zis. Te rog să nu vii aici! Suntem bine.

— Daphne…

A urmat o tăcere lungă. Nu eram în stare să vorbesc, știam că aveam să izbucnesc în plâns.

— O să mă ții la curent?

Vocea mi se blocase în gât. Am forțat cuvintele să iasă.

— Desigur.

În timpul primei mele șederi în spital, atunci când am aflat că ceva nu era în regulă, părinții mei stătuseră de vorbă cu doctorii fără mine. Aveau întâlniri separate în care discutau despre ce urma să se întâmple, după care veneau și-mi spuneau mie, împreună. Îmi amintesc și acum surâsul crispat al mamei.

Îmi amintesc și ziua de după ce am fost internată. Mă ridicasem să mă duc la toaletă, iar ușa salonului meu era întredeschisă. Tata plecase, dar mama era pe hol cu Dr. Frank. Nu-l cunoșteam încă, era doar un bărbat morocănos, cu barbă.

— Dar progresele făcute în domeniul medicației? îl întreba mama. Studiile? Ar trebui să vedeți cât de bun e sistemul ei imunitar. Nu se îmbolnăvește niciodată. Nici măcar nu răcește!

— An de an, sunt tot mai multe. Iar asta va avea, cu siguranță, un rol.

— Dacă e ceva stricat, nu putem repara? Să fie operată, i-am oferi cea mai bună recuperare. Nu înțeleg. E sănătoasă…

Îi auzeam disperarea din glas, implorarea. Mi-am dat seama că pipăia pereții în orb, căutând o ieșire. Cu siguranță era o greșeală. Cu siguranță nu era vorba despre fiica ei. Voia să găsească o ieșire, un răspuns. Voia ca totul să dispară imediat și să fie iar ca înainte. Sănătoasă.

L-am auzit pe Dr. Frank plecând, apoi respirația aspră a mamei la ușă. Suspinele scurte, sparte. Le simțeam ca pe un cuțit în stomac. Eu eram cea care îi făcea asta. Eu îi cauzam durerea asta, tristețea asta. Era de neconceput. Nu era cinstit. Când s-a întors era toată un zâmbet, doar mâinile îi tremurau. N-aveam să uit vreodată cum i se mișcau, ca niște păsări colibri.

Nimic nu e mai înspăimântător decât să zaci într-un pat de spital și să știi că mama ta nu te poate ajuta. Că nu poate îmbunătăți situația. Că nicio târguială cu niciun doctor nu vă va duce nici pe ea, nici pe tine, într-un loc sigur.

Îi auzeam respirația lui Hugo la capătul celălalt al firului – plutind, așteptând. Am închis telefonul.

A doua zi m-am dus în sala de operație. Mama și-a apăsat buzele pe fruntea mea. Ca de obicei, mirosea a levănțică și a varză.

— Ne vedem în curând, a zis ea.

Avea ochii sticloși, dar chipul i-a rămas neclintit. Avea experiență.

— Te iubim, a zis tata.

— Diseară vreau un cookie, am zis.

Tata m-a strâns de mână.

— Promit!

Mi-au pus stentul, l-au introdus prin artera femurală și prin venele până la inimă, apoi s-a deschis – poc – exact în unghiul corect. Am adormit fără nicio problemă. M-am trezit năucă, dar, în rest, neschimbată. Am văzut pe chipul mamei că totul decursese bine; nici n-a fost nevoie să-i aud cuvintele.

— Ai reușit, a zis ea cu fața aplecată deasupra mea. Ai făcut o treabă nemaipomenită, fetița mea! Totul e bine.

M-au ținut peste noapte pentru monitorizare și am plecat acasă a doua zi, mai repede decât era planificat.

Am fost externată, așa cum fusesem de multe ori înainte, și lăsată în grija părinților mei. În dormitorul liber din casa lor din Palisades. Acolo ar fi trebuit să fie o sală de sport sau un birou, dar ei l-au păstrat așa, cu un pat mare, pentru că au fost nevoiți. Cu supă de pui și tăieței fără sare, făcută în casă, cu *Diavolul se îmbracă de la Prada* și cu fursecuri cu unt de arahide și bucățele de ciocolată. Părinții mei și-au reluat misiunile de a-mi administra medicamentele, de a-mi

controla temperatura și de a da telefoane – transmițând echipei de doctori orice lucru neobișnuit apărut. Erau profesioniști deja. Obținuseră un doctorat în îngrijirea bolnavilor.

I-am spus lui Hugo că tata ieșise din spital – *practic,* nu era o minciună. Și că voi sta acasă la ei următoarele două sau trei zile. M-a sunat, dar nu i-am răspuns. Nu voiam să vorbesc cu el până nu știam ce să spun, până când nu ajungeam să sper că nu aveam să-l mint mai mult decât o făcusem deja. Până când nu aveam să-mi dau seama cu adevărat cum să ascund totul.

Mi-am revenit repede. Eram obișnuită cu intervențiile chirurgicale, obișnuită ca trupul meu să fie manipulat ca o marionetă, cu tot felul de chestii străine și substanțe curgându-mi prin vene. Nu știu dacă voința mea era puternică, dacă îmi depășisem limitele sau dacă era vorba doar de faptul că eram tânără, dar m-am recuperat rapid. A doua zi eram în picioare și mă mișcam de colo-colo, turnându-mi singură sucul de portocale și folosind telecomanda.

Tata își făcea alergarea de dimineață – prima din săptămâna aceea. Stătuse tot timpul, vigilent, în camera de zi, pregătit oricând să-mi aducă orice aș fi avut nevoie. Iar mama era în grădină. Îmi dădeam seama că încercau să-mi ofere spațiu și, totodată, să fie pe-aproape.

Casa era goală când a apărut la ușă. Am auzit bătaia și m-am gândit că e Joan, cu încă o porție de brioșe.

— Hugo!

— Bună, a zis el.

Stătea acolo, în blugi și un tricou polo alb. Nu-și dăduse cu nimic pe păr și îi atârna în șuvițe.

— Ce cauți aici?

— Nu mi-ai răspuns la niciun apel, a zis el. Am fost extrem de îngrijorat pentru voi toți.

Atunci am observat că avea un buchet uriaș de flori – trandafiri albi, liliac mov și frunze de ferigă.

Eram îmbrăcată în pantaloni și bluză de trening. Era ianuarie, iar în Los Angeles vremea era însorită, dar rece.

— Suntem foarte bine cu toții. Nu era nevoie să vii.

— Nu-mi răspundeai.

S-a aplecat mai aproape de mine. Părea că nu dormise.

— Vreau să-ți fiu alături.

Hugo mi-a întins florile, dar nu le-am putut lua, erau prea grele pentru mine – erau puse într-o vază de ceramică. Păreau să cântărească cincisprezece kilograme.

— Sunt frumoase, am zis.

Am clătinat din cap.

— Daph, a zis Hugo. Cum se simte tatăl tău?

Și, chiar în clipa aceea, tata a urcat treptele în fugă, abia sosit de la alergat, cu șapca de baseball udă de transpirație.

— Bună! a zis el. Hugo! Ce surpriză plăcută!

Hugo și-a mutat privirea de la tata la mine. Îi vedeam confuzia în privire, încercând să înțeleagă despre ce era vorba.

— Nu intri?

Tata a mai urcat în fugă câteva trepte și a pus mâna pe umărul lui.

Hugo a clătinat din cap.

— Mă bucur să vă văd, domnule Bell. Se pare că vă simțiți mai bine!

Tata s-a uitat pieziș la Hugo, apoi la mine. A dat din cap o dată. Înțelesese. Nu era prima dată.

— În regulă! a zis tata. Mă duc înăuntru. Vrei să le iau eu?

N-a mai așteptat niciun răspuns, a înșfăcat florile din brațele lui Hugo și a dispărut pe ușă, înăuntru.

După ce a plecat, Hugo s-a întors spre mine. N-a zis nimic; mă privea, atât. Vedeam totul – confuzia și uluirea, durerea pe care o simțea pentru că fusese mințit.

Am simțit cum mă năpădește furia. Nedreptatea poveștii mele. Furia pe care o simțeam pe tatăl meu care putea alerga, putea urca treptele în fugă, atât de liber și de ușor! Mânia pe Hugo care venise, pur și simplu, crezând că e atât de simplu. Că orice emoție de doi bani pe care o simțea conta, *putea* să conteze. Că tot ce-avea de făcut era să mă treacă peste această mică perioadă grea, după care ne puteam întoarce la masa de prânz.

Toată lumea avea un organism care funcționa. Toți în afară de mine.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? m-a întrebat Hugo.

Nu părea furios, nu chiar. Părea precaut. Sinceră să fiu, părea speriat. Acum știa că l-am mințit, știa că indiferent ce se petrecea, nu era o nimica toată.

Nu voiam să-i spun. Nu voiam să spun nimănui. Ajunsesem la douăzeci și opt de ani fără să-mi dezvălui diagnosticul nici măcar unei singure persoane cu care am avut o relație. Mi-am ascuns boala în cotloane întunecate, am prezentat cicatricile mele ca fiind foarte vechi, mi-am dat ochii peste cap când a fost vorba de sport. Dar acum nu mai puteam. Și nu știam cum s-o scot la capăt – răspunsul era că nu aveam destulă putere să merg mai departe.

— Da, am zis. Am nevoie de câteva minute. Ne întâlnim la mine în apartament diseară?

— Nu, a zis Hugo.

Nu era furios sau tăios, nici măcar nerăbdător.

— Vreau să știu acum ce se petrece.

M-am așezat pe trepte. Brusc, am simțit că mi-e greu să mai stau în picioare. Ca și cum gravitația m-ar fi tras în jos, spre centru – îngenuncheată, așa cum îmi era dat.

— Sunt bolnavă, am zis.

Privirea lui Hugo s-a îmblânzit, dar nu a spus nimic un timp. Apoi:

— Presupun că nu ai gripă.

Am râs. N-am vrut s-o fac. Mi-a ieșit din gură, ca o izbucnire de aer.

— Nu, am zis. Nu e vorba de asta. Am probleme cu inima.

Nu împărtășisem adevărul decât cu foarte puțini oameni, dar rostisem foarte des acele cuvinte. Le rostisem în fața medicilor, a asistentelor care îmi recoltau analizele, a profesorilor, o dată i le spusesem unui curier care îmi adusese un colet foarte greu de la Amazon. Dar nu i le spusesem niciodată unei persoane pe care aș fi putut-o iubi.

— Daphne, a zis el. Adică de când erai mică? Ce fel de probleme cu inima?

— Am avut un stop cardiac la douăzeci de ani. Din ăla din care majoritatea oamenilor nu mai scapă.

— Doamne...

— Doi ani după aceea, am stat numai prin spitale. Sufăr de o boală cardiacă congenitală, ceea ce înseamnă c-o am de când m-am născut, numai că n-am știut. Inima mea nu funcționează prea bine.

A întins degetul spre pieptul meu.

— Cicatricea, a zis el.

Am dat din cap.

— Tocmai mi s-a pus un stent în inimă, am zis. De asta am fost la spital. Nu știu ce-mi rezervă viitorul, Hugo, dar în ultimii opt ani n-a fost prea bine.

Hugo s-a uitat la mine. Nu înspăimântat, mai degrabă uluit. De parcă eram o străină. De parcă se chinuia să-și amintească numele meu. Am simțit cum mâinile îmi înțepenesc și devin reci.

— De ce nu mi-ai spus?

Am clătinat din cap.

— Habar n-am avut cum să pun în cuvinte ceea ce tocmai ți-am spus.

Hugo a aprobat.

— Îmi pare rău, a zis. La naiba, Daphne!

S-a foit de pe un picior pe altul, m-a privit, apoi și-a ridicat privirile spre ușă.

Am simțit că vrea s-o ia la fugă, iar mișcarea aceea subtilă, dorința de a nu mai fi părtaș, mi-a frânt nenorocita asta de inimă.

— Nu știu ce să zic.

Indestructibilul Hugo rămăsese fără cuvinte, pentru că nu putea gestiona situația. Desigur că nu putea. Era o problemă prea mare de dus pentru oricine; de aceea nu am spus nimănui.

Trei luni.

Mi-am simțit pieptul palpitând, emoția ridicându-se din inima mea distrusă și de căcat până-n gât.

— Cred c-ar trebui să ne oprim aici, i-am spus.

Hugo m-a străfulgerat cu privirea.

— Nici vorbă, a sărit el. Am zis eu asta? Nu asta vreau! Încerc doar să-mi limpezesc mintea…

— E în regulă, i-am spus. Ar trebui să pleci.

— Daphne, încetează. Hai să vorbim despre asta! Pur și simplu, m-ai copleșit cu informații. Vreau să le discutăm. Vreau să înțeleg.

— Hugo, am zis, nu e nimic de discutat.

M-a contrazis. Mi-a spus că avea doar nevoie de puțin timp, ca să se lămurească cum să-mi fie alături. Dar oricât de mult mă temeam că-l voi pierde, gândul că ar fi rămas cu mine doar din milă era insuportabil. Nu suportam să-l am și să fiu mereu conștientă, pe undeva, că intrase într-o relație cu cineva sănătos.

— De ce faci asta? m-a întrebat Hugo. De-abia am început.

— Pentru că ni s-a terminat timpul, am zis.

Am dat să mă ridic, Hugo s-a apropiat și mai mult de mine.

— Căcat! a exclamat el. Cine zice asta?

Nu știu care a fost cauza a ce s-a întâmplat în continuare. Nu știu dacă deliram, eram devastată sau doar drogată cu medicamente, dar i-am spus. Lucrul pe care nu l-am împărtășit niciodată cu nicio altă persoană de pe pământ. Nici cu părinții mei, nici cu Kendra, nici cu Irina, nici cu poștașul. I-am spus despre bilețele.

— Primesc foi mici de hârtie care mă anunță cât timp voi petrece cu un bărbat, iar pe bilețelul nostru scria trei luni. Astăzi se împlinesc trei luni de când suntem împreună.

A tăcut o vreme. Am crezut că-mi va spune că sunt nebună sau, mai rău, că mă va lua peste picior. *Pot să le văd și eu? Al cui e scrisul de mână?* Dar nu, pentru prima oară de când ajunsese aici s-a așezat pe trepte, alături de mine. Și-a trecut mâna peste frunte, apoi a rămas așa.

— Dumnezeule! a zis.

Am simțit cum mi se strânge inima, până-n străfundurile mușchilor. Inima nu doare prea des. Boala se manifestă altfel. Cu o tentă albăstruie a mâinilor și a buzelor, cu greutate în respirație, cu umflarea picioarelor și chiar încețoșarea minții. Și o durere ca o gheară în piept. Însă inima doare rar. Nici măcar n-o simți.

— Aș fi vrut să fi știut, a zis el.

— Ce?

— Că pentru tine a fost ceva finit.

Am înghițit în sec. Îmi venea să plâng, însă m-am gândit că, dacă încep, nu mă voi mai putea opri niciodată.

— Nu, am zis. Crede-mă. E mai bine să nu știi când vine.

Hugo mi-a zâmbit, dar era un zâmbet trist, obosit.

— Vorbești ca cineva care nu a experimentat niciodată alternativa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Îi spun lui Jake că mă voi muta cu el săptămâna următoare. Contractul meu de închiriere expiră la sfârșitul lunii și brusc sunt prinsă între companii specializate în mutări și sortarea lucrurilor din șifonier. Reflectez asupra numărului de hanorace cu glugă și de genți de tip poștaș pe care le poate avea o femeie.

— Am eliberat o jumătate din dulap pentru tine, spune Jake când mă duc la el în sâmbăta aceea.

Îmi toarnă un pahar cu apă minerală și așteptăm amândoi livrarea unei pizza de la Mozza. Ronțăi câteva dintre ultimele fursecuri făcute de doamna Madden, cuibărită pe canapea.

— S-ar putea să am nevoie de două treimi, zic eu. O să pun multe lucruri în depozit, dar am un număr alarmant de pantofi.

Jake râde.

— Îmi plac pantofii tăi. Vino aici! Vreau să-ți arăt ceva.

Îmi întinde mâna și mă trage de pe canapea.

— Doar ce mă așezasem confortabil, zic ridicându-mă deja.

— O să merite, promit!

Jake mă conduce în cel de-al doilea dormitor. Când văd ce-a făcut, nu mai am cuvinte. Înainte, acolo era o canapea și niște aparate pentru exerciții – și un televizor pe o consolă,

la perete. Toate astea au dispărut. În schimb, au apărut niște corpuri cu rafturi, un birou frumos de mahon și un scaun de culoarea ovăzului auriu. O sofa din catifea maro înlocuiește canapeaua uriașă.

— Voiam să ai un loc numai al tău, zice el. Știu că ții la spațiul tău, așa că am vrut să-l ai și aici. Doar pentru că locuim împreună nu înseamnă că vei înceta să fii tu însăți.

Nu știu ce să spun. Și-a transformat locul pentru mine. Sunt copleșită de gestul lui, acest om extraordinar care stă în fața mea.

— Jake, zic eu. E superb!

Jake mă ia de mână și mă conduce spre sofa. Îmi mângâie degetele.

— Vreau să știi că relația asta e foarte serioasă pentru mine. Nu ca să te sperii, doar că… Pur și simplu îmi doresc să fiu cu tine. Și să-mi asum toate angajamentele pe care le poți face față de o altă persoană.

Mă uit la el.

— Mă ceri de nevastă?

Tace o clipă.

— Nu. Dar sper s-o fac într-o zi.

Înghit în sec. E tot ce vreau să aud, desigur. E ceea ce orice fată și-ar dori s-audă. E generos și drăguț și și-a transformat vizuina antiseptică și masculină într-o încăpere numai pentru mine.

— Dacă te reține ceva, poți să-mi spui, zice el. De fapt, acum ar fi momentul.

— Ce vrei să spui?

Jake se uită la mine. Își coboară mâna de pe umărul meu la încheietură și apoi mi-o strânge.

— Uneori am impresia că ai o altă viață despre care nu știu nimic. Când nu ești aici… Simt că plutești deasupra noastră. Și mi-aș dori să mi se permită să intru în întreaga ta viață. O vreau pe toată. Îmi dau seama că-i o replică foarte

proastă de film. Văd asta. Oh, da, simt cât de stânjenitor e. Ceea ce vreau să spun e că am nevoie de sinceritatea ta. Nu trebuie să mă protejezi de nimic.

Inspir. Și apoi mă pregătesc să-i spun lucrul pe care l-am evitat de-atâta vreme. Lucrul pe care l-am mai spus doar unui singur bărbat, cu multă vreme în urmă.

— Te iubesc.

Mă uit în ochii lui și văd scânteia, ușurarea și bucuria pe care i le stârnesc cuvintele mele. O spun din nou.

— Te iubesc, Jake.

Zâmbește. Îmi cuprinde obrajii cu palmele.

— Îmi place tare mult să aud asta, zice el. Nici n-ai idee cât de mult!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

— Trebuie să-i spun.

Stau cu Hugo la Verve Coffee, pe Melrose, cu Murphy legat cu lesa de scaunul meu. E o cafenea elegantă, care în New York ar fi fost pe timbrele poștale, iar aici ocupă o jumătate de bloc. Suntem la o masă afară, pe terasă. Eu beau un ceai cu gheață, specialitatea casei – cu o aromă numită Huckleberry – iar Hugo bea un espresso, tot rece.

— Mda. Ar trebui, nu-i așa? spune el.

Aprob din cap.

Eu și Hugo am renunțat la piața de duminică și, în schimb, am venit la cafenea. Pentru el e târziu, trecut deja de ora 10:00. Sunt luni de zile de când n-am mai fost singuri împreună și mă simt bine în prezența lui. Încă am sentimentul acela de încredere din partea lui și acum chiar am nevoie de așa ceva.

— Ce te reține? mă întreabă Hugo. I-ai spus tipului că te muți cu el. Doar ți-a aranjat un dormitor, nu-i așa?

— E un birou.

— Mă rog.

Sorb din ceai. Port un tricou alb, pantaloni scurți din denim și sandale și tot mi-e cald. Sunt douăzeci și șapte de grade în mijlocul lui martie. Soarele strălucește. Peste tot apar oameni cu picioarele goale și zâmbete largi, de parcă ne-ar fi cotropit vara.

Hugo poartă un tricou gri și pantaloni scurți. Fruntea îi e acoperită de o șapcă de baseball. Dă din picior pe sub masă.

— Ce mă reține? întreb eu.

Mă uit la Hugo și ridic din sprâncene. Îi ia o clipă să înțeleagă, iar când o face, clatină din cap.

— Ei haide. Nu e cinstit! zice el.

— E singura experiență pe care o am în legătură cu această revelație.

— Da, bine. Dar am fost eu un ticălos în legătură cu asta? Parcă nu.

— Ne-am despărțit.

— Daphne, te rog! Tu ai rupt-o cu mine.

Hugo își pune cafeaua pe masă.

— Recunosc, am fost luat prin surprindere. Mi-ai ascuns niște lucruri și asta m-a derutat complet. Am simțit că nu te cunosc; m-a deranjat pe moment.

— Nu te-a speriat faptul că am avut secrete față de tine. Te-a speriat secretul în sine.

Hugo se uită fix la mine.

— M-a speriat totul. Inima ta, abilitatea ta de a-mi ascunde lucruri, faptul că era limpede că n-ai încredere în mine.

A oftat.

— Dar dacă vrei pe cineva care să nu se sperie, atunci îl ai. Vorbim ca și cum n-am ști cum va reacționa. E evident, Daph.

Strâng în palme paharul rece.

— Adică?

— Jake e omul care nu se va speria. Nu e genul care să strice totul. Nu va spune ceva greșit, nu va fugi și nici nu va fi un cretin. Te iubește. O să te privească drept în ochi și îți va spune că e acolo pentru tine.

Șterg o picătură de condens cu degetul mic.

— De unde ești tu așa sigur? E o treabă foarte serioasă. Și-a pierdut soția…

— Am văzut cum se uită la tine, mi-o retează Hugo. Și mai e felul lui de-a fi. O știm amândoi. Omul e făcut să fie o plasă de siguranță.

— Nu e o plasă de siguranță, zic eu.

— Nu în sens negativ, Daph. Spun doar că-ți va fi alături oricând.

Mă gândesc la Jake stând pe canapea, cerându-mi să mă destăinui, să-mi descarc inima.

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că am.

Hugo termină de băut restul de cafea. Trântește ceașca pe masă.

— Așadar spune-i, și-o să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți!

— Așa, pur și simplu?

Ridică din umeri.

— De ce nu?

Îmi mușc buza.

— Poate până la adânci bătrâneți înseamnă câțiva ani. Câteva luni.

Hugo își încrucișează brațele la piept. Mă străpunge cu privirea.

— Încetează să vezi ce-i mai rău în ceilalți. La naiba, Daphne! Încetează să vezi ce-i mai rău în tine!

Mi se pune un nod în gât și simt mici înțepături în ochi.

— Sunt chiar așa de rea? Serios, Hugo, o să ajung în iad din cauza asta?

Știu ce urmează să spună. Mă aștept să-mi spună că desigur, o să ajung în iad, dar cui îi pasă, pentru că va fi chiar acolo, lângă mine. Dar Hugo clatină din cap, apoi închide ochii, zâmbind.

Când și-i deschide, se apleacă spre mine. Scaunele noastre sunt joase, iar masa rotundă e mică. Îi simt genunchii pe fluierul piciorului.

— Nu, zice el.

Glasul îi e calm, serios.

— Nu ești o persoană oribilă. Meriți să fii fericită, Daphne. Dă-ți voie să fii fericită!

Continuă să se uite la mine cu o sinceritate pe care n-am mai văzut-o la el până acum.

— Asta vrei tu? îl întreb.

Vorbele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Mă surprind. Dar se pare că nu-l surprind și pe el.

Oftează adânc.

— Sincer, Daph, nu e vorba de mine. Dacă îți cauți o scuză ca s-o rupi la fugă, n-ai s-o găsești aici. N-am de gând să-ți ofer asta!

Clipesc.

— Când te-ai maturizat așa? îl întreb.

El se lasă pe spate. Își ia cafeaua.

— Bănuiesc că ne schimbăm mult în cinci ani.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Jake reacționează exact cum a spus Hugo. E drăguț, înțelegător, mă sprijină. Îmi face ceai, mă mângâie pe mână și îmi spune că nu se teme. Bineînțeles că nu! E Jake.

— Dar nu înțeleg de ce nu mi-ai spus mai devreme, zice el.

— N-am spus asta nimănui, zic.

Se oprește o clipă.

— Nici măcar lui Hugo?

— A descoperit singur, când mi s-a făcut rău.

Trece repede peste. Nu-i vorba de asta acum.

— Îmi pare tare rău că a trebuit să treci prin toate astea, spune el. Dar vreau să știi că te iubesc așa cum ești.

— Nu mă deranjează dacă vrei să mă întrebi ceva.

— Am s-o fac, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Vrea să știe amănunte. Să afle toată povestea mea și programările la analize. Vrea să vină și el cu mine la doctor. *Suntem împreună în această situație.*

— Nu ești singură, îmi spune în repetate rânduri.

Împachetez tot ce am în apartamentul de pe Gardner Street – toate detaliile dezordonate ale unui deceniu de viață. Vaze vechi, farfurii și grămezi de discuri. Multe vin cu mine, majoritatea la un depozit din Hollywood și unele la casa părinților mei.

— Ești sigură că nu vrei biblioteca? mă întreabă mama.

Jake o aduce înăuntru și o pune în camera lor de zi.

— Nu e loc, mamă.

— E frumoasă, dar da, la noi e plin.

Jake se șterge pe față cu colțul cămășii.

— Aduc niște apă! zice mama.

Fuge din cameră, iar eu o urmez. Jake se duce la mașină, după altă cutie.

— O mulțime de lucruri. N-au să-ți lipsească? întreabă ea urmărindu-l pe fereastră.

— Nici măcar n-ar fi trebuit să am atâtea, zic. Și, întâi de toate, n-am loc pentru ele.

Mă apucă de mijloc.

— Îmi plac lucrurile tale. Te reprezintă.

Îl văd pe Jake cum ia o lampă veche în forma unei dansatoare de hula. Îl vede și mama.

— Ei, nu chiar toate!

Îmi toarnă un pahar cu apă, apoi îi umple unul și lui Jake.

— Poftim, du-i-l tu.

— Mulțumesc, mama.

Ea zâmbește.

— Nu mi-ai mai zis așa de multă vreme.

— Știu.

Îmi cuprinde fața cu palmele. Are mâinile reci, de la apă.

— Îmi place ce văd, zice ea.

— De mine?

— Îți merge bine. Ești fericită. Iar dacă ești fericită, nu-mi mai trebuie nimic pe lume.

— E băiat bun, zic eu.

Mama îmi face semn să ies din bucătărie; Jake se întoarce la ușă chinuindu-se cu o noptieră.

— Nici tu nu ești rea, zice mama.

Mă mut în Wilshire Corridor în ultima săptămână din martie. Doamna Madden aduce fursecuri și mâncare în cinstea sosirii mele.

— Propria ta Brigadă *Brisket*, îmi spune Jake. Și nici măcar nu-i nevoie să mori mai întâi!

Se uită la mine cu ochii mari, apoi începem să râdem amândoi – hohotind, ținându-ne de burtă. Jake se sprijină de perete, să se liniștească.

În felul acesta, îmi vine ușor să-i spun și Kendrei. Sau *mai* ușor. Îmi tremură încă glasul și tot nu mă uit în ochii ei, dar nu e chiar așa de greu cum mă gândeam. Oamenii vor să-ți fie alături.

Despachetez vesela mea desperecheată în bucătăria lui Jake și prosoapele supradimensionate în baie. Murphy revendică locul de lângă fereastră, unde e mai mult soare.

Jake mă privește cum îmi aranjez nimicurile – o scrumieră dintr-o călătorie la Portland, o cutie de porțelan chinezesc pe care am cumpărat-o de la 1stDibs – pe măsuța de cafea, pe etajera de deasupra șemineului, pe orice suprafață liberă.

— N-ai glumit deloc. Ai o mulțime de lucruri, observă Jake dându-mi un pahar cu apă.

— E ușor să faci cumpărături online. De oriunde.

Jake aprobă din cap.

— Păi în cazul ăsta, adu-ți toate chilipirurile! zice el.

La trei săptămâni după ce ne instalăm în ceea ce este acum apartamentul nostru – după ce înghesui tot ce pot în bârlogul biroului și umplu camera de zi cu mult prea multe lămpi, eu și Jake lăsăm câinii acasă și plecăm cu mașina în Malibu să luăm cina la Moonshadows, pe apă. E mijlocul primăverii, iar soarele apune tot mai târziu. În timp ce trecem pe drumul spre plajă, cu oceanul pe partea stângă, mă simt plină de recunoștință față de locul acesta, de orașul acesta căruia îi zic *acasă*.

Când ajungem la cină, la 18:00, soarele e încă sus pe cer. Moonshadows se întinde deasupra apei – un restaurant îmbrăcat în sticlă, cu o terasă de-a lungul oceanului. Ne așezăm la o masă afară, chiar la margine, atât de aproape

încât valurile ne stropesc. Îmi pun pe umeri un pulover vechi de caşmir.

Comandăm stridii şi şampanie şi ne uităm cum păleşte cerul, de la albastru strălucitor la nuanţe înceţoşate de roz, levănţică şi portocaliu. Să vezi frumuseţea apei, să fii aproape de natură e atât de liniştitor!

— Hei, zice Jake. Voiam să te întreb ceva.

Îmi dau seama imediat ce va spune. O ştiu de câteva săptămâni deja. De când mi-a spus că vrea să mergem la cină în Malibu – planul făcut din avans, formalitatea de a decide ce şi unde mâncăm, faptul că m-a făcut să confirm de trei ori că sunt încă de acord. Dar când îl văd stând în faţa mea, îmi dau seama că nu conta. Nu conta că ştiam, că anticipasem, că prevăzusem ce va spune. Nimic nu te poate pregăti pentru acest moment.

— Da?

Jake poartă o cămaşă albă şi blugi subţiri. E încălţat cu tenişi – un cadou de la tatăl meu. Pistruii lui sunt în floare. Arată fermecător şi foarte bine – urechile lungi, nasul coroiat, ochii albaştri strălucitori. Toate acele detalii importante ale cuiva important.

Mă ia de mână peste masă. Mi se strânge stomacul, gândindu-mă c-ar putea să se pună într-un genunchi, dar n-o face. Îmi ţine doar degetele în palme – delicat şi grijuliu.

— Te iubesc, zice el. Şi ţi-am spus dinainte că nu sunt cu adevărat interesat de relaţii superficiale. Sper că ţi-am demonstrat că vreau să fiu aici, şi că sunt.

Mă gândesc la cum îmi aduce apă în fiecare seară, înainte de a ne duce la culcare. Mă gândesc cum îmi pune prosopul pe uscător, dacă ştie că dimineaţa voi face duş. Cum mă duce să-mi fac analizele de sânge, lunare acum. Toate aceste lucruri mărunte prin care îmi arată că-i pasă.

Nu există decât un răspuns la toate acestea.

— Da.

Fața lui Jake se îmbujorează de atât de multă ușurare și mândrie și de bucuria cea mai pură, încât aș vrea să imortalizez această expresie a chipului său.

Toată viața am crezut că ceea ce conta era persoana pe care o aveai lângă tine, că odată ce-l întâlnești pe „acela", vei intra pe o poartă fermecată unde toate sunt întinse dinaintea ta pe masă. Îl văd acum pe el cum mi-o deschide. Văd tot ce are de oferit. Văd o viață.

Pune pe masă o cutiuță. O deschid încet. Înăuntru se află un smarald, cu inelul bătut în diamante. E modern, frumos și puțin rebel. E perfect pentru mine. Acum că e în fața mea, nu-mi pot imagina altceva.

— Îmi place foarte mult, zic.

Jake zâmbește.

— Kendra m-a ajutat să-l aleg.

Scoate inelul din cutiuță. Eu întind mâna.

— Așa!

Mi se potrivește perfect. Ridic bijuteria spre cerul care se întunecă, chiar deasupra orizontului. Smaraldul prinde ultimele raze strălucitoare ale soarelui care scapătă.

CAPITOLUL TREIZECI

A doua zi îmi fac apariția la muncă și văd că Irina a atârnat deasupra insulei din bucătărie o pancartă pe care scrie FELICITĂRI ABSOLVENTEI! Peste tot sunt baloane și un inel uriaș, de mărimea mâinii mele.

— Uau! Veștile circulă repede! zic eu.

— M-a sunat Kendra. Dă-mi să văd!

Îi întind mâna, iar ea mi-o studiază, balansându-mi-o înainte și înapoi, ca atunci când te consultă un doctor.

— Ce delicat e! E superb! Băiatul ăsta pare perfect!

— Pare, zic eu.

Irina îmi dă o cafea pe care tocmai a făcut-o. Îmi pun geanta pe un taburet și mă aplec peste masă.

— Și s-a comportat ca un campion, zice ea.

Nu e tocmai o întrebare. Mai degrabă o remarcă.

Mă uit la ea. Poartă blugi cu talie înaltă și un body alb. Are părul strâns la ceafă, într-un coc. N-are strop de fard pe obraji, iar tenul îi e fără cusur – strălucitor și rozaliu.

— Știi, până la Jake, ai fost singura, în afară de familia mea, de Hugo și de câțiva prieteni de la facultate, care știai despre boala mea.

Irina aprobă din cap.

— Inspir încredere, zice ea pe un ton sec. Și mai e și faptul că te-am pus să completezi formulare de asigurare.

Clatin din cap.

— Nu. Nu m-ai tratat niciodată altfel. Niciodată nu m-ai făcut să simt că aș avea ceva de recuperat sau că existau

lucruri pe care să nu fiu în stare să le fac.

Irina arată spre servieta mea din piele.

— Nu ești în stare să-ți alegi gențile cum trebuie, așa că fii ceva mai modestă!

Clatin din cap.

— Nu asta am vrut să spun.

Irina îmi atinge mâna.

— Știu ce vrei să spui, zice ea. Însă relația asta e ca un ring de box. Funcționează pentru că nu vorbim despre ea.

Se întoarce și își pune ceașca de cafea în chiuvetă.

— Te iubesc, îi spun.

— O, Daphne! Nu fi așa directă! zice ea cu spatele la mine.

Și apoi se întoarce. Îi văd zâmbetul întinzându-i-se pe buze.

— Ești unul dintre oamenii la care țin cel mai mult pe lume. Ar trebui să se înțeleagă asta de la sine. Dar…

Mă străpunge cu privirea; văd cum i se încețoșează ochii.

— Iată, am spus-o!

Ce bine mă simt c-am spus-o! Ce bine mă simt că aud vorbele ei! Toată această intimitate firească pe care mi-am refuzat-o atâta vreme!

Când am cunoscut-o pe Kendra, de ani de zile nu mă mai apropiasem de absolut nimeni, în afară de Tae și de familia mea. Eram sub o cupolă de sticlă. Aveam prieteni, dar nu-mi înțelegeau situația și, pe măsură ce treceau anii, țineam din ce în ce mai puțin legătura cu ei. M-am descotorosit de prietenia lor, pentru că știam, undeva în adâncul meu, că viața mea nu va semăna niciodată cu a lor. Pentru că s-ar putea să nu mă căsătoresc niciodată; pentru că nu voi avea copii; pentru că nu voi ajunge decât până la jumătate. Nu voiam să mă izbească în față realitatea, zi de zi. Nu voiam să mă uit la ei urât sau cu invidie. Nu voiam să-i văd pe cei

care începuseră odată cu mine ajunși deja undeva unde eu nu voi fi niciodată.

Apoi a apărut Kendra. Poate s-a întâmplat pentru că ea era alternativa, pentru că viața ei cu Joel era narată la întâmplare, nu cu intenție, sau pentru că ea nu mi-a pus niciodată întrebări în legătură cu a mea, apărând, pur și simplu, lângă mine mereu; însă prietenia noastră era ușor de menținut. Ea a crăpat ușa. Irina a zburat înăuntru și a spart-o.

— Ce se întâmplă cu Penelope? o întreb eu acum pe Irina.

Privește în altă parte.

— Exact ce se-ntâmplă mereu. Multă iubire și mai puțină compatibilitate. Ai impresia că atunci când ajungi la o anumită vârstă îți dai seama, dar viața seamănă mai mult cu un continuum decât cu o piesă în trei acte. Iată ceea ce nu spune nimeni în vreunul din afurisitele astea de filme pe care le facem: iubirea nu e de ajuns.

— Nu vrea nimeni să audă așa ceva. Nu e sexy, zic.

— Ai nevoie de atât de multe altele pe lângă dragoste, adaugă ea. Glumești? Mi-aș dori atât de mult să fiu cu cineva care nu doarme până la ora 10:00. Sau care să înțeleagă importanța unei case curate! Sau care să nu-mi stropească chiuveta de la baie când se spală pe dinți!

Izbucnesc în râs.

— Ai impresia că vei găsi vreodată pe cineva care să n-o facă?

Irina își masează un mușchi de la gât.

— Problema cu iubirea e că nu ajunge, zice ea.

Apoi ridică privirea spre mine. Ochii ei sunt încă blânzi.

— Dar, odată ce-ai găsit-o, e aproape imposibil s-o lași să plece.

Mă îndrept.

— Ei bine, asta-i o situație fără ieșire, zic eu.

Irina aprobă dând din cap. Apucă un prosop de bucătărie mototolit de pe blat și îl împăturește.

— Viața e o situație fără ieșire, zice ea. De-aia Dumnezeu a inventat prietenia între femei!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Josh, șase luni

După despărțirea de Tae, am mai rămas încă un an la Los Angeles. Permanenta mea viață petrecută în spital se mai aerisise. Încă trebuia să mă programez, să fac analize și să recolteze sânge, dar nu eram într-o criză continuă, ci într-un fel de homeostază. Exista un soi de suspensie de spațiu pe care îmi doream să-l umplu.

În ajunul celei de-a douăzeci și patra aniversări ale mele, m-am mutat la San Francisco. Obținusem o slujbă la Flext, un start-up care încerca să revoluționeze modul de a face sport acasă. Era înainte de Peloton, iar ei atrăgeau atenția serios.

Auzisem despre acest start-up de la Alisa, vechea mea colegă de cameră de la facultate. Vorbise cu un vechi prieten al ei din domeniul afacerilor, de la New York, și m-a întrebat dacă voiam să fiu asistentă acolo. Căutau pe cineva cu experiență în comunicare, care să nu fie deranjat de muncă multă și de stat peste program. Mi s-a părut perfect.

— Singurul dezavantaj e că se află în San Francisco, a zis Alisa.

— E chiar mai bine.

În anii în care am fost cu Tae, cât timp el era la Stanford, eu auzeam constant de gloria orașului San Francisco. Părea

un oraș făcut din tot ce e interzis. Cartiere în pantă, plimbări cu bicicleta, băuturi pe acoperișul zgârie-norilor, întâlniri pe scutere.

Am convenit adesea să-l vizităm, dar intervenea mereu câte ceva. Nu aveam voie să zbor; nu era sigur. Apărea din nou o programare. *Și dacă se întâmpla ceva?*

Mereu se întâmpla câte ceva.

Dar acum eram liberă. Puteam să-l vizitez dacă voiam. La naiba, puteam locui acolo! Așa că am făcut exact asta: m-am mutat.

L-am întâlnit pe Noah în acel bar exotic în a doua seară de când eram acolo, pe strada unde era hotelul în care stăteam, iar cele cinci săptămâni petrecute împreună au trecut ca un film care se estompează. Când s-a sfârșit, eram mai tristă decât s-ar fi cuvenit. Și atunci, l-am cunoscut pe Josh.

Josh era șeful meu. Avea douăzeci și nouă de ani, o diplomă de la Harvard și o sută de milioane de dolari în capital de risc. Era în plină ascensiune. *Forbes* tocmai scrisese un articol despre el. Era vânat de *The New Yorker* pentru un interviu de trei luni. Era croit să devină următorul miliardar din Silicon Valley. Mie mi se părea doar un tip dintr-o reclamă la J. Crew.

În ziua aceea am pășit în birourile Flext îmbrăcată în jeanși, o cămașă cu guler și cu atât de mult entuziasm, încât mi se părea că sunt altcineva. Eram încântată că mă aflam acolo.

Birourile erau deschise – nimeni nu avea ușă. Josh stătea în mijlocul spațiului, tastând la computerul lui.

— El e fondatorul, mi-a spus Janelle, recepționera. E sexy, nu?

Josh avea părul castaniu-roșcat și ochii verzi; o față armonioasă, toate trăsăturile contribuind la prezentarea unei imagini unitare. Era ca un puzzle terminat. Simetric. Organizat.

— Josh, ea e Daphne, noua noastră asistentă de la Los Angeles, a zis Janelle.

Josh a clipit o dată, ca și cum ar fi ieșit din transă, apoi s-a uitat la mine.

— Bună, a zis el. Daphne din Los Angeles.

Am aprobat din cap.

— Mă bucur că te avem la bord! Mi s-a spus că te pricepi la Excel. Va fi de folos. Suntem un start-up tech, dar nu foarte high-tech.

Am râs.

— Mă bucur că pot fi de folos!

Nu-i raportam lui Josh, îi raportam lui Tanaz, o tânără de douăzeci și opt de ani, care știa să programeze mai bine decât oricare altă persoană pe care o întâlnisem vreodată. În anii de facultate, colega mea de cameră din anul al doilea se specializase în informatică. Absorbisem câte ceva prin osmoză în anul acela petrecut împreună și puteam să-mi dau seama că Tanaz era mai bună decât oricine.

Curând, m-am convins că treaba mea era, mai ales, să am grijă ca Tanaz să nu ducă lipsă de nimic, astfel încât ea să poată continua ceea ce făcea atât de bine.

Am început să-i anticipez tabieturile – când voia cafea, prânzul, chiar o pauză de mers la toaletă. Și îmi și plăcea de ea. Îmi zicea „D.B.“ .

— E mai scurt, a zis. Și-mi place mai mult așa.

Ea mi-a zis să-i spun „Tanz“ .

O singură silabă înseamnă economie de timp.

Îmi plăcea foarte mult acolo, pentru că era un loc unde nu mă știa nimeni. Mă simțeam ca un supererou, însă în loc să-mi ascund puterile, îmi ascundeam boala. Pentru prima oară în aproape trei ani, nimeni nu m-a văzut ca pe o pacientă. Eram doar parte din ceva. Normală. Mă simțeam incredibil.

N-am prea stat de vorbă cu Josh în primele șase săptămâni la Flext. În momentul acela, locuiam în Financial District,

pur și simplu pentru că găsisem o chirie ieftină. Era cam la o oră de birou, dar era ușor de condus până acolo. Îmi luasem mașina la San Francisco pentru că știam că nu voi fi niciodată în stare să merg pe jos peste dealuri și nimic nu mă făcea mai fericită decât libertatea pe care o simțeam când eram la volan. În sfârșit, aveam din nou totul sub control.

Birourile Flext se aflau în Palo Alto și dacă se întâmpla vreodată să nu am chef să conduc până acolo (ceea ce mi se întâmpla foarte rar), luam un tren direct pe care mi-l deconta compania.

Nu m-am întâlnit des cu Noah în relația noastră de cinci săptămâni și, odată terminată, am început să stau la birou până târziu. Primisem biletul cu o săptămână în urmă. M-am dus să scanez ceva și l-am găsit în imprimantă: *Josh, șase luni.*

Am fost în al nouălea cer. Nu neapărat pentru că era vorba de Josh, ci datorită duratei de timp. Șase luni mi se păreau o veșnicie. Mă puteam bucura de atât de mult timp. Mă puteam scălda în el.

Cei care rămâneau în biroul Flext peste program se adunau împreună. Nu erau decât douăzeci și cinci de angajați și se cunoșteau cu toții, mai ales pentru că nu existau uși. Comandam mâncare – salate, *tacos*, pizza – și mâncam la grămadă – pachete de parmezan și șervețele împrăștiate.

Într-o joi seara, ni s-a alăturat și Josh. Stătea cu Tanaz și, când s-a ridicat să ia un șervețel, ni s-au întâlnit privirile. I-am făcut semn cu mâna.

— Cum merge treaba? m-a întrebat el. Îmi pare rău că lucrurile au fost atât de agitate pe-aici! Sper că te bucuri de ceva cât de cât.

Am înghițit bucățica de pizza.

— Nu, e în regulă. De fapt, e nemaipomenit, am zis.

Așa era. Eram fericită. Îmi plăceau foarte mult programul și ritmul, și mă încânta cât de mult se bazau oamenii pe mine. După atâția ani în care m-am simțit ca o victimă – fiind mereu nevoită să accept ajutorul – acum aveam satisfacția de a-l oferi eu cuiva.

Aveam și un departament de HR, dar era compus dintr-o singură persoană: Kelly. Ea știa de boala mea. Dacă trebuia să întârzii o oră sau să plec pentru o recoltare de sânge, era întotdeauna în regulă.

— Îmi place să ajung să cunosc fiecare om care vine aici, dar în ultima vreme a fost o nebunie, a zis Josh.

S-a uitat la mine.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, am zis eu. Înțeleg.

— Vrei să mâncăm ceva?

Josh a întins brațul, invitându-mă în zona în care era biroul lui. Mi-am luat cutia cu pizza. El era relaxat – asta a fost prima impresie pe care mi-a lăsat-o, cât de natural era. Într-o industrie și o afacere care sunt aproape întotdeauna nevrotice și tensionate, el părea o plută pe un lac. Abia dacă îl vedeam mișcându-se.

— Știu că ești din L.A., a zis el. Și aici se opresc cunoștințele mele.

— Născută și crescută în Palisades.

Josh a îndoit o felie de pizza. M-am uitat cum curge grăsimea pe șervețelul lui.

— Noi am locuit în Sherman Oaks când eram mic, dar apoi părinții mei s-au mutat în Hawaii.

— În Hawaii?

A mușcat din pizza și a început s-o mestece.

— Știu! Lumea mă întreabă mereu cum e să crești acolo, dar ca să fiu sincer, nu e cu nimic special față de alte locuri.

— Așa simt și eu când vine vorba de Malibu.

Palisades era o suburbie, dar totuși era aproape de ocean.

— Oamenii mă întreabă mereu dacă mergeam toată ziua la surf.

— Și mergeai?

— Nu prea.

Josh a zâmbit și s-a șters la gură.

— Ți-e dor?

— De ocean?

Josh a ridicat din umeri.

— De casă.

Am luat o mușcătură mică din pizza.

— În momentul ăsta, nu.

Josh a râs.

— Un avantaj al vieții de start-up e că nu contează că San Francisco e oribil, oricum nu ai prea mult timp să-l vezi.

— Așadar, tu muncești ca să te distrezi?

Josh a zâmbit.

— Chiar așa, a zis el. Sincer, nu sunt sigur c-aș putea să-mi desenez apartamentul din memorie. M-am despărțit de cineva anul trecut, iar de atunci viața mea n-a prea mai însemnat altceva decât muncă.

S-a uitat alarmat la mine.

— Iartă-mă dacă-ți spun prea multe despre mine.

— Și anume că ești singur? l-am întrebat. Mă descurc.

Colectivul de la Flext era incredibil de unit. Toată lumea era prietenă cu toată lumea. Era ceva între o noapte albă la facultate și o tabără de vară. Ambele, trebuie să recunosc, îmi plăceau. Îmi plăcea energia pe care o emanau. Treceau ore întregi fără să-mi vină în minte ultimii doi ani.

Eu am fost prima care l-a invitat pe Josh în oraș.

Eram la o ieșire cu firma într-un bar, nu departe apartamentul meu. Se numea Karaoke One și avea un semn de neon care spunea: DESCHIDE-ȚI PORTOFELUL! ȘI GURA, DACĂ VREI!

Ne-am dus într-un separeu mai în spate, acoperit cu tapet cu model geometric. M-ar fi făcut să mă simt claustrofobică dacă nu mi-aș fi învins acea teamă undeva în jurul celui de-al optulea RMN – fiind forțată să intru regulat în spații mici și închise, m-am adaptat.

Josh s-a ridicat să cânte o melodie de-ale lui Pat Benatar. Îmi plăcea de el, îmi era clar. Îmi plăcea relaxarea lui, faptul că părea cu picioarele pe pământ. Trecuseră două săptămâni de la bilețel și eram îndrăgostită lulea. Simțeam că era reciproc, dar era greu de spus. Josh era un șef minunat și un model de urmat. Știam că nu va face el primul pas niciodată.

— *We are young*, cânta Josh.

Tanaz și-a făcut mâinile căuș în jurul gurii și mi-a strigat în ureche:

— E drăguț, nu?

Eu îl fixam cu privirea.

— Da.

Nu vedeam de ce-aș fi contrazis-o. Oamenii se întâlneau uneori la locul de muncă, nu-i așa?

— A fost atât de dat peste cap de fosta lui anul trecut, încât abia și-a revenit. Pare mai fericit de când ai venit tu.

Mi-a zâmbit.

— Când sunt atât de puțini oameni la birou, unul singur chiar poate schimba dinamica. Și cred că tu chiar ne-ai schimbat-o într-un fel minunat!

A fost cea mai lungă conversație pe care noi două am avut-o vreodată.

— *Searching our hearts for so long.*

Cineva mi-a dat o bere. Am luat o gură. Barul era gălăgios, iar separeul nostru era mic și aglomerat și era foarte cald. Toată lumea transpira. Îmi plăcea la nebunie.

— *Love is a battlefield.*

După ce Josh i-a dat mai departe microfonul lui Janelle, s-a apropiat de Tanaz și de mine.

— A fost dezastru, nu? a întrebat el.

— A fost rău, a zis Tanaz. Dar păreai fericit.

— Ce-ar fi să ieșim la un pahar cândva? l-am întrebat eu.

Și-a înclinat berea către mine.

— Nu există moment mai bun decât acum.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu, a zis Josh.

Tanaz s-a făcut nevăzută.

— Numai că sunt șeful tău.

— Îți place de mine? l-am întrebat.

Nu mai fusesem atât de îndrăzneață până atunci. Simțeam adrenalina în vene.

— Da, a zis Josh.

— Atunci, hai să bem ceva.

Josh m-a măsurat cu privirea. Mi-am dat seama că voia.

— Bine, a zis el.

Înainte de orice – înainte să ieșim la un pahar sau să ne ținem de mână sau chiar să fi avut o conversație cu ușa închisă – ceea ce ar fi fost dificil, căci repet, nu existau uși – i-am spus lui Kelly, de la departamentul nostru HR de o singură persoană.

— Chiar trebuie? l-am întrebat eu pe Josh.

— E o companie mică. Totul trebuie să fie la vedere.

Am semnat un teanc de hârtii pe care nici eu, nici Josh, nu le-am citit cu atenție.

— Există o clauză aici care spune că dacă dintr-un motiv sau altul ne despărțim, ea nu e obligată să părăsească compania, corect?

— Nu poate fi concediată din cauza relației cu tine, a zis Kelly. Asta voiai să mă întrebi?

— Voiam doar să mă asigur că nu va avea probleme.

Ieșim doar să bem ceva, mi-am zis.

Dar n-a fost doar atât. După ce-am semnat hârtiile, ne-am dus la Alchemist Bar & Lounge, un local luminat difuz,

aproape de Oracle Park. Am băut whiskey de secară și coniac de mere din borcane și apoi ne-am întors la apartamentul lui Josh. Avea o mansardă care dădea spre golf, decorată minimalist, cu mobilier doar un pic mai bun decât cel de la IKEA.

— N-am avut timp să-l aranjez. Fosta mea s-a ocupat cu decoratul, însă când ne-am despărțit, a luat aproape toate lucrurile cu ea.

— Îmi place, i-am spus. Poți să dai ditamai petrecerea aici.

Josh a izbucnit în râs.

— Am avut câteva întruniri de lucru. Nu prea multe în ultima vreme.

S-a îndreptat spre frigiderul de inox.

— Am vin roșu și alb și sunt amândouă la rece, pentru că nu știu nimic despre vinuri.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă?

Josh s-a lovit cu palma peste față, într-un gest exagerat de dramatic.

— Iartă-mă, te rog! Cum să nu, trebuia să-ți fi oferit de cum am ajuns!

A scos o cană filtrantă din frigider și mi-a turnat un pahar mare cu apă.

— Mulțumesc!

Am luat câteva înghițituri mari. El se uita la mine.

— Ești foarte interesantă, a zis. Nu pari să ai temeri mari. Eu, pe de altă parte, trăiesc efectiv într-un film de Hitchcock.

Mi-am șters buzele.

— Nu-i adevărat.

Josh a clătinat din cap.

— Ba da, e. Vreau să spun că nu încerc să-ți invalidez experiența sau ceva, dar așa simt. Pari foarte directă.

Tace o clipă.

— Și-mi place mult.

Am lăsat paharul jos. Am ocolit blatul ca să ajung la el, lângă chiuvetă.

— Bună, a zis el.

— Bună!

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui. Eram cam de aceeași înălțime. N-a fost nevoie să mă întind.

— Acum pot să te sărut? l-am întrebat.

A clătinat din cap. Îi vedeam gropițele din obraji.

— Ești sigură că vrei asta?

— Da. Dacă ajută, aș mai putea semna niște hârtii. Poate pagina optzeci ți-ar da un sentiment de siguranță.

M-a luat de talie și apoi și-a lipit buzele de ale mele. Sărutul lui era blând, aproape cast. Un deget strecurat pe sub lipiciul plicului.

A fost prima mea relație care s-a mișcat atât de repede din punct de vedere legal, însă atât de încet din punct de vedere fizic. După noaptea aceea, am fost pur și simplu împreună. La birou nu s-a schimbat nimic; în mare parte pentru că erau atâtea de făcut, încât și dacă am fi vrut, nu era loc de drame interpersonale – pur și simplu, nu era timp. Însă după muncă, plecam deseori împreună, oprindu-ne să bem ceva sau ducându-ne la el să gătim.

Eram bine cu sănătatea, serviciul era plăcut și solicitant, iar Josh era un iubit pe cinste. I-a și cunoscut pe părinții mei, când au venit odată la mine, în weekend.

— E deștept, a zis tata. Un tânăr foarte drăguț.

Din punctul meu de vedere, era cu adevărat matur. Mă simțeam bine într-o relație serioasă. Mi-a lipsit asta cu Tae, iar acum savuram lucrurile pe care le recâștigam. Cinele în oraș; plimbările pe stradă, ținându-ne de mână; filmele de la sfârșit de săptămână. Îmi plăcea să mă gândesc la cum ne văd ceilalți. Cum eram percepuți din exterior.

Eram normali. Iar normal mi se părea mai grozav decât bun. Normal părea ceva divin.

Totuși, ceea ce mă reținea mereu era că nu-mi puteam da seama cât de mult mă plăcea el pe *mine*. Părea că după ce rezolva treburile la serviciu, nu mai avea ce să facă decât să iasă la întâlniri cu mine. Nu eram sigură cât de mult își dorea o iubită sau cât de mult își dorea ca *eu* să fiu iubita lui.

După șase luni, am primit răspunsul. Cu o săptămână înainte, lucrurile se schimbaseră la muncă. Runda de investiții a eșuat. Flext avea resurse financiare extrem de limitate și începea să se discute despre concedieri. Ceea ce păruse odată biletul spre mina de aur părea acum expirat. Toți eram tensionați, dar Josh era cel mai rău. Stresat, cerându-și scuze întruna. Știa că era responsabilitatea lui să-i țină pe toți acești oameni angajați și nu era sigur că avea să mai poată.

Luam cina într-o marți, când mi-a spus. Se purtase ciudat toată ziua, dar am presupus că era din cauza serviciului, a posibilității care plutea în aer că va trebui să închidă totul.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis el. Sunt pe cale să mă împac cu Emily.

N-a avut nicio ezitare. Pur și simplu a spus-o dintr-o suflare. Am clipit de câteva ori. Cât timp fuseserăm împreună auzisem adesea numele fostei sale, dar habar n-aveam că încă țineau legătura.

— Nu s-a întâmplat nimic – nu te-am înșelat. Pe cuvânt! Sper să mă crezi, deși aș înțelege dacă n-ai face-o. Și dacă mi-aș putea împiedica sentimentele, aș face-o. Nu vreau să te rănesc. Dar ne-am întâlnit întâmplător în tren săptămâna trecută și ne-am apucat să stăm de vorbă, iar atunci mi-am dat seama cât de mult o iubesc.

S-a uitat în altă parte. Era calm, dar supărat.

— Și ea simte același lucru.

L-am crezut. Având în vedere cum gestionase lucrurile la începutul relației noastre, mi-am dat seama că spunea adevărul.

— Nu știu ce să zic, i-am spus.

Nu știam dacă eram devastată sau șocată. Păreau a fi același lucru.

A clătinat din cap. Și-a trecut mâinile prin păr.

— Știu. Nici eu. Îmi place atât de mult de tine! Ne-am simțit atât de bine împreună și ai atâta umor și…

Am ridicat mâna. Mi-era de ajuns, nu puteam asculta mai mult.

— Eu doar… a zis el. Ea e sufletul meu pereche.

Atunci mi-am dat seama: fusese clar îndrăgostit de ea tot timpul. Nu știam dacă a fost trădare, dar nu mă simțeam bine. Brusc, această bulă pe care mi-o creasem – aceea fără dureri de inimă – s-a spart. Brusc, n-am mai fost fata anonimă din Los Angeles cu care să te simți bine. Eram o fată cu propria ei istorie, iar el era un bărbat care nu putea să scape de a lui.

— Atunci mă bucur pentru tine, i-am spus.

Nu credeam asta. Dar voiam să mă comport matur. Voiam să salvez cumva nava. Să mă așez iar pe locul căpitanului, nu să mă simt la mila altcuiva. Voiam să dețin controlul.

— Chiar simți asta?

Părea ușurat. Nu înțelegeam cum de putea fi atât de prost, cum de nu-mi dădusem seama, cum de lăsasem să treacă atât de mult timp până să ajungem aici.

— Pentru că nu vreau să pleci. Biroul are nevoie de tine. Ești parte importantă din echipa noastră.

— Mda, am zis eu. Cu siguranță.

N-am terminat de mâncat cina. Când m-am ridicat, nu s-a opus. N-a spus: „Hai, mănâncă-ți burgerul“ sau „Hai să mai bem ceva“ sau „Hai să mai stăm un pic.“ N-a vrut s-o facă;

era evident. Voia să se ducă la ea acasă. Tot ce stătea între barul acesta și împăcarea lor eram eu.

Josh m-a întrebat dacă nu vreau să-mi comande o mașină. Am clătinat din cap.

— Ne vedem luni, a zis.

Părea aproape vesel. Mi-l imaginam *după*, sunând-o pe Emily. Spunându-i că treaba mersese surprinzător de bine. Mi-o imaginam că-i spune să vină repede la ea. Toată pofta și tot dorul pe care le îngropaseră atâta vreme ieșea acum la suprafață. Ușurarea pe care o simțeau că în sfârșit erau din nou împreună. Sărutări amețitoare, pasionale.

Știusem de dinainte, desigur. Am văzut bilețelul. Însă vremea trecuse prea repede. Șase luni în cinci minute! Nu fusesem atentă. Și, în clipa aceea, nu eram pregătită.

Nu eram obișnuită să nu fiu eu cea aleasă și nu puteam suporta asta. Nu puteam suporta să simt că altcineva avea răspunsurile. Aici și acum, Josh era cel care știuse totul, nu eu. Până atunci, fusese de fiecare dată invers.

Mi-am dat demisia peste o săptămână – contractele sunt bune doar pentru situații ideale – iar start-up-ul a dat faliment peste un an. Am aflat pentru că am urmărit pagina Flext și pe Josh pe Instagram sau căutând pe Google. Toată lumea a fost șocată și dezamăgită: compania care promisese atât de multe era moartă.

Însă la o lună după falimentul companiei am aflat vestea: Josh și Emily se căsătoriseră. O mică ceremonie în aer liber acasă la părinții miresei, în Marin County. Doar familia apropiată și câțiva prieteni foarte buni. Un violonist a interpretat „Over the Rainbow“, iar Emily și-a pus flori galbene în păr, după cum scria în *The New York Times*. Păreau că radiază. În fotografia alăturată, o săruta în palmă.

M-am întrebat cum m-aș simți să fiu atât de iubită, să fiu aleasa cuiva și, pentru prima dată în viața mea, am știut că asta-mi doresc. Îmi doream o iubire memorabilă, așa cum

vezi în filme. Îmi doream un om care să vorbească despre mine așa cum vorbea Josh despre Emily. Îmi doream un acoperiș deasupra capului noaptea și dimineți lenețe în pat și sentimentul că aparțin cuiva. Îmi doream flori galbene în păr. Îmi doream ca toată lumea să se uite la mine și la el și să spună: „Nu-i așa că sunt perfecți?“

Dar recunoașterea unei dorințe presupune și recunoașterea riscurilor cu care vine la pachet. Îmi doream, dar asta însemna și că mi-era groază că nu voi avea niciodată așa ceva. E un clișeu să spui că te temi să nu fii rănit. Dar dacă bilețelele acelea care îmi împărțeau viața în intervale de timp mă și protejau de durerea care m-ar fi putut lua prin surprindere? Nu eram nevoită niciodată să spun: *Nu mi-am dat seama că voi ajunge aici.*

După treaba cu Josh mi-am jurat să am mai multă încredere în bilețele. Dacă nu aveam să văd scris „pentru totdeauna“, n-aveam să mă mai implic. Am decis să fiu atentă, vigilentă.

Voi crede în ele.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

La o lună după logodna noastră, Jake îmi spune că ar trebui să facem nunta în septembrie. Stăm afară, la cafeneaua Alfred's din Melrose Place, o enclavă de lux care găzduiește buticuri de designer și prea multe magazine de sucuri verzi. În jurul nostru, oameni în echipament sportiv scump își plimbă câinii de talie medie. Toți beau *iced latte* cu lapte de ovăz, iar Jake un *chagaccino* – specialitatea casei, făcută cu fructul călugărului și ciuperci. Chiar e excelentă, dar instinctul de conservare mă împiedică s-o comand. E un pic prea *Live Laugh Love*.

— Jake, asta înseamnă mai puțin de patru luni, zic eu.

Soarele arde din plin deasupra noastră și ne-am pus amândoi ochelarii fumurii. Eu port pantaloni scurți din denim, un tricou alb larg și sandale Birkenstock. Îmi mișc degetele printre curelușe.

Jake ridică din umeri.

— Pare prea curând?

— Unde ne grăbim?

Jake ia o înghițitură. Apoi își încrucișează mâinile pe masă.

— Aș vrea să avem o discuție pe care cred că o cam evităm.

Strâng paharul în palme. Simt un gol în stomac.

— Da?

El oftează.

— Aș vrea să vorbim despre copii. Cred c-ar fi cazul.

Când i-am spus lui Jake despre inima mea, el a avut câteva întrebări. Am încercat să-i răspund la ele cât am putut de cinstit, însă chestiunea copiilor e dificilă. Nu iese din discuție, însă nu e recomandată. Și asta numai din perspectivă medicală. Există multe moduri prin care poți avea un copil, numai că n-am crezut niciodată că voi face această alegere.

— Bine.

Jake mă ia de mână. E rece, la fel ca a mea.

— Nu e o discuție presantă. Absolut deloc! Și nu trebuie să hotărâm nimic astăzi. Mai putem avea vreo douăzeci de discuții de felul acesta.

— Sună bine.

Jake rămâne serios.

— Vreau să te simți confortabil, Daphne. Și vreau să fim cinstiți. Se oprește o clipă. Însă adevărul e că am nevoie să înțeleg mai bine unde te situezi.

— Dacă pot face copii?

— Dacă *vrei* copii.

O fată și un băiat de douăzeci și ceva de ani se apropie de tejghea să comande. Ea se sprijină de el și își verifică telefonul. Nimic complicat, totul e atât de firesc. Îi invidiez.

— Nu știu, zic. Într-un fel, am hotărât că nu e posibil și am pus problema asta deoparte, nu m-am mai întrebat dacă vreau cu adevărat sau nu.

Mă uit în jos, la ceașca mea. Gheața se topește, formând un strat translucid de apă murdară deasupra.

— Nu sunt sigură că răspunsul e da.

Nu mă uit la el, dar îl simt reacționând. Iată adevărul pe care niciunul dintre noi nu e dispus să-l spună: Jake ar trebui să fie tată.

Ar trebui să se trezească pentru alăptarea de la miezul nopții, să caute cărucioare și să antreneze echipe de baseball pentru cei mici. Ar trebui să pună plasturi pe genunchi și să

prepare spaghete cinci seri la rând. Ar trebui să schimbe scutece și să monteze seturi de leagăne din plastic și să umple telefonul cu filmulețe. E genul acela de om. E ca și cum s-ar fi întâmplat deja.

— Și știu că tu vrei, termin eu fraza.

— Daph…

— E-n regulă, zic eu ridicând privirea la el. Ai spus să fim cinstiți.

Jake aprobă din cap. Îl văd înghițind în sec. Când vorbește din nou, o face pe un ton măsurat.

— Mereu m-am văzut tată. Numai că viața n-a fost cum mi-am imaginat eu. Absolut deloc.

E o tristețe în glasul lui, un fel de melancolie pe care n-o văd de obicei la el, nici măcar atunci când vorbește despre fosta lui soție.

— N-ar trebui să renunți la lucrurile pe care le vrei, îi spun.

Jake surâde. Mă strânge de mână.

— Te vreau pe tine, zice el.

Când eram mai tânără, pe vremea când inima mea era o iluzie de sănătate, mi-am imaginat că voi deveni mamă. Nu că voiam sau îmi doream asta, oricum probabil eram prea mică pentru așa ceva, dar mi se părea de la sine înțeles. La un moment dat – cândva, departe, în viitor – aveam să mă îndrăgostesc, să mă căsătoresc și să am un copil.

Numai că viața a luat o anumită întorsătură. Și, de când am deviat de la cursul firesc, n-am mai pierdut vremea gândindu-mă la ceea ce mi-aș fi dorit dacă nu se întâmpla așa. Contează? Nu există decât această viață. Cea pe care o trăim. Și în a mea, copiii nu s-au strecurat niciodată. Îi aștept și acum să… să se trezească într-o bună zi și să gândească: *Am nevoie de asta. Acum.* Dar nu s-a întâmplat încă.

— Cred că trebuie să te întrebi cu adevărat dacă poți renunța la asta, zic eu. Nu e un lucru mărunt.

Jake tace o clipă, pe gânduri.

— Așadar, răspunsul e nu? Asta zici tu?

— Spun că nu știu dacă voi vrea vreodată să deschid cutia aceea.

Îl văd pe Jake frământându-se, procesând informația și o parte din mine se înfurie. Pentru că suntem deja logodiți. Pentru că el e deja angajat în asta. O fi făcut-o pentru că s-a gândit că am să mă răzgândesc? *Ne vom căsători, bineînțeles că va vrea și ea un copil.*

— Daphne, zice el.

Îmi ia mâinile într-ale lui și mă privește în ochi.

— Dacă tu ai fi tot ce-aș avea, mi-ar fi de ajuns. Nu vreau să știu decât cum ai vrea să-ți fie viața. Vreau să alegi întotdeauna pe baza a ceea ce dorești, nu pe ceea ce crezi tu că poți sau nu să ai.

Se întinde peste masă și mă sărută. Îi simt buzele pe ale mele. Însă nu pot să nu observ, așa cum stăm acolo, cu ziua care se scurge încet pe lângă noi, că nu înțelege. Ceea ce vreau eu nu există. Nu aici, nu în viața aceasta. Și următorul lucru bun e acceptarea a ceea ce este. Dacă nu pot fi sănătoasă, nu vreau să mă prefac că sunt. Vreau ușurarea ce derivă din a recunoaște că nu sunt. Vreau adevărul.

Mă întreb adesea care e responsabilitatea noastră față de alți oameni, cât le datorăm. Cui îi revine sarcina de a se ocupa de fericirea noastră. Nouă sau celor care ne iubesc? Tuturor, bineînțeles! Ne suntem datori nouă și unii altora. Dar în ce ordine?

În vreme ce mă uit la Jake, stând acolo în fața mea, simt dorința de a-l proteja; o simt palpabil – o simt până-n măduva spinării. Apoi iau în calcul altceva, ceva la care e greu să te uiți, dar care acum e imposibil de ignorat. Mă întreb dacă am văzut acea dorință – dacă am onorat-o, dacă am recunoscut-o – și am numit-o iubire.

Protecția și iubirea nu sunt același lucru. Iubirea spune: *Am să încerc și-am să dau greș.* Iubirea spune: *În ciuda faptului că.* Iubirea spune: *Și totuși și totuși și totuși.*

Și apoi mă gândesc la Jake, la tot ce-a îndurat, la tot ce i s-a întâmplat în viață, înainte să mă întâlnească pe mine. Mă întreb dacă scopul amândurora e ca eu să fiu salvată și ce se va întâmpla când ne vom da seama că nu e posibil.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Afară sunt treizeci și opt de grade.

Sunt cu Hugo la Silver Lake și ne plimbăm cu Murphy pe porțiunea plată a buclei. Câinele e sprinten astăzi și are un ritm alert. După câteva minute, îl trag de lesă să încetinească.

E trecut de ora 19:00, dar soarele nu se dă dus de pe cer. Aproape c-a venit vara la Los Angeles. Toate cresc în jur – apa e limpede, ierburile flutură în vânt, iar florile sunt mici pete de galben peste tot. Deasupra, țipă o pasăre și se aruncă, atingând suprafața apei în zbor.

Jake e plecat din oraș câteva zile într-o călătorie de serviciu la New York, iar eu am apartamentul doar pentru mine. Până acum, doar mult TV și mâncare livrată la domiciliu, în răcoarea aerului condiționat. Saber n-a manifestat niciun interes să părăsească confortul celor douăzeci de grade, așa că nu e decât Murphy cu mine.

— Nu fi dramatică, zice Hugo. Sunt cel mult douăzeci și șase de grade.

Așa e, dar chiar și îmbrăcată într-o rochie lejeră și tenișii, transpir. Simt picăturile de umezeală atârnând pe linia părului.

E prima mea ieșire doar cu Hugo de când eu și Jake ne-am logodit, ceea ce s-a întâmplat deja acum o lună. I-am spus la telefon. A părut cu adevărat fericit pentru mine. Ne-am mai trimis câteva mesaje, însă am fost destul de rezervați. Când

Îmi rotesc umerii.

— Cum adică?

— Chiar ai de gând să te măriți.

Nu e o întrebare și nici nu simt că ar fi vorba despre una. Când o spune, se uită fix la mine. Nu suntem singuri, dar deși e seară, zona nu e prea aglomerată. Câțiva alergători trec pe lângă noi, un tată împinge un cărucior. Însă pentru o clipă, pare că suntem doar doi oameni aici.

— De ce? zic eu.

Dar nici asta nu e o întrebare; nu tocmai.

— Cred că mă întreb dacă ești fericită.

Clipesc la cuvintele lui. *Poftim?*

— E absurd! exclam. Tu ești cel care *mi-a spus* să fiu fericită!

Hugo aprobă dând din cap.

— Știu. Mda, ți-am spus să te avânți cu brațele deschise.

Își drege glasul. Mijește ochii în soare.

— N-am avut drcptate?

— Că ar trebui să fiu fericită? Nu știu, Hugo, pare că un pariu bun.

Îmi încrucișez brațele. Hugo coboară privirile spre mine.

— M-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus atunci când ne-am despărțit, zice Hugo. Ai avut dreptate. N-am fost în stare să gestionez lucrurile.

În ciuda căldurii de-afară, simt cum mă trece un fior rece pe șira spinării.

— Nu mai contează. Hugo, asta-i o poveste veche. Pornesc iar, trăgându-l pe Murphy de lesă. S-a întâmplat cu ani în urmă.

— Da, zice Hugo. Așa e. N-am știut să gestionez lucrurile pe vremea aia. Ce mi-ai spus atunci m-a speriat foarte tare.

Mă opresc brusc.

— Bun, în regulă. Nu ți-a plăcut că sunt bolnavă. N-are nicio importanță – nu suntem împreună. De ce naiba vorbim

l-am văzut astăzi, mă gândeam că ne vom comporta exact ca prin mesaje – scurt, fără detalii – dar Hugo e același.

Eu și Jake n-am început încă să planificăm nunta, dar am căzut de acord să fie una mică. Douăzeci de oameni, poate ceva de băut și o cină pe plajă. Fără tam-tam. Fără prea mulți bani cheltuiți. Ceva intim și frumos. Mâncare bună, muzică bună și vin bun.

— Mă rog, *se simte* ca și cum ar fi treizeci și opt de grade.

Hugo se uită la mine, brusc îngrijorat.

— Ești bine? mă întreabă el.

Îl privesc pieziș.

— Cum adică?

Hugo își redirecționează privirea spre Murphy.

— Întrebam și eu…

— Sunt bine, zic.

Îl prind de braț și i-l scutur. Îl văd relaxându-se.

— În ultima vreme chiar m-am simțit bine.

Hugo dă din cap. Murphy s-a oprit, cu urechile ciulite, iar el se apleacă și îl scarpină pe cap.

— Salut, amice! îi spune. Salut, *monsieur*! Murph și turf!

Murph își ridică ochii oarecum plictisit.

— Jake l-a dus pe plajă săptămâna trecută, zic eu. A aruncat un băț, iar Murphy s-a uitat lung la el și atât. Parcă-l aud mustrându-l. Jake încă mai crede că e vorba de un câine!

Murphy își freacă nasul de Hugo în timp ce el continuă să-l scarpine pe cap, sub bărbie, pe blănița de sub urechi.

— Cum îndrăznește cineva să te trateze ca pe un animal? zice Hugo. Ce insultă! Nu știe că ești un prinț printre oameni?

Murphy se desprinde din mâinile lui, cerând puțin spațiu, iar Hugo se ridică. Poartă pantaloni scurți oliv și un tricou gri. Ochelarii de soare îi sunt agățați de guler, dezvăluindu-i câteva fire de păr de pe piept.

— Așadar, chiar o faci? zice el.

despre asta? Tu însuți ai spus că nu-ți găsești nicio scuză.

— Ai dreptate, zice Hugo. Nu sunt aici să-mi găsesc scuze. Numai că adevărul e altul.

— Ooo, da? fac eu. Și care ar fi acela?

— Ai impresia că nu mi-a mai păsat pentru că nu ne-am mai culcat împreună?

Hugo se uită fix la mine.

— Adevărul e că a trebuit să învăț cum să gestionez situația pentru că nu voiam să te pierd.

Murphy începe să tragă de lesă. Zărește un iepure – slăbiciunea lui. Singurul lucru care îl face pe Murphy să arate cât de cât un minim de energie. Țin lesa cu fermitate.

Simt, pe bună dreptate, cum începe să se aprindă furia în mine. Țâșnește din adâncul meu.

— Vrei un premiu sau ceva de genul ăsta? Felicitări, te-ai lămurit cum să fii prieten cu o persoană bolnavă de inimă! Am să organizez o paradă în cinstea ta! Ce curaj, să mărturisești așa ceva!

Simt și cum mă umplu de venin. Mă simt plină de otravă. Vreau să dau totul afară.

Hugo pare agitat.

— La naiba, Daph, vrei să m-asculți?

— Ce? zic eu. Parcă mă aud mârâind. De ce faci asta? Ce vrei? Ne *plimbăm,* Hugo. Atât și nimic mai mult!

În acel moment, se oprește. E ca și cum întreaga lume rămâne încremenită. Simt nemișcarea din jur – creasta unui val înainte de a se înălța și a se rostogoli.

— Știi ce vreau? zice el.

Se apropie mai mult de mine – atât de mult încât îi simt corpul – toți atomii care îl alcătuiesc vibrează, ca să-l facă pe Hugo să fie Hugo.

— Vreau să te iau acasă în clipa asta! Vreau să nu te las să dormi nicio clipă, toată noaptea! Vreau să te țin în brațe, să te ating și să-mi iau revanșa pentru cinci ani irosiți! Apoi,

vreau să mă trezesc cu tine, să-ți aduc micul-dejun și vreau să stăm de vorbă despre unde vom locui și cum o să facem loc pentru toate rahaturile pe care le ai… Da, Daph, asta-mi doresc! Pe tine. Atât cât e să fie. Cincizeci de ani, sau cinci ani, sau cinci minute!

Picioarele mele au prins rădăcini în pământ. Îmi simt mâinile amorțite cu totul. Undeva departe, aud țipătul unei păsări.

— Dar știi ce-mi doresc mai mult decât orice? continuă Hugo. Mai mult chiar decât te vreau pe tine?

Lumea pare că se învârte – simt că ne vom prăbuși spre o margine neexplorată a universului. Nu știu cum aș putea răspunde. Nu știu dacă voi mai fi capabilă să vorbesc vreodată.

— Vreau adevărul. Vreau adevărul pentru tine! Pentru tine și pentru Jake și pentru mine, cinstit! Oricât ar fi de greu de dus rahatul ăsta!

— Vrei adevărul? zic eu.

Simt focul din mine – cum se aprinde în abdomen, cum îmi urcă pe gât și-mi iese acum pe gură. Tot ceea ce pentru el e atât de ușor să spună. Tot ce trebuie să țin în mine.

— Adevărul nu e doar greu de dus, Hugo. Știi care e adevărul? E condamnarea la moarte ce ți se dă la douăzeci de ani. E să nu fii în stare să alergi un kilometru. E să nu fii în stare să porți vreodată un copil în pântec! E să fii cu omul cu care urmează să te căsătorești, știind că-l vei răni chiar dacă-i spui *da*. *Acesta* e prețiosul adevăr, Hugo! Nu e nevoie să stai aici și să-mi spui că adevărul e același pentru mine ca și pentru tine! Să mărturisești toate astea și… Ce? Te aștepți să conteze? Viața mea are limite pe care s-ar putea să nici nu le bănuiești. N-ai cum să înțelegi. Niciodată!

— Prostii! zice Hugo.

Apoi își întinde brațele și mă trage mai aproape, își pune mâinile pe umerii mei și rămâne așa. Îi simt căldura

palmelor, fermitatea degetelor. Mă cuprinde furia.

— Ăsta nu-i adevărul; e povestea ta despre el. Și nu sunt totuna.

Mi se încordează mușchii. Totul se contractă înăuntru, tot mai strâns, mai puternic.

Mă uit sfidătoare la el.

— Cum de știi tu toate astea?

— Știu, zice Hugo.

Ochii lui mă străpung – două iazuri negre, solide. Par niște stânci în apă – acostând, săltând la suprafață.

— Eu am scris bilețelul lui Jake.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Trei lucruri se întâmplă în același timp. Primul e că-mi sună telefonul. Al doilea e că Hugo își ia brațele de pe umerii mei, făcându-mă să mă clatin, să-mi pierd echilibrul, să mă întind după telefon și să scap lesa lui Murphy. Al treilea e că Murphy, dezlegat acum, o ia la goană după iepure. Nu l-am mai văzut alergând așa niciodată. Fuge de parcă tocmai descoperă că are picioare și vrea să testeze exact cât de repede și cât de departe îl pot duce.

— Murphy!

Înainte să rostesc cuvântul, Hugo fuge după el. E un alergător bun, încă parcurge zece kilometri în fiecare sâmbătă, dar îl văd cum se chinuie să țină pasul. Cine să fi crezut că arătarea asta micuță are ceva câinesc în ea?

Îi văd deplasându-se în jurul rezervorului, două contururi îndepărtate, și simt o senzație copleșitoare de neputință. Pentru că nu pot face nimic. N-am nicio putere. Murphy poate să scape, iar eu nu sunt în stare să-l opresc.

Pășesc iute în direcția lor, frustrată de viteza cu care merg – marșul acesta forțat. Vreau să sar. Vreau să gonesc după ei, țipând la amândoi.

Cum ai putut face asta?

Eu am scris bilețelul lui Jake.

Cum e posibil așa ceva? Realitatea de neînchipuit a interferenței lui Hugo! Ce adevăr mi-ar dezvălui asta despre

viața mea, despre viitorul meu, despre această relație?

Mă concentrez asupra lui Murphy.

Când m-am întors de la San Francisco – după relația mea eșuată cu Josh și cu slujba ratată – eram devastată. Mă simțeam respinsă – de Josh, de colapsul profesional, de orașul însuși. Vreme de șase luni, care au trecut ca prin vis, mă simțisem conectată, implicată – chiar mai mult de-atât, *normală.* Apoi a fost ca și cum universul mi-ar fi reamintit – *ia-o mai ușor, Daphne. Tu nu ești ca ceilalți.*

M-am apucat serios să caut un apartament, hotărâtă să locuiesc singură, chiar dacă asta însemna să mă mut într-o magherniță. Am avut noroc când am dat de Garden Street. Proprietarul își dorea chiriașul perfect și aceea eram eu. Primul lucru pe care l-am adus în apartament a fost Murphy.

— Murphy!

Fusesem la Petfinder și găsisem un câine la Bark n' Bitches despre care mi-am zis că va fi al meu. Eram croită să am un cățel ca un Muppet – cârlionțat, fericit și sprinten. Dar când am ajuns acolo, cățelul pe care trebuia să-l văd a fost un eșec total. Era o cățelușă pe nume Daisy și se vedea că nu are personalitate deloc. Stătea într-o parte a cuștii și mi-a aruncat o privire inexpresivă – nu ne potriveam. Am dat să plec, dar femeia care se ocupa de locul acela m-a întrebat dacă vreau să-l văd pe Murphy.

— Murphy!!

Am avut un prieten imaginar când aveam cinci ani. A fost un capitol scurt și fierbinte, însă domnul, care ne însoțea pe părinții mei și pe mine la cină și pe plajă și – spre marea lor tristețe – solicita propriul lui bilet la film, se numea Murphy. Am simțit că e mâna destinului.

Murphy, câinele, era tare cuminte. Nu lătra; nici măcar nu amușina. Mi l-au dat în grijă o săptămână, însă chiar după prima noapte am știut că era al meu.

— Murphy!!!

Murphy urăște apa, dar îi place să sape pe plajă. E singurul loc unde face gropi. Când îl tunzi, devine brusc moale. Ca și cum ține toată dulceața aia catifelată în el, dincolo de suprafață. Îi plac razele soarelui și să se uite pe fereastră. Cam o dată pe an, mă văicăresc că n-am să știu niciodată cum arăta când era pui.

Evident, el e relația cea mai lungă pe care am avut-o vreodată.

— Murphy! îl aud eu pe Hugo în depărtare.

Continui să fiu ecoul strigătelor lui.

Însă, îmi dau seama că e inutil. Murphy e la ani-lumină de noi. Nici măcar nu l-am văzut alergând până acum. Era câinele care mi se potrivea perfect. Ținea întotdeauna pasul cu mine.

Hugo se apropie în fugă, cu brațele pe lângă corp, cu palmele atârnând deschise, goale.

— Nu știu unde s-a dus! zice el, gâfâind, sacadând cuvintele goale. Ar trebui să sunăm la…

Eu țip întruna după el. Bat din palme.

— Murphy! Murphy!

— Îmi pare rău, zice el. La naiba, Daph. Îmi pare rău!

— Murphy!

— Daphne, ascultă-mă!

— Murphy!

— Voiam să știi: eu…

N-am cum să-l pierd. N-am cum să accept să dispară din viața mea. Aceasta a fost promisiunea mea, singura ființă vie pentru care am reușit să fiu prezentă. Mi-am jurat că îl voi păstra în siguranță, am jurat că n-am să-l părăsesc niciodată, că îl voi veghea și voi avea grijă de el, astfel încât să aibă încredere în mine și să fie cuminte. E singurul care a avut nevoie de mine cu adevărat. Singurul lucru pe care l-am făcut cum trebuie.

— MURPHY!

Și atunci îi văd trupușorul în depărtare – un caier mititel de alb și de bej.

— Murphy!

Se întoarce alergând. Îl văd cum fuge întorcându-se la mine iute, iar eu încep să plâng. Lacrimi mari de ușurare, de iubire și de furie.

Vine în fugă spre mine. Pe măsură ce se apropie, văd că ține lesa în gură. E pentru prima oară când îl văd aducând ceva. Când ajunge, mă privește cu ochii lui mari și larg deschiși. Apoi îmi lasă lesa la picioare.

M-am întors. Sunt al tău.

Mă aplec și îl strâng în brațe. Îmi îngrop obrazul în blănița lui, îi inspir moliciunea dulce; îi simt pulsul și ritmul sângelui prin trup – făptura asta mititică! Această viață! Această responsabilitate uriașă!

— Murphy, șoptesc eu.

Iau lesa de jos. O înfășor la încheietură. Încă îl țin strâns în brațe, când îmi ridic privirea la Hugo și-atunci văd pe chipul lui… toată suferința mea. Fiecare întrebare imposibilă.

— De ce? îl întreb eu.

Chipul lui Hugo e roșu. Nu cred să-l fi mai văzut vreodată plângând. Nici când i-am spus că sunt bolnavă sau când ne-am despărțit – și nici de-atunci încolo. Dar acum îl trădează ochii.

— Pentru că voiam să vezi cum e, zice el cu glasul tremurând.

— Cum e ce?

Hugo scutură din cap.

— Să n-ai nicio limită.

Mă ridic în picioare. Îl țin pe Murphy aproape, în lesă.

— Și ți-ai zis că ai libertatea să decizi tu acest lucru? Că ți-ai putea permite acest gen de putere? Hugo, ai cea mai mică idee ce-ai făcut? Mă mărit cu el!

— Mda, și e perfect pentru tine. Și n-ai fi făcut-o dacă ai fi găsit biletul acela.

Mă opresc. Simt cum îmi îngheață sângele. Pentru că n-am luat în considerare această parte, nu m-am gândit până acum, până în clipa de față.

— Ia stai! A mai fost un bilet?

Hugo inspiră adânc. Simt cum îmi cercetează fața.

— Eram prin apropiere și am trecut pe la tine. L-am văzut băgat pe sub ușa ta.

Tace, mijește ochii spre cer.

— Scria *trei săptămâni*.

Trei săptămâni! Mai puțin de o lună! Mai puțin decât cu Hugo!

— Doamne, Hugo! Trei săptămâni? Putea fi un criminal în serie!

— Dar n-a fost. Știam că Kendra vă va face cunoștință. Iar tu nu ești idioată. Nu te-ai fi îndrăgostit de un criminal în serie. Nu te-ai fi încurcat cu el.

Oftează lung.

— Poate n-am vrut decât să simți cum e să alegi.

— Mda, păi, misiune îndeplinită! Mă simt mai bine acum! Ce-ar fi să mergem să probez niște rochii de mireasă?

Simt scânteia furiei prin mâini, urcându-mi prin vene, până în piept. Încep să merg. Murphy mărșăluiește lângă mine, cu capul înainte, spunând, parcă: *Mă voi comporta perfect, ca să repar ce-am greșit.* Cu alte cuvinte: *Știu ce-am făcut.*

— Unde te duci? întreabă Hugo.

— Oriunde, departe de-aici. În clipa asta!

— Daph, te rog, oprește-te! Nu înseamnă nimic. Te-ai îndrăgostit.

Mă răsucesc pe călcâie. Îl privesc în față.

— Oare?

Văd cum i se ridică pieptul, fără să mai coboare. Nici eu nu respir mai bine. Clipa se prelungește, apoi:

— Nimeni nu urăște mai mult decât mine să spună asta, zice el. Dar da. Te-ai îndrăgostit. Iar acum, dacă vrei să fii cu el, e decizia ta. Nu a sorții. Nu a unei foi de hârtie. A ta. Nimeni nu avea nicio șansă, Daph. Nu, dacă n-ai fi ales cu adevărat. Și-acum cineva o face.

Simt un nod în gât. Simt cum mă înțeapă ochii. Îi închid strâns. Când îi deschid, vederea îmi e încețoșată.

— Voiam să fii tu, zic.

Încet, atât de încet, sperând că poate el nici nu mă aude.

— Voiam mai mult timp.

Chipul lui Hugo rămâne neschimbat. Nu-și dezlipește ochii de mine.

— Ai primit, zice el.

Surâde. Văd șiroaiele de apă pe obrajii lui, trasate parcă de vârfurile unor degete.

— Sunt încă aici.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Când ajung acasă, habar n-am ce să fac. Sunt furioasă, turbată, ard. Nu știu unde să-mi vărs amarul.

Trei săptămâni.

Mă gândesc la cea de-a treia întâlnire pe care am avut-o cu Jake, la primul nostru sărut în apartamentul lui, când a pregătit cina și am admirat orașul de pe terasă. A existat atunci un punct de cotitură? Să nu fi văzut eu, doar pentru că nu mă uitam unde trebuie? Mi se părea că am cale liberă. Cum s-ar fi terminat în alte circumstanțe? Apoi: ce ar fi trebuit să se întâmple ca lucrurile să se termine?

Mă așez pe canapeaua lui maro. Jake a fost minunat că a încercat să transforme locul acesta pentru mine. M-a întrebat ce lucruri aș vrea să aduc din depozit, dacă e vreo piesă de mobilier care nu-mi place și aș prefera s-o ia de acolo. Însă eu am spus că e bine, am de toate aici, ceea ce, îmi dau seama, îl cam îngrijorează. Îl înțeleg. Dacă locul acesta nu e al meu, dacă nu-l aranjez așa cum vreau, rămâne doar al lui. Și-atunci, nu locuiesc aici cu adevărat.

Murphy se îndreaptă agale spre pătuțul lui de zi de lângă ușile de sticlă și se așază la soare. Saber dă din coadă pe canapea, dar stă cuminte. Eu mă duc la bucătărie și îmi umplu un pahar cu apă de la robinet.

Trei săptămâni.

Din câte îmi amintesc eu, am m-am ghidat mereu după principiul totul-sau-nimic în ceea ce privește dragostea. Filmele prezintă căsătoria ca pe o chestie magică prin care

întâlnești pe cineva modelat fizic pentru tine. Sentimentul siguranței e de nezdruncinat. Toți sunt al naibii de definitivi! Știu pe loc; spun *da*, fără ezitare. Dar eu am avut ceva mai bun. Nu un sentiment, ci o dovadă.

Chiar și cu aerul condiționat, soarele arde prin ușile de sticlă. Îmi scot tricoul și îl las aruncat pe dulapul din bucătărie.

Sunt dezordonată, îmi zic. Și îi ascund lucrul acesta. Nu pentru că m-aș teme că Jake nu m-ar mai iubi, dar merită mai mult. Merită mai mult decât o femeie care-și lasă tricoul pe unde apucă. Merită pe cineva care folosește coșulețe, sertare și chiar etichete. Pe cineva care poate fi responsabil și ordonat. Pe cineva care îi poate oferi toate astea.

Îmi scot pantalonii de yoga și mă îndrept spre baie. Deasupra chiuvetei, e un șir de oglinzi pe tot peretele și îmi văd reflexia în ele. Arăt sfidătoare, transpirată, sălbatică.

Vreau să-mi întorc privirea. În mod normal aș face-o. Vreau să-mi smulg sutienul și chiloții și să intru sub duș, iar aburul să dizolve oglinda, orice reflexie. Baia asta să se umple cu fum lichid.

Numai că eu stau nemișcată și mă holbez.

Am o cicatrice pe stern și două crestături deasupra sânului stâng. Tot acolo, am și niște vânătăi vechi, care nu se vindecă niciodată. Mă mănâncă, uneori, mă ustură. Nu au trecut. Îmi ridic degetele să mă ating pe piept, dar ceva mă reține. Înainte ca ele să poată intra în contact cu propriu-mi trup, tresar. Nu mi-am dat seama până acum, n-am conștientizat-o, dar e adevărat, desigur! Nu sunt în stare să mă ating acolo unde sunt rănită. Nu-mi pot pune propriile degete pe piele.

Nu sunt pregătită, îmi zic. Nu sunt pregătită să-mi pun mâinile pe locul cel mai vulnerabil, să palpez cu propriile-mi degete rana care mi-a fost făcută.

Atunci n-o atinge, îmi zic. *Uită-te, doar.*

Mă forțez să mă uit în ochii mei, în oglindă. Mă forțez să mă uit la persoana din fața mea. E devastată, jalnică și distorsionată. A fost făcută țăndări. Mă gândesc cum mă îmbrăcam în fugă, în toiul verii, cu tricouri pe gât, refuzând de fiecare dată să mă confrunt cu propriul meu trup. L-am lăsat mereu în grija cuiva căruia să nu-i pese.

Nu mă puteam uita la el, pentru că, mă gândeam eu, văzându-l, va trebui să confirm adevărul: că eram vătămată, că nu voi mai fi niciodată organizată, ordonată – la naiba!, *feminină*. Dar am greșit. Așa cum stau acum, aici, o văd. Întreaga realitate glorioasă care mă face ceea ce sunt. O persoană întreagă. Un tot nebulos, un întreg ce-a fost cusut și suturat și prins în capse, și totuși un întreg.

Uneori trebuie să ne crăpăm. Trebuie să ne crăpăm la un moment dat, ca să lăsăm să intre orice e mai bun. Ceea ce văd eu acum în oglindă e acest adevăr simplu și unic: a învăța să fii distrus înseamnă a învăța să fii întreg.

Îmi flutur mâinile în dreptul inimii. Zăbovesc asupra ei. Ca niște păsări colibri la o fântână.

— Nu plec nicăieri, zic.

Cu glas tare. E o încăpere mică și o spun liniștit, dar o spun.

— Indiferent ce-ar fi, nu te voi părăsi niciodată.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Pe vremea când locuiam cu părinții, în toți acei ani de adolescență târzie, eu și tata beam cafeaua împreună în fiecare dimineață. Îi place să se trezească devreme, înainte de răsăritul soarelui și, pentru că aveam somnul ușor pe vremea aceea, zgomotele pe care le făcea el în bucătărie mă trezeau, mă scoteau repede din așternut și mă duceam să mă așez la masă, alături de el. Nu vorbeam niciodată prea mult, ne lăsam unul pe altul, încet-încet, să ne trezim.

— Uram dimineața, pentru că însemna că trebuia să ies repede din casă. Apoi, mi-am dat seama că, dacă nu pot să lungesc ziua, atunci pot să fac să vină dimineața mai devreme, zicea el.

Eu n-am devenit niciodată matinală. Mă trezeam doar pentru a vedea răsăritul soarelui, în acei ani începătoșați. Dar acum mă gândesc că poate am ratat ceva. Poate are dreptate.

A doua zi dimineață, la 7:00, îmi fac apariția acasă la părinții mei și bat încetișor la ușă. Aud pașii înfundați ai tatei, după care iată-l – cu ochii cârpiți de somn, cu părul zbârlit în toate părțile, un Einstein matinal.

— Daphne, zice el. Ce s-a întâmplat?

Vechiul refren! Dar nu-i răspund. Încep să plâng. Și vărs și vărs și vărs absolut tot. Ultimele cinci luni, ultimii cinci ani, acest deceniu în care am fost puternică și stoică, în care nu mi-am dat voie niciodată să conștientizez sau să simt realitatea situației mele. Dau afară tot ce-am ținut în mine.

gândit că meritam să mi se întâmple asta. Dar acum nu vreau să mă mai pedepsesc.

Tata aprobă din cap. În bucătărie e răcoare și el încă poartă halatul peste pijama. E albastru, cu model. Mama comandase unul cu dungi dintr-un catalog, dar i-l trimiseseră pe acesta, cu flori. „De ce să nu-l port?“, îmi amintesc c-a zis tata. „Îmi plac și florile.“

— Ce s-a schimbat?

— Timpul? spun eu, deși cred că poate e mai mult de-atât. Poate e altceva, vreo forță invizibilă.

— Jake e un băiat drăguț, zice tata. Am fi fericiți să facă parte din familie.

Simt cum mi se strânge stomacul și îmi iau inima-n dinți. Până la urmă, știu cât își dorește tata pe cineva care să aibă grijă de mine când n-o să mai fie el. Cine l-ar putea învinovăți? La naiba, fie și numai pentru asta ar trebui să mă mărit!

— Știu, zic eu. E cumsecade și săritor și nu uită niciodată să lase capacul la toaletă. Sincer, e perfect!

Tata ia o gură de cafea, apoi ridică iar privirea spre mine.

— Este, zice el. Dar asta are mai puțină importanță dacă nu e perfect pentru tine.

Mă gândesc la cum m-a cerut Jake în căsătorie la Moonshadow, cu inima plină de speranță – la toată speranța pe care mi-a *dăruit-o.* Am primit-o. Mi-o doream. Însă această speranță e grea, prea greu de purtat. Vreau ceva ușor.

— E dispus să accepte totul, zic eu. Și nu e cinstit.

Glasul tatei e blând.

— Ce anume?

Simt un nod în gât. Nu-mi place să vorbesc despre inima mea cu tata. Nu pentru că e dureros pentru mine, ci pentru el. Nu-mi place nici să-i reamintesc despre ceva ce nu merită. Dar trec acum peste asta. Pentru că trebuie s-o spun.

Despre sănătatea mea, despre boală, despre toate bilețelele acelea.

— Iubito, zice el.

Mă ia în brațe. Mă strânge la pieptul lui. Miroase a pastă de dinți, a cafea și a bătrânețe.

— Hai, intră!

Stau la masa din bucătăria părinților mei. Tata ia o cană din bufetul de deasupra chiuvetei și o umple. Adaugă puțină pudră de frișcă – Coffee mate, Irish Crème – și amestecă cu o linguriță. Mi-o întinde.

— Ești tristă, zice el.

Iau o înghițitură. E fierbinte și dulce.

— *Captain Obvious!*

Surâd peste marginea ceștii.

— Nu știu, zic eu.

Înghit. Spun dintr-o suflare:

— Nu sunt sigură că vreau să mă mărit!

E prima dată când o spun cu voce tare. Poate chiar prima dată când îmi dau voie s-o gândesc: toate cuvintele, puse cap la cap.

Tata reacționează. Văd surpriza care i se așterne pe chip, apoi efortul pe care îl face să gestioneze situația.

— OK, spune el. Ce se întâmplă?

— Nu sunt sigură.

— Oh. Eu cred că ești. Nimeni nu spune așa ceva fără să se gândească un pic înainte. Spune-mi totul!

Cuprind cana cu ambele mâini. Bat darabana cu degetele pe ceramica albastră. Părinții mei au cumpărat cănile acestea într-o excursie la Seattle. O știu pentru că a fost singura excursie pe care au făcut-o în ultimii zece ani.

Nu ești singura care s-a sacrificat, îmi spun eu.

— Știi, când m-am îmbolnăvit mi s-a părut firesc, într-un fel ciudat. De parcă ar fi existat întotdeauna ceva diferit la mine, comportamentul, viața mea – erau diferite. M-am

— Că îl voi părăsi. Că l-am forțat să se implice. Că nu-i pot promite ziua de mâine.

Văd gravitatea acestei afirmații pe chipul tatălui meu. Își pune cana jos. Se ridică, ocolește masa și își pune mâinile pe umerii mei. Mă uit în ochii lui căprui, calzi, plini de grijă. Văd atât de multe acolo – ridurile de pe frunte, părul grizonant la tâmple. Toate semnele de îmbătrânire, felul în care se subțiază viața din ce în ce mai mult, până devine translucidă.

— Puiule, zice el.

Liniile din jurul gurii lui tremură. Văd cât de mult efort depune să spună ce urmează.

— Mă gândesc la tine tot timpul. Aproape în fiecare clipă din zi, de fapt. Chiar și când fac câte ceva, când merg la piață sau când alerg, mă gândesc la tine. Mă gândesc la cât de mult îmi doresc să-ți fie bine. Aș da orice să fac în așa fel încât să fii. Mă rog seară de seară pentru asta. De treisprezece ani o fac. Dac-ai ști cât m-am târguit cu universul…

Glasul i se frânge și ochii i se umplu de lacrimi. Scutură din cap.

— Nu trece o zi fără să-mi spun că mi-aș dori să mi se fi întâmplat mie. La naiba, s-a făcut o greșeală, Daphne. N-ar fi trebuit să fie așa!

— Tată…

— Asta facem noi pentru copiii noștri. Ne-am dori să fim noi în locul lor.

Simt căldura mâinilor lui puternice și neclintite.

— Dar treaba e, Daphne, că timpul nimănui nu e ceva sigur. Nici al tău. Nici al mamei tale. Nici al meu. Nici al lui Jake. Așa e cursul vieții. Cu toții murim. În fiecare zi. Și, la un moment dat, ești pus să alegi. Ce-ai să faci astăzi? Ai să trăiești sau ai să mori?

Tata se uită drept la mine. Are chipul blând. Se uită la mine într-un fel pe care îl pot descrie doar ca senin. Cred că e prima dată în mai bine de treisprezece ani când îl invit să-și arate durerea.

— Și, draga mea, tot ce-mi doresc pentru tine și pentru noi toți e să alegi să trăiești. S-o faci din plin. Atât cât e să fie.

Îi țâșnesc lacrimile pe obraji. L-am mai văzut o singură dată plângând, cu atâta amar de ani în urmă, într-un colț liniștit al unei camere de spital.

Mama dormea într-un fotoliu. Îmi făceau atât de multe analize atunci, la început, iar eu eram epuizată tot timpul. Mi se părea că sunt într-o ceață continuă.

M-am trezit, dar aveam încă ochii închiși și l-am auzit pe tata lângă mine. Nu, l-am simțit. I-am simțit mâna într-a mea, pe el alături, pe patul meu de spital, apoi buzele lui atingându-mi degetele și umezeala lacrimilor. Am ținut ochii închiși, în vreme ce el îmi plângea în palmă.

— Te rog, îmi amintesc că șoptea.

Doar atât.

Te rog.

— Copilul meu, fetița mea!

Simțeam abisul durerii sale și îmi amintesc că mi-am zis că nu mai voiam să mai văd vreodată atâta vulnerabilitate din partea nimănui. Îmi amintesc că mi-am zis: *E cumplit.*

Uitându-mă la tata acum, în fața mea, îmi dau seama cât de multe le-am ascuns oamenilor care mă iubeau. Nu voiam să știe că aveam dureri sau că nu mai puteam respira. Nu voiam să știe că medicamentele noi mă făceau să mă simt obosită sau greoaie sau că îmi provocau anxietate. Nu voiam să știe că mă gândeam la asta – la cât timp mi-a mai rămas. Nu voiam ca boala mea să se reflecte pe chipurile lor. Dar, mai mult decât asta, nu voiam să le văd propria slăbiciune, nu voiam să le văd umanitatea plăpândă și devastatoare. Pentru că, atunci, s-ar confirmat totul, toate temerile mele.

Că problema era la fel de serioasă cum mă temeam. Că era o poveste tragică.

Nu e rău, îmi zic, în vreme ce mă uit la tata cum plânge. *Doare și e greu, dar nu e rău.* Durerea și răul nu sunt același lucru.

M-am gândit dacă aveam toate răspunsurile, dacă eram mereu cu un pas înainte, dacă știam cu ce cărți joc, atunci nu voi pierde niciodată. Însă a fi surprins de viață nu înseamnă să pierzi, ci să trăiești. E mizerabil și incomod și complicat și frumos. Toate astea înseamnă viață. Singura modalitate de a greși este să refuzi să joci.

Mă uit la tata și îl văd pe omul din salonul de spital, cu ani în urmă – dărâmat și vulnerabil. Dar acolo unde cândva era doar neputință, acum mai e ceva. Astea nu sunt lacrimi de disperare, ci mai degrabă de confirmare a ceea ce am acceptat cu toții. A ceea ce nu știm încă.

— El vrea să mă protejeze, zic. Jake. Dar nu poate.

Tata râde. E un râs blând. Un râs jucăuș. Un mic salt peste tristețe.

— Mama ta a început să-mi spună ceva chiar după moartea tatălui meu, și n-a încetat să mi-o spună în toți acești ani de după diagnosticul tău, când, la dracu', chiar am avut nevoie s-o aud.

Expiră lung.

— Iubirea e o plasă de siguranță.

Se uită fix la mine. Ochii lui sunt blânzi. Văd în ei enormitatea durerii, enormitatea iubirii sale.

— Îmi spunea tot timpul că iubirea pe care o avem contează, că te poate contamina, că te învăluie.

Clatină din cap. Văd cum își mișcă gura, sacadat, copleșitor.

— Așadar nu, el nu-ți poate oferi încă patruzeci de ani, dar, draga mea, iubirea e cea mai puternică forță pe care o

avem. Dacă te gândești că protecția nu intră în jurisdicția ei, greșești.

Mă sprijin de spătar. Respir adânc.

— Nu știu ce să fac, îi spun.

— Iubito, zice el.

Mă strânge de mână. Puternic, hotărât.

— Știi, cu siguranță știi!

Îmi zâmbește. Are o sclipire în ochi.

— Fă doar ce-ți spune inima!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Mă întâlnesc cu Jake în parcarea de pe Ocean Avenue, la câțiva pași de mers pe jos de plaja Santa Monica. El sosește cu mașina lui veche.

— N-am avut nicio defecțiune pe Ten, zice el. Un nou record! Tot nu-mi dau seama de ce mă mai urc în rabla asta!

Poartă pantaloni scurți kaki și un tricou albastru, cu mâneci lungi. În lumina soarelui, părul lui pare roșu.

— Păi, de ce-o faci? îl întreb.

Îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor. Le simt cum tremură.

Se uită la mașina lui – o grămadă de fiare, într-adevăr – apoi iar la mine. Dar îmi dau seama imediat ce rostesc cuvintele.

— Mi-a dăruit-o când am împlinit douăzeci și doi de ani. A fost întotdeauna o rablă. Dar iubesc rabla asta afurisită. Îmi place s-o conduc cu viteză, cu plafonul dat jos, ceea ce e o prostie. Dar pentru mine înseamnă *viață*, știi?

Aprob din cap.

— Hai să facem o plimbare, vrei? îl întreb.

Mă ia de mână și traversăm strada, după care coborâm pe aleea cu poartă de sârmă, spre ocean. E aproape ora 18:00 și soarele e tot sus pe cer, întreaga plajă e scăldată în lumină.

— Cred că 16:30 va fi perfect, zice el când ajungem jos. Ne va da cel puțin o oră, chiar și toamna.

La cincizeci de pași dedesubt, oceanul cască și oftează. Chiar nu există valuri de-a lungul acestei plaje. E făcută pentru copii mici și pentru cei care practică *paddleboarding*.

Nisipul pe care pășim e umed și greu, iar când mi se afundă picioarele în el, îmi mișc degetele, lăsându-l să-mi pătrundă printre ele.

Am citit cândva că există mai multe stele pe cer decât fire de nisip pe pământ. Mi s-a părut imposibil să cred în lucruri care nu se văd.

— Jake, zic eu. Îi strâng mâna.

Ceea ce-mi amintesc despre seara când l-am cunoscut pe Jake este că mă grăbeam. Mă întorsesem de la muncă doar cu cincisprezece minute înainte de momentul în care trebuia să plec. N-am avut timp să fac duș, n-am avut timp nici măcar să mă gândesc prea mult la hainele cu care să mă îmbrac. Nu voiam neapărat să mă duc. Așa se întâmplă atunci când ai fost prea mult singur – știi cum vor merge lucrurile înainte să treci prin ele. Mi-am imaginat că Jake e un tip drăguț. Că între noi va exista o chimie minimă. Că totul va fi o noapte pe care puteam la fel de bine să mi-o petrec cu Murphy, pe canapea.

După care am primit biletul. Care era zicala? „Temerea cea mai mare a omului nu e că e inadecvat, ci că e peste măsură puternic?“ Ceva de genul ăsta. Nu am înțeles niciodată cu adevărat până acum. Pentru că puterea înseamnă responsabilitate.

Am așteptat toată viața biletul care avea să mă anunțe, în sfârșit, că e timpul să mă liniștesc. Că drumul lung și greu se terminase. Că *el* era în sfârșit aici. Dar, când s-a întâmplat, nu am simțit decât teamă. Teama că n-o să fiu așa cum trebuia. Teama că voi strica chiar și lucrul acesta ce-mi fusese menit. Dar, cel mai frică îmi era, poate, că s-a sfârșit. E greu să fii singur, dar e și ceva la care poți să te pricepi. Iar eu mă pricepeam.

E ușor să iubești lucrurile la care te pricepi.

— Da?

Jake își împletește degetele cu ale mele.

Da, mi-am dorit o iubire de poveste. O iubire care-ți înmoaie genunchii, o iubire ca în filme, cu sărutări în ploaie. Ceea ce nu mi-am dat seama niciodată până în acest moment este că mi s-a dat absolut tot ce-mi dorisem. Am stat pe locul din spate al unei motociclete în Paris și am trecut pe lângă Podul Golden Gate la răsărit. Am fost pe plaja din Santa Monica la apus. Viața mea a fost presărată cu momente magice, dar eram atât de ocupată așteptând, încât nu le-am văzut când erau în fața mea.

Densitate, îmi zic. Încerc să mă agăț de momentul acesta. Încerc să mă las să cad în adâncurile lui. Și iată, zăresc prin reflexele apei, în străfunduri, ce am de făcut în continuare.

E ușor să te prefaci că nu știi ce ai de făcut cât timp aștepți, dar devine imposibil odată ce te lovește adevărul.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, zic.

Mă văd ieșită la suprafață – tușind, scuipând –, o viață nouă în plămânii mei.

Jake se întoarce, să se uite la mine. Ne ținem încă de mână.

— Daphne.

— Știu, zic. Crede-mă, știu. Am făcut multe lucruri rele în viață, dar asta pune capac. În plus, e o idioțenie. Tu ești *acela*. E atât de limpede că ești *acela*!

Mă gândesc la Jake, cum îmi aduce un espresso și o apă cu suc proaspăt de lămâie dimineața. Mă gândesc cum gătește pentru amândoi, seara, în bucătărie. Mă gândesc cum știe să repare robinetul care picură sau cum îmi pune medicamentele la îndemână, pe o farfurie galben-strălucitor, zi de zi, cu chipul zâmbitor. De parcă ar spune: *Hai s-o facem cu bucurie.* De parcă ar spune: *Toate bune și frumoase.*

— Te caut de multă vreme, zic. Iar când te-am găsit, am fost atât de fericită că te am, încât nu mi-am dat seama c-am dat-o în bară.

— Ai dat-o în bară?

Clatină din cap.

— Din cauza chestiunii cu copiii? Nu-i nicio problemă! Nu e nevoie să avem copii. Voiam doar să vorbim…

— Nu, zic eu. Și, da, tu vrei copii. E-n regulă! Ar trebui să ai ceea ce-ți dorești, Jake.

— N-am spus așa ceva. Îmi răstălmăcești cuvintele. Încercam doar să am o discuție cinstită cu tine. Când te căsătorești, e normal să vorbești despre…

— Însă nu știu dacă eu îmi doresc asta. Nu știu dacă pot. Și-mi doresc să accept acest lucru, dar tu nu ești obligat s-o faci.

Mă uit la el. Îi văd durerea pe chip.

Durerea nu e rea.

— N-ai putut s-o salvezi, Jake. Și-mi pare tare rău. Îmi pare rău pentru tine. Dar n-ai cum să te revanșezi încercând să mă salvezi pe mine.

Jake își trece mâna peste față.

— E realmente un lucru de căcat ceea ce-mi spui, zice el.

— Da, dar nu greșesc.

Simt cum amândoi cedăm sub greutatea momentului. Totul se face praf și pulbere. Și-apoi, brusc, am un instinct intens de a-mi schimba părerea. De a da înapoi. Niciodată nu voi mai fi cu un om atât de potrivit pentru mine.

— E pentru prima oară când am fost atât de cinstită cu cineva referitor la cine sunt, zic. Nu știu cum e să trăiesc fără să-mi cer iertare mie, sau pentru ceea ce sunt. Trebuie să descopăr asta.

Jake dă din cap.

— Pare ireal, zice el.

— Știu.

Își mișcă piciorul înainte și înapoi, lăsând urme pe nisip.

— Deci, acum ce facem? spune el.

Credeam că necunoscutul e imposibil – că tot ce aduce e doar durere și frică și un cronometru cu un bec roșu, ce numără minutele invers. Acum știu că nu e adevărat. Necunoscutul poate fi frumos. O surpriză poate consta în flori pe treptele de la ușa ta. Sau un bilețel care-ți va schimba viața.

Căci ce altceva să fie un spațiu gol, dacă nu o invitație?

Jake se ciupește de baza nasului cu degetul mare și cel arătător. Închide ochii strâns. Văd totul în fața mea – durerea și uimirea. Că s-a ajuns aici. Că va urma un alt început.

— Meriți ceva ușor, vesel, fără complicații, îi spun.

Se uită la mine. Apa verde i se reflectă în ochi.

— Dar eu nu vreau așa ceva, zice. Te vreau pe tine!

Suntem puternici pentru că ne influențăm reciproc poveștile, fiecare dintre noi. Suntem aici să ne influențăm unii pe alții, să ne ciocnim unii de alții, să ne dezechilibrăm unii pe alții, uneori să deviem de la drumul nostru. Întotdeauna am urât sintagma „Există un motiv pentru toate“. De parcă boala ar fi încorporată în povestea mea; ca și cum ar fi inevitabilă; ca și cum ar fi ceva bun și nu ceva ce-aș șterge într-o clipă dacă aș putea. Însă aici, acum, cred că și dacă nu există un motiv pentru toate, ar putea exista un motiv pentru fiecare dintre noi.

— Ba da, asta vrei, îi spun. Numai că nu știi încă. Te-ai obișnuit de prea multă vreme cu greul.

Jake își bagă mâinile în buzunare. Soarele apune de-acum. Nuanțele de portocaliu și de roz fac loc celor de albastru rece. În următoarele douăzeci de minute, va trebui să ne punem pulovere.

Și, în clipa aceea, pe lângă noi trece un grup de adolescenți. Sunt îmbrăcați în blugi cu talie joasă și în hanorace și fiecare dintre ei poartă aruncați peste umeri câte

o pereche de bocanci negri Doc Martens, legați cu șireturi, ca pe niște patine.

Fac ochii mari. Mă uit la Jake. Vede și el, își duce mâna la buzunarul din spate și își scoate carnețelul și un pix. Nu-i vine să creadă. Scrie ceva.

Îi studiez chipul. În vreme ce scrie, văd cum i se mișcă mărul lui Adam.

— Care-i faza? Pe bune.

Pune capacul pixului și le bagă pe amândouă la loc, în buzunarul de la spate. Când ridică ochii, sunt roșii.

— Desigur, zic.

O clipire. Un zâmbet. *Te urmăresc* sau *Totul o să fie bine.*

Iubirea e un năvod. Te poate prinde la multă vreme după ce persoana nu mai e prezentă.

— Când vei fi pregătită, cineva o să fie foarte norocos, spune Jack cu ochii la mare.

Simt suflul oceanului. Ușurarea de a lăsa la țărm ceea ce nu mai poate duce cu el.

— Vom vedea, zic.

El aprobă din cap.

— Vom vedea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Eu și Kendra bem ceai pe terasă. Înăuntru, Irina își toarnă un pahar cu vin. O văd cum deschide frigiderul, scoate un bol cu fructe de pădure și iese să ni se alăture. Curtea ei din spate e toată numai piatră – pe jos ardezie, bănci de piatră zidite și un perete cu vegetație în spatele nostru. În mijloc e o vatră, deși acum e destul de cald și nu e nevoie de ea. Curtea ei din spate e oaza mea preferată. Un amestec păgân de spa, pădure de sequoia și grădină englezească.

— Agrișe, zice ea.

Pune bolul cu boabe aurii pe masă.

— Au index glicemic scăzut și sunt foarte bune pentru ficat.

Ne zâmbește.

Bag una în gură. E dulce-acrișoară. Aproape de consistența unei boabe de strugure acru, dar mai zemoasă.

— Sunt bune, zic.

Kendra încearcă și ea una.

— Ciudată!

— Ciudat și bun e combinația mea preferată, zice Irina.

Se așază lângă noi pe banca plină de perne și își încrucișează picioarele. E îmbrăcată în jeanși și pulover – o priveliște rară în cazul ei.

— Așadar, ce mai faci?

Se întorc amândouă să mă privească. Suntem aici, în curtea din spate a Irinei, pentru că tocmai am rămas iar

singură. Sau, mai bine zis, intenția acestei seri este de a susține și de a înțelege această realitate.

— Bine, zic eu. Miercuri mi-am luat ultima cutie.

Vechiul meu apartament fusese deja închiriat, dar din fericire proprietarul meu, Mike, mai avea unul, ceva mai jos. Nu e la fel de mare ca cel pe care îl avusesem, dar e renovat de curând, proaspăt zugrăvit, iar cu aproximativ un sfert din lucrurile mele, pare aproape spațios.

— Cum a fost? mă întreabă Irina.

— Mă urăște.

— Ei, haide! Nu te urăște, zice Kendra. Te iubește. E greu să iubești o persoană și să nu fii alături de ea.

Iau o înghițitură de ceai – mentă.

— În momentul ăsta, nu pare să fie iubire, zic eu.

Când m-am dus să-mi iau ultima cutie, Jake nu era acasă. Tot ce-am găsit a fost un bilet: „Tenișii tăi sunt în debara."

Atât. Nici măcar nu s-a obosit să-i scoată de acolo. Pe bună dreptate.

— Ooo, de unde naiba știi tu asta? face Irina. Ești doar un copil!

— Nu chiar, zic eu.

Face un gest cu mâna.

— Știi că iubirea nu e suficientă – ți-am mai spus – dar e ceva de bază. Toată lumea o știe. Ai nevoie de apă, de mâncare și de hârtie igienică, pentru început. Evident! Lucrul despre care nu vorbește nimeni este ce înseamnă, de fapt, dragostea. Irina își desface picioarele și se apleacă în față, cu coatele pe genunchi. Eu și Penelope am trecut prin aproape fiecare variantă posibilă a acestui dans. Am fost logodite și căsătorite și despărțite și prietene. Am trecut prin toate genurile de dragoste, în sute de situații diferite. Cheia iubirii e: puteți să locuiți împreună?

Kendra izbucnește în râs. Mă întorc spre ea.

— Ce e?

— Îmi amintesc de prima voastră nuntă, îi spune ea Irinei. Ai adus șarpele acela boa, despre care toată lumea a crezut că e adevărat.

— Era adevărat. Dormea, zice Irina cu jumătate de gură.

— Are dreptate, zice Kendra. Între mine și Joel treaba merge nu pentru că el e omul perfect pentru mine, ci pentru că simt că, în prezența lui, pot fi varianta mea cea mai rea, imposibilă. M-aș putea schimba. Și nici măcar nu-mi pun problema dacă m-ar mai iubi, căci știu c-o va face.

— Pur și simplu nu știu ce urmează.

Kendra mă îmbrățișează. Irina își ia paharul cu vin.

— Urmează să plecăm în Italia, zice Irina.

— Italia?

Mă uit de la una la alta. Kendra ridică din umeri.

— Sunt producătoare pentru noul sezon din „Oceans“. N-ai auzit? Și mi-aș dori să vii cu mine. Dar nu ca asistentă. Ca producător, zice Irina.

Rămân cu gura căscată. Simt fizic cum îmi cade falca.

— Ce? Până acum ce crezi c-ai făcut? Iei notițe, înmânezi programe, ai făcut bugetul pentru ultima filmare. Ascultă, nimeni nu și-ar dori mai mult ca mine să-mi fii asistentă pentru totdeauna, dar e momentul să privim spre viitor, Daphne! Deja te ocupi de producție. Acum, nu trebuie decât să oficializăm acest lucru.

— Eu…

— N-am mai avut pe nimeni care să lucreze pentru mine atât de prompt, atât de plin de resurse și care să o facă atât de firesc…

Irina se uită la Kendra.

— Sincer, chiar dacă te simți ofensată.

Kendra izbucnește în râs.

— Chiar mă simt!

Irina își îndreaptă atenția din nou spre mine. Mă uit la fața ei. La sprâncenele ridicate, la rujul ei roșu aprins. Pe buze îi

joacă un zâmbet.

— Așadar, ce zici? mă întreabă.

E cel mai ușor „da“ pe care l-am rostit vreodată.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Daphne, șaisprezece luni mai târziu

Îmi țin cu greu echilibrul cu o sacoșă cu cumpărături, o geantă și un ceai rece, când îmi sună telefonul. E Hugo.

— Hei, zic eu. Bună! Sunt pe punctul să scap din mână o băutură foarte rece și foarte mare.

— Ce imagine minunată! Unde ești?

— Pe Little Santa Monica.

Mă îndrept spre Le Pain Quotidien, între Camden și Bedford, în Beverly Hills. S-au stârnit vânturile de toamnă Santa Ana și agită totul. Praf, gunoi, fuste, necazurile anotimpului trecut. Apucă tot ce le stă în cale.

— Credeam că ai o întâlnire fierbinte!

Zâmbesc și îmi mut geanta pe umăr.

— Am discutat deja despre asta, spun. Nu e o întâlnire. E doar o cafea.

— Știe și el asta?

— Da, zic eu.

— Ai face bine să te grăbești. Dacă întârzii, s-ar putea să creadă că nu ești deloc interesată.

— Hugo! fac eu. Nici măcar nu e 14:30. Și convorbirea asta telefonică nu mă ajută cu nimic. O să închid acum.

Astăzi simt nevoia de cafeină – de aceea am ales ceaiul rece – dar acum mă simt agitată. Toate bulele din stomac se

mișcă și încep să plesnească. În timpul ședерii noastre de cinci luni la Roma, am căpătat prostul obicei de a bea espresso, la care renunț cu greu.

— Nu încă, spune el. Mai am câte ceva de zis.

Mă opresc la colț, pe Camden. Mă uit la restaurantul de pe partea stângă. Mă gândesc la ce mă așteaptă acolo.

Timpul e un lucru ciudat. Felul în care se poate întoarce, ca apoi să facă un salt înainte. Felul în care șase ani trec într-o clipă, dar un singur moment se poate prelungi într-un deceniu.

— Bine, zic. Dar te avertizez, aproape am ajuns.

Încep să merg și iată-mă la intrarea în restaurant. Pe trotuar sunt câteva mese. O pereche de vreo șaizeci de ani savurează un sendviș, două adolescente cu capul aplecat asupra cafelelor lor reci.

Mă uit înăuntru, pe geam, și iată-l. Gesticulează spre chelner, râzând. Îi văd picioarele îndoite relaxat, mișcările prietenoase ale brațelor. Brusc, mă copleșește realitatea unor noi povești. Că nu e totul deja cunoscut, explorat. Că mă așteaptă lucruri minunate și extraordinare. Că nu mi se promite nimic, dar totuși, totuși…

Dau să intru, când simt o atingere pe umăr.

— Scuzați-mă, domnișoară!

Mă întorc și văd o femeie. Are vreo cincizeci și ceva de ani, e îmbrăcată într-o cămașă și niște pantaloni negri, largi.

— Cred că v-a căzut asta.

Îmi întinde o foaie de hârtie. Nu e mai mare decât o carte poștală. Mă gândesc la cutia mea de sub pat. Încă o mai am. Toate biletele alea. Acum sunt fotografii, instantanee din trecut. Fiecare spune o poveste pentru care sunt recunoscătoare. *Fără tine,* îmi spun. *Fără tine, n-aș fi avut tot ce-a urmat.*

Femeia îmi întinde foaia de hârtie. Chiar acolo, chiar între degetele ei. Și, în vreme ce se uită expectativ la mine, încep

să râd.

La început pare încurcată – ce ciudat! O foaie de hârtie amuzantă! Apoi izbucnește și ea în râs.

Veselia e contagioasă, îmi zic.

O iau, iar ea pleacă făcându-mi semn cu mâna pe măsură ce se îndepărtează.

— Să ai o zi minunată! îmi strigă.

Ar putea fi o bancnotă sau o foaie cu un număr scris în grabă – ceva explicabil, din străfundurile genții mele. Dar s-ar putea să nu fie asta.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Hugo prin telefon.

Nu-i răspund.

Țin între degete această promisiune, această premoniție, și chiar când dau s-o despăturesc, vântul se întețește. Mi-o smulge pur și simplu din mână. O poartă direct pe stradă și în mijlocul ei, unde se amestecă cu alte obiecte pierdute – chitanțe și ambalaje, plicuri și bomboane, o țigară, un cotor de măr. Mă gândesc să mă duc s-o prind, poate dacă aș fi mai rapidă, dacă aș acționa *acum.* Apoi e prea târziu – momentul potrivit trece și biletul nu se mai deosebește de tot ce-l înconjoară. Privesc vâltoarea de praf, hârtii și gunoi – oamenii își acoperă fețele. Pe lângă mine, o femeie cu o umbrelă se chinuie să treacă.

— Ahh! exclamă ea. Ce vreme!

Zâmbesc în mijlocul străzii.

La revedere, îmi spun, deși nu sunt cele mai potrivite cuvinte. Altceva vreau eu să zic, ceva ce nu e posibil să transmiți printr-o singură expresie. Ceva ce nu e nicidecum un sfârșit.

Apoi mă întorc spre ușă și intru.

Aud glasul lui Hugo în telefon. Calm, hotărât și familiar.

— Arăți foarte bine, zice el.

Nu mi-am dat seama că încă îl mai țin în mână. Și apoi se ridică de pe scaunul lui de lângă fereastră și pășește spre

mine. Îmi ia telefonul.

— Bună, zice el.

— Bună.

Stăm așa, zâmbind unul la altul, până se apropie o chelneriță. Îi stăm în drum: „Ați vrea, vă rog, să luați loc?“ Hugo ridică brațul și face un gest spre masa lui – spre cafeaua pe jumătate băută și spre geaca lui de piele de pe spătarul scaunului. Mă gândesc la prima noastră întâlnire, în parcarea aceea, cu atâta amar de vreme în urmă. Câte s-au schimbat și s-au tot schimbat... N-aș fi crezut s-o văd și pe-asta. Habar n-am ce se întâmplă acum.

— Iată-ne, zice el oarecum agitat, poate chiar sincer.

Iată-ne.